

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XIV* legislatura · cinquè període · sèrie P · número 116

Ple del Parlament

Sessió 55, primera reunió, dimarts 27 de juny de 2023

Presidència de la M. H. Sra. Anna Erra i Solà

TAULA DE CONTINGUT

Dossier

Compliment de la Moció 111/XII, sobre les operacions de rescat a la Mediterrània i les polítiques d'acollida de migrants	4
Debat sobre la situació de l'educació i el sistema educatiu 255-00009/13	4
Interpel·lació al Govern sobre el turisme com a font de riquesa 300-00347/13	48
Interpel·lació al Govern sobre el compliment de la Llei 9/2023, de mesures extraordinàries i urgents per a afrontar la situació de sequera excepcional 300-00352/13	56

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del ple.

Transcripció i correcció: CPSL
Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)
0213-7984 (sèrie P)
DL: B-27.966-1980

www.parlament.cat

Sessió 55.1

La sessió s'obre a les tres de la tarda. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida pel lletrat major en funcions de secretari general i el lletrat Jan Sarsanedas Coll.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del conseller d'Empresa i Treball, la consellera d'Economia i Hisenda, la consellera d'Igualtat i Feminismes, la consellera d'Acció Exterior i Unió Europea, la consellera d'Educació, el conseller de Recerca i Universitats, el conseller d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural, el conseller d'Interior, la consellera de Territori, el conseller de Salut, el conseller de Drets Socials, la consellera de Cultura i la consellera de Justícia, Drets i Memòria.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Preguntes amb resposta oral.
2. Debat sobre la situació de l'educació i el sistema educatiu (tram. 255-00009/13). Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. Substanciació.
3. Projecte de llei d'actualització, incorporació i modificació de determinats articles del Codi civil de Catalunya (tram. 200-00010/13). Govern de la Generalitat. Debat de totalitat i votació de l'esmena a la totalitat (text presentat: BOPC 457, 18).
4. Interpel·lació al Govern sobre el turisme com a font de riquesa (tram. 300-00347/13). Grup Parlamentari de Ciutadans. Substanciació.
5. Interpel·lació al Govern sobre el compliment de la Llei 9/2023, de mesures extraordinàries i urgents per a afrontar la situació de sequera excepcional (tram. 300-00352/13). Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Substanciació.
6. Interpel·lació al Govern sobre la defensa dels drets dels ciutadans i de la democràcia arreu dels Països Catalans (tram. 300-00354/13). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana. Substanciació.
7. Interpel·lació al Govern sobre els greuges econòmics i fiscals de l'Estat espanyol envers Catalunya (tram. 300-00349/13). Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. Substanciació.
8. Interpel·lació al Govern sobre el Projecte de llei de memòria democràtica de Catalunya (tram. 300-00346/13). Grup Parlamentari de VOX en Cataluña. Substanciació.
9. Interpel·lació al Govern sobre el lloguer d'habitatges (tram. 300-00350/13). Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar. Substanciació.
10. Interpel·lació al Govern sobre les polítiques d'habitatge (tram. 300-00353/13). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana. Substanciació.
11. Interpel·lació al Govern sobre el desplegament de la T-Mobilitat (tram. 300-00351/13). Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Substanciació.
12. Interpel·lació al Govern sobre el Corredor Mediterrani (tram. 300-00348/13). Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. Substanciació.
13. Interpel·lació al Govern sobre els drets de les persones LGBTI (tram. 300-00355/13). Grup Parlamentari d'En Comú Podem. Substanciació.
14. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'evolució de les emissions atmosfèriques (tram. 302-00305/13). Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Debat i votació.
15. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la política de rendes i les llistes d'espera (tram. 302-00306/13). Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Debat i votació.
16. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la cronificació de la pobresa (tram. 302-00311/13). Grup Parlamentari de VOX en Cataluña. Debat i votació.
17. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el reconeixement i la dignificació dels treballs de cura i d'atenció social (tram. 302-00312/13). Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar. Debat i votació.
18. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la política en matèria de salut (tram. 302-00307/13). Grup Parlamentari d'En Comú Podem. Debat i votació.

19. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre els professionals del sistema nacional de salut (tram. 302-00310/13). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana. Debat i votació.

20. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la política dels nomenaments i les retribucions dels alts càrrecs de la Generalitat (tram. 302-00308/13). Grup Parlamentari de Ciutadans. Debat i votació.

21. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'accés a la cultura en matèria de patrimoni i llengua (tram. 302-00309/13). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana. Debat i votació.

La presidenta

Bona tarda, diputats i diputades. Si us sembla, comença la sessió.

Comença la sessió i els recordo que la llista de preguntes a respondre oralment en el Ple està inclosa en el dossier del Ple. D'acord amb l'article 164 del Reglament, se substanciaran demà al matí a les nou, com a primer punt de l'ordre del dia d'aquesta sessió plenària. També els faig avinent que dos diputats han delegat el seu vot per a aquesta sessió plenària.

Compliment de la Moció 111/XII, sobre les operacions de rescat a la Mediterrània i les polítiques d'acollida de migrants

Ara mateix els informo que, en compliment amb allò que estableix la Moció 111/XII del Parlament de Catalunya, sobre les operacions de rescat a la Mediterrània i les polítiques d'acollida d'immigrants, segons les dades oficials de l'Organització Internacional per a les Migracions, des de l'inici d'aquest any hi ha un total de 1.807 víctimes mortes i desaparegudes a la Mediterrània.

I també voldria donar la benvinguda a la nova diputada, que també s'ha incorporat altra vegada al Parlament. I, naturalment, també donar la benvinguda a tots els que avui del món educatiu veniu, doncs, a formar part com a públic en aquesta sessió, del punt de l'ordre del dia que és el monogràfic d'educació.

Debat sobre la situació de l'educació i el sistema educatiu

255-00009/13

I per això, doncs, comencem ja aquest segon punt de l'ordre del dia, que és el debat sobre la situació de l'educació i el sistema educatiu. I d'acord amb l'article 156 del Reglament, aquest debat es regirà pel que estableixen els articles 154 i 155 del Reglament i la seqüència horària acordada per la Junta de Portaveus.

Atès que aquest debat es fa a iniciativa del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, intervindrà en primer lloc el grup parlamentari proposant per un temps màxim de cinc minuts.

Té la paraula, doncs, el senyor Albert Batet i Canadell, en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya.

Albert Batet i Canadell

Presidenta Erra, president Aragonès, membres del Govern, diputats i diputades, molt bona tarda a tothom. A petició del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, avui tenim l'oportunitat de celebrar aquest Ple monogràfic sobre educació; un ple necessari sobre una qüestió cabdal de país. Un debat que volem fer en positiu i amb mirada de futur, perquè l'escola catalana ho requereix; els alumnes, els docents i el conjunt de la comunitat educativa ho necessiten.

Per això ja avanço que l'objectiu i l'actitud d'aquest debat per part del nostre grup parlamentari, de Junts per Catalunya, que desitjaríem que fos compartit amb la resta de grups i el conjunt del Govern, es basa en tres premisses.

La primera, un debat serè i tranquil, sense dogmatismes, amb responsabilitat, amb voluntat d'arribar a acords i amb voluntat de defensar el model d'escola catalana, que és l'element més important de vertebració del nostre país. Per tant, per part de Junts per Catalunya, aquest debat no està fet amb ànim de desgastar el Govern, sinó amb ànim de reforçar el model educatiu.

Segon. Un debat amb propostes concretes que no siguin declaratives, sinó que siguin executives.

Tercer. I un debat que sigui un punt d'inflexió: cal obrir una nova etapa davant d'una realitat preocupant. El cessament del conseller Cambray va ser una primera rectificació, al nostre entendre, segurament induïda abans de començar aquest Ple. I avui el Govern ja ha fet un nou anunci, amb la incorporació de més de 1.500 professionals al sistema educatiu. Per tant, aquest Ple monogràfic ja ha valgut la pena.

Perquè aquest necessari canvi de rumb, aquest canvi de rumb en les polítiques educatives del departament dels últims anys..., només volem posar tres exemples i focalitzar-ho en tres aspectes que per nosaltres són cabdals.

Primer, Catalunya és el líder amb abandonament escolar –un disset per cent– i està a la cua en la comprensió lectora a Europa. Cal un pla de xoc per revertir la situació; és a dir, planificació, acció i recursos. Si realment es volen combatre les desigualtats a Catalunya, no podem ser líders en fracàs escolar.

En aquest sentit, dos realitats. La primera: el principal gruix d'abandonament escolar és a l'acabar l'ESO. Per això és necessari un pla d'orientació i d'acompanyament, i indispensable que, abans d'acabar l'any, s'aprovi amb consens un nou decret d'orientació, amb plans individualitzats d'orientació i acompanyament també als instituts.

I segona realitat: hi ha una setantena de centres i instituts que concentren la major part de l'abandonament escolar a Catalunya. Les mesures genèriques no serveixen; cal focalitzar un pla d'acció en aquests centres, de la mateixa manera que es va fer amb les escoles Magnet per lluitar contra la segregació escolar a Catalunya.

Segon exemple de mala gestió: la comunitat educativa ha perdut la confiança en el departament. S'ha de recuperar la credibilitat, i el conjunt del país hem de defensar i reconèixer la tasca dels docents. El sistema educatiu són essencialment els mestres. No hi ha cap sistema educatiu que sigui de millor qualitat que els seus docents. Per això posem èmfasi en el reconeixement, la dignificació i el respecte cap a la docència. Els docents no són respectats pels alumnes i per les famílies si no són respectats pel mateix Departament d'Ensenyament.

Tercer, més equitat i més inclusió a tots nivells del sistema educatiu per garantir igualtat d'oportunitats, ja sigui des de la universalització de la gratuïtat de la I2 fins a una necessària millora del sistema de formació professional.

I, evidentment, més enllà d'aquest necessari canvi de rumb, també cal actuar davant l'atac persistent de l'Estat espanyol contra l'escola catalana i especialment contra la immersió lingüística. Govern i qui governi a Madrid, l'Estat mai s'absté d'atacar el nostre sistema educatiu, sigui per la via política o sigui per la via judicial, tant se val; l'únic objectiu de l'Estat és desestabilitzar un model d'èxit i d'ampli consens al nostre país.

Per això proposem, des de Junts per Catalunya, un pacte nacional en defensa de l'escola catalana. I que aquí desitjaríem trobar-hi tots aquells que sempre reivindiquen consensos a Catalunya, però que acaben sempre participant de totes les operacions d'estat contra Catalunya. L'atac a l'escola catalana és una altra operació d'estat que fa masses anys que dura.

Acabo, presidenta. L'alternativa a l'actual fracàs és confiar en el model d'escola catalana i en els docents que van fer possible que fos un model d'èxit i que l'actual

gestió i els atacs polítics i judicials de Madrid poden posar en perill. No ho podem permetre. Per això, amb voluntat de mà estesa, esperem que sigui un debat constructiu pel bé de l'escola catalana, pel bé del país, pel bé dels alumnes, que, en definitiva, també vol dir pel bé del futur de Catalunya.

Moltes gràcies.

La presidenta

A continuació, i per part del Govern, té la paraula en primer lloc el president de la Generalitat, el molt honorable senyor Pere Aragonès.

El president de la Generalitat (Pere Aragonès i Garcia)

Moltes gràcies, presidenta. Conselleres i consellers del Govern, consellera d'Educació, diputades i diputats, membres de la comunitat educativa que avui ens acompanyeu aquí a l'hemicicle i els que ho seguïu des de fora, bona tarda a totes i a tots.

Comparec per donar inici a la intervenció del Govern en el debat sobre la situació de l'educació i el sistema educatiu a Catalunya; un debat que és necessari i pertinent. I ho és, perquè l'educació, doncs, ocupa un espai central a la nostra societat i en el progrés i benestar que volem per al conjunt de la ciutadania. L'educació és central, l'educació d'avui, per a les oportunitats de demà i al llarg de tota la vida dels nostres infants i joves; ho és també en la millora de l'entorn, i ho és també –hi té un paper central– en la cohesió dels pobles, dels barris i de les ciutats del nostre país. En definitiva, l'escola –i dic «escola» per dir el conjunt del sistema educatiu– té un paper central en la millora de la vida de la ciutadania i per avançar conjuntament com a societat.

I estic convençut que avui tots els que intervindrem en aquest debat, i també tots els que avui ens segueixen des de l'hemicicle i des de casa, compartim aquesta visió sobre el paper de l'educació a la nostra societat. Compartim que l'educació té una gran capacitat transformadora en positiu pel seu impacte en el conjunt de la societat i que veiem l'educació com un bé comú –de fet, com el servei públic més important de l'estat del benestar–, un bé col·lectiu capaç d'oferir un futur millor a cada alumne i, per tant, també en el seu entorn, en definitiva, al conjunt de la societat. I per això és bo parlar-ne, per això és bo que puguem, doncs, abordar aquest debat, que ho fem des del rigor, des de la responsabilitat, des de l'exigència, també, evidentment, i també des del reconeixement de les coses i els àmbits en què es pot millorar i els àmbits també on s'han fet progressos notables.

Per tant, posem en valor l'educació, reivindicuem l'educació, i avaluem on som per seguir millorant el sistema educatiu del nostre país, perquè segueixi jugant aquesta funció social absolutament insubstituïble. I per això vull agrair a tots els grups l'oportunitat de fer aquest debat, i al grup proponent, doncs, que s'avingués a poder traslladar-lo en el Ple d'avui, un cop, doncs, la nova consellera d'Educació ja ha pogut agafar el pols del detall de les polítiques públiques del departament en aquests primers quinze dies.

No em vull allargar. Abans de cedir la paraula a la consellera Anna Simó, m'agradaria fer, doncs, un parell de reflexions, amb l'ànim, sobretot, de contribuir a que aquest sigui un debat serè, positiu, constructiu, exigent i que ens permeti fer un salt endavant.

En primer lloc, és imprescindible enfortir la confiança en tota la comunitat educativa, en tota la feina que fan tots els seus membres, des dels professionals que hi estan vinculats fins a les famílies i, evidentment, els propis alumnes. I, en segon lloc, centrar-nos en els reptes que té el sistema educatiu. Probablement al llarg del debat sortiran també qüestions més col·laterals que responen a debats interessats, però tenim molts reptes en l'àmbit educatiu que crec que són àmpliament compartits.

Quan vaig presentar la remodelació del Consell Executiu, ara fa dues setmanes, en aquest Parlament, vaig traslladar el missatge que a la nova consellera d'Educació, la consellera Anna Simó, doncs, li correspon donar un nou impuls a les polítiques

educatives en aquesta segona meitat de legislatura. I vaig fer servir l'expressió «cuidem el sistema educatiu». I crec que és precisament del que es tracta en bona part aquest debat: com cuidem la comunitat educativa, a tots els seus membres. I, per tant, cuidar la comunitat educativa vol dir escoltar tothom, vol dir enfortir confiança, refer complicitats i reforçar el treball conjunt; és del tot imprescindible i és un pas indispensable per enfortir un sistema que és l'instrument fonamental de l'ascensor social i de la igualtat d'oportunitats al nostre país. En definitiva, enfortir el sistema per oferir una millor atenció educativa als alumnes.

Però crec que, més enllà del debat polític de les polítiques públiques, que l'hem d'abordar, evidentment, i sense rebaixar ni un gram d'exigència –el que ens correspon com a Govern; també, crec que des del punt de vista del conjunt de la societat–, convé també, doncs, compartir algunes reflexions.

Cada vegada li demanem més coses, li demanem a l'escola més coses; li demanem més, li demanem que respongui a més reptes, més enllà dels pedagògics. Reptes en l'àmbit de com revertim les desigualtats, com combatem, doncs, el que són pràctiques, actituds, comportaments socials, fruit en bona part d'un llegat heretat i que volem erradicar per construir una societat millor. Amb tants i tantíssims reptes de transformació i de canvi social, sempre –i ho hem sentit moltes vegades en aquest Parlament– se'ns trasllada –i oportunament, des del punt de vista de qui ho fa, no?– «és que a l'escola també s'hauria de tractar aquesta qüestió».

I si bé tot això és cert, és cert, alhora, que no podem fer descansar sobre l'escola i sobre els professionals que hi actuen, doncs, tots els reptes que tenim com a societat. Per tant, situar l'escola com l'origen o l'única solució a molts dels problemes que tenim com a societat probablement genera una pressió excessiva que ens distreu d'altres objectius que són importants.

En paral·lel, és imprescindible que hi hagi un major reconeixement social –i aquí el Govern hi pot contribuir i hi contribuirem encara més– a la figura de les mestres i dels mestres, de les professores i professors. Aquest reconeixement social és imprescindible per recuperar aquesta autoestima, per enfortir el paper que tenen de referent en la vida dels nostres infants i joves.

I recordem, doncs, els mestres, les mestres, professores i professors que hem tingut els diputats i diputades al llarg de la nostra vida educativa i que en molts aspectes per nosaltres han estat un referent vital, un referent professional, un referent intel·lectual. Per tant, és imprescindible que el conjunt de la societat –i, evidentment, el Govern i les administracions hi tenim un paper important–, doncs, aprofundim el reconeixement social a la figura dels mestres.

Per tant, confiança en els docents i confiança en el conjunt del personal d'atenció educativa, que porten a terme una feina ingent, abnegada, d'enorme responsabilitat i d'inqüestionable professionalitat. Confiança, perquè són els que coneixen la realitat que hi ha dins de l'aula, els que millor coneixen com són els nostres infants i joves com a col·lectiu, i també són els que estan més ben preparats i preparades per donar resposta a les seves necessitats. Per tant, confiïm-hi i ajudem-los des de tots els àmbits, que puguin fer la seva tasca més fàcilment, i treballem conjuntament per construir les millors respostes educatives als reptes que té el sistema d'escola al nostre país.

I aquí situo, doncs, la segona reflexió que abans ja he posat sobre la taula. Moltes vegades l'escola és notícia per qüestions que van més enllà del propi sistema educatiu. I evidentment que els canvis que estem patint la nostra societat, que, de fet, està vivint el conjunt de la humanitat, tenen impacte en l'escola. Canvis des del punt de vista demogràfic, ens impacten, i tant. I l'escola moltes vegades hi ha de donar un repte immediat. Canvi tecnològic, que ha canviat la nostra manera de relacionar-nos amb el nostre entorn, entre les persones i, per tant, també la manera com s'adquireixen, es memoritzen, no?, i s'integren els coneixements i les competències. I, evidentment, també un canvi climàtic que en molts altres aspectes també afecta la confort-

bilitat, afecta també, doncs, quina és la pràctica del dia a dia a les escoles del nostre país.

Però de la mateixa manera que hem de reconèixer que té impacte sobre l'escola i que l'escola hi pot donar una resposta, l'escola no és l'única responsable ni l'única solució a totes les dificultats i reptes que tenim com a societat, ni pot ser l'ase dels cops de tot allò que no funciona com ens agradaria. I el repte que tenim... I aquest debat ens hauria de permetre generar un consens que ens permeti tenir un full de ruta compartit i, per tant, previsibilitat, permeti planificació i permeti garantia de recursos per als propers anys.

El gran repte que tenim és com amb el sistema que hi ha al nostre país, com amb els recursos que tenim ara i els que han de venir, podem oferir uns millors resultats educatius. I quan dic «resultats educatius» no em refereixo a rànquings –ni una obsessió pels rànquings; que evidentment ens els hem de mirar perquè són indicadors–, sinó a, sobretot, resultats que podem palpar en la realitat de les nostres famílies i en la realitat dels nostres infants i joves. Millorar l'indicador d'un rànking per si mateix, doncs, serveix de ben poc si no va acompanyat d'uns resultats educatius que afavoreixin més cohesió social, més prosperitat i més oportunitats per a la ciutadania.

I aquí és on hem de centrar els esforços. I situaré alguns aspectes on, evidentment, el Govern hi està treballant i hi treballarem encara, doncs, molt millor amb les conclusions d'aquest Ple monogràfic. Com reduïm de forma dràstica l'abandonament escolar prematur que existeix al nostre país i que condiciona l'itinerari vital de tants i tants joves. I, de fet, aquest abandonament escolar prematur l'arrossegaran tota la vida. Per tant, com fem front a aquesta situació.

En segon lloc, com seguim reduint la segregació escolar. Hem tingut un pacte contra la segregació escolar que s'ha posat en marxa. Evidentment, sempre hi ha marge de fer-ho encara millor i de fer-ne més i aprofundir-hi. Però aquest ha de ser un altre objectiu. Una escola segregada acabarà reproduint una societat amb segregació social per raó de classe, per raó de nivell socioeconòmic. I, per tant, l'escola és una eina més per lluitar contra aquestes desigualtats. Però es veuen desigualtats a l'escola i, per tant, com fem front a la segregació en l'àmbit escolar.

Com fem un salt endavant en l'escola inclusiva. Tenim un decret d'escola inclusiva que s'ha anat aplicant. S'hi han abocat recursos. Després hi farà referència, a alguns recursos complementaris que encara avui des del Govern hem aprovat de cara al proper curs. Però evidentment queda molt de camí per fer. I també hem de fer un aprenentatge d'aquests anys, com s'ha anat aplicant el decret d'escola inclusiva.

Com consolidem el canvi de paradigma en la formació professional. I això té molta relació amb l'abandonament prematur dels estudis que hem començat a portar a terme en aquesta legislatura; que ho hem fet de bracet dels agents socials, complint la llei de formació professional que vam aprovar en aquest Parlament ja fa uns quants anys i que ara s'està desplegant amb plenitud.

Com millorem el sistema, completant la gratuïtat del primer cicle de l'educació infantil, del zero-tres. Com ho fem i com ho podem fer bé.

I com seguim reduint ràtios davant d'una davallada demogràfica que suposa un repte, però també ens pot permetre gestionar els recursos que tenim disponibles i que podem tenir disponibles per als propers anys; també per a una millor atenció a l'alumne, com a mínim pel que fa referència al nombre d'alumnes per docent.

I com seguim vetllant per garantir el benestar dels alumnes, el benestar emocional. I com fem front a les problemàtiques de salut mental que travessen totes les generacions de la nostra societat, però que són evidents especialment en la generació més jove. I és on tenim l'oportunitat de treballar de forma primerenca per tal que aquests reptes en matèria de benestar emocional i de salut mental, doncs, es puguin encaminar, puguin tenir una atenció en els primers anys de vida i, per tant, puguem contribuir a garantir una vida plena en aquest sentit.

Per tant, centrem-nos en com reforcem el sistema educatiu, l'escola catalana, per millorar-ne els resultats. Avui el Govern hem fet un pas més. De fet, abans de l'inici de curs i amb una previsió de dos, tres mesos, és habitual que el Govern adequi el que és la plantilla pressupostària –és el nombre de llocs de treball en l'àmbit educatiu que tenim a nivell pressupostari per adaptar-lo a les necessitats del proper curs. I avui, doncs, hem aprovat la planificació de les necessitats de personal per al proper curs escolar, el 2023-2024, amb una ampliació en diferents àmbits.

En l'àmbit docent, 1.140 dotacions més, que aniran centrades 698 a l'impuls de la formació professional, 297 a l'educació inclusiva i 145 a atendre les necessitats d'escolarització dels estudis obligatoris. En paral·lel, 75 nous professionals d'administració i servei als centres educatius i també 211 professionals en l'àmbit de l'atenció educativa; la meitat centrats en necessitats d'escola inclusiva i la resta a grups d'itineraris formatius específics. I també la incorporació de professionals de perfil tècnic especialista d'educació infantil. I, finalment, cinquanta-dos dotacions noves per a personal d'administració i serveis, també per al desplegament dels serveis territorials al Penedès i a l'Alt Pirineu i Aran, i també, doncs, per al reforç de la inspecció.

Aquesta és una decisió, una decisió més de les que portem fent com a govern en aquest àmbit, i és una mostra, doncs, que no deixem mai de treballar per a la millora del sistema educatiu.

Serà inevitable, probablement, que en el debat d'aquests dies al Parlament de Catalunya surti també la situació de la llengua a l'escola; hi ha de sortir. I, probablement, hi haurà qui ho farà, doncs, centrant les seves obsessions en la llengua catalana per atacar el sistema educatiu del nostre país. L'escola catalana és el primer pilar de la cohesió social del nostre país i atacar-lo en l'àmbit de llengua especialment és una clara voluntat de debilitar-nos com a país.

Per tant, si volem que aquest debat sigui productiu, centrem-nos en aquelles qüestions de fons, en com evitem que els joves i adolescents deixin els estudis abans d'hora, com els oferim noves oportunitats, com assegurem que tothom gaudeixi de les mateixes oportunitats educatives per tal que el sistema educatiu reforci el seu paper aglutinador i aportï més equitat a la societat. Cal reforçar, doncs, l'escola catalana per fer front als grans reptes de fons que tenim per endavant i cal reforçar-la davant del rearmament d'aquells que porten en el seu programa imposar l'educació en castellà a Catalunya. Per això és important preservar el consens a l'entorn de l'escola en català que s'ha construït en aquest Parlament, que hem reforçat en aquesta legislatura. Només des de la força d'aquest ampli consens, des del treball i la mobilització conjunta, preservarem el nostre sistema educatiu, que, generació rere generació, ha assegurat el progrés i la cohesió de la societat catalana.

El Govern de Catalunya serem els primers de fer front a aquests atacs que veiem que ja s'anuncien al País Valencià i a les Illes. I ho volem fer a partir del consens polític i social ampli i possible que ja tenim avui. En definitiva, centrem-nos en com enfortim la complicitat amb la comunitat educativa, com afrontem els grans reptes que tenim per endavant per millorar els resultats educatius. Si ens centrem en aquests aspectes, estic convençut que el debat d'aquests dies al Parlament serà molt positiu per a l'escola catalana, per a les oportunitats dels i les alumnes i per al progrés i la cohesió de Catalunya. L'escola, els alumnes i la comunitat educativa s'ho valen.

Moltes gràcies. I molt bon debat a tothom.

La presidenta

Tot seguit, té la paraula la consellera d'Educació, la senyora Anna Simó i Castelltó.

La consellera d'Educació (Anna Simó i Castelló)

Gràcies, presidenta. President, senyores i senyors diputats i membres de la comunitat educativa que ens seguïu aquí a la Sala de Grups i des de casa, els que hem tingut oportunitat de parlar aquests dies i els que en tindrem oportunitat els següents i les següents setmanes, comparec davant del Ple del Parlament, a molts escassos dies d'haver estat nomenada consellera d'Educació, amb la voluntat d'escoltar-los i amb la voluntat d'exposar-los on som, amb la voluntat de dialogar –ho deia el president– i amb la voluntat de buscar i d'enfortir consensos.

Ja saben que tan aviat com vaig ser nomenada vaig tenir l'interès de reunir-me amb els portaveus d'educació dels grups parlamentaris, començant per Junts, que és el grup proposant del monogràfic sobre educació. I m'agradaria continuar mantenint trobades periòdiques, i així els ho he anat expressant als representants de les diverses forces polítiques, perquè estic convençuda que compartim la idea que l'educació és una eina fonamental de la societat democràtica, d'una societat cohesionada i pròspera que tots volem. I partint d'aquest desig comú, m'agradaria pensar que amb la majoria de vostès podem compartir-ne la direcció i part del camí.

És en aquest sentit que penso que aquest Ple monogràfic pot ser, certament, senyor Batet, una oportunitat per debatre conjuntament l'estat del sistema educatiu, què podem millorar i com podem fer-ho.

M'agradaria, personalment ho dic i en nom de tot el Departament d'Educació i del Govern, com ha dit molt bé el president, propiciar un diàleg que sumi; que sumi per a l'educació. Perquè a l'educació –i ho saben ben bé– no li van bé les confrontacions absurdes; tampoc i especialment gens bé les confrontacions absurdes.

Em poso a disposició del Parlament, perquè m'agradaria ser capaç de guanyar-me la confiança de la majoria de tots vostès i assumir totes aquelles propostes realitzables a curt termini i desenvolupar plans també a mitjà termini que ens facin avançar cap a una escola més equitativa i de més qualitat. A Catalunya hem demostrat en moltíssimes ocasions que som capaços de trobar acords amplis en matèria educativa: pacte nacional per a l'educació, la llei d'educació de Catalunya, un marc legal per evitar la imposició de percentatges de llengües en l'educació...

També és cert que, cada vegada que hi ha eleccions generals, el Govern espanyol de torn canvia la legislació educativa. A Catalunya, afortunadament, tenim una llei acordada de manera àmplia des del 2009 i la nostra voluntat és continuar treballant, amb totes les forces polítiques, per aquest marc d'estabilitat en matèria educativa, perquè l'educació necessita moltes coses, i avui en parlarem, però estabilitat també.

Els deia que el primer que vaig fer va ser reunir-me amb el meu equip i els grups parlamentaris, i un cop passat aquest monogràfic prioritzaré la trobada amb els sindicats. Ja tinc agendada la visita a les seus de tots els sindicats d'ensenyament de major a menor representació. Perquè un dels reptes prioritaris que tenim al Departament d'Educació en aquests moments és refer la confiança amb els representants dels professionals de l'educació amb qui vull obrir vies de diàleg sincer, ja que vull demanar també corresponsabilitat.

També és imprescindible avançar conjuntament amb els ajuntaments i organismes supralocals, per la seva capacitat de gestió de proximitat i de servei a la comunitat educativa; n'estic ben convençuda. Vaig començar la meua carrera política en el món local i confio en la seva capacitat de gestió i de treballar conjuntament, perquè hem de sumar també amb el món local.

I també volem intensificar la relació amb les famílies, l'orientació i el suport en la seva tasca educativa i la seva participació en el procés educatiu dels fills i filles. I refer més confiança. Treballar al costat de les direccions de centre. Ahir em vaig poder reunir per primera vegada amb la Junta Central de Directors i Directores, i ho continuarem fent, també a les territorials, i tantes vegades com em sigui possible. I treballar al costat també dels docents. I no ens oblidéssim pas del PAS i dels PAE.

Ells, mestres i professorat, són el factor clau de la qualitat del sistema educatiu, i no més avançarem si ho fem al seu costat. I després ja em detindré en aquest aspecte.

M'agradaria propiciar un diàleg que sumi, els deia, i sempre pensant en l'alumnat, que ha d'estar al centre de totes les nostres polítiques i de tots els nostres esforços. Aquest compromís de diàleg que els estic transmetent avui no és només l'expressió d'una voluntat política; és una exigència de país, perquè avancem junts en la construcció del model d'escola que sempre hem defensat des de Catalunya i que haurem de defensar amb totes les forces.

Assumeixo el Departament d'Educació en la segona meitat de legislatura amb la voluntat de consolidar les millores educatives obertes i continuar l'anàlisi de les principals debilitats del sistema per modificar-ne el rumb; millores que s'han posat en marxa, moltes en aquesta legislatura, liderades pel conseller González-Cambray, de calat profund en el sistema, a qui vull expressar l'agraïment per la feina ingent feta, a ell i a l'equip, que és ara el meu equip. (*Aplaudiments.*)

Millores en els àmbits de la segregació escolar, baixada de ràtios, gratuïtat de l'etapa inicial, escoles bressol rurals, abandonament escolar prematur, assetjament, digitalització, formació docent, sistema educatiu inclusiu i reordenació de la formació professional. Són molts àmbits en els que per força no tindrè temps d'aprofundir, però que sí que m'agradaria fer valdre, perquè són millores que impacten de forma profunda, espero, en l'equitat i en la qualitat del sistema. Per tant, consolidarem les millores iniciades i continuarem revertint els impactes negatius dels contextos socials i econòmics i de les polítiques d'austeritat que durant molts anys, massa, han impactat en el servei públic d'educació, en el Servei d'Educació de Catalunya.

Els canvis que s'han iniciat en aquests darrers mesos són millores per al sistema i, sobretot, per a l'alumnat. Són mesures que han costat molt i molt d'aconseguir i que han vingut per quedar-se. Els pressupostos de la Generalitat per al 2023 destinen gairebé 7.000 milions d'euros a l'educació que han de servir el país en els seus onze reptes i millores; que n'hi ha molts més, però permetin-me que els circumscriui en aquests onze.

Combatre la segregació escolar. Hem incrementat la distribució equilibrada de l'alumnat per combatre la segregació. En dos cursos hem passat d'un set a un vint-i-quatre per cent la detecció de l'alumnat amb necessitats educatives específiques de suport educatiu. El repartiment equilibrat de l'alumnat es fa a l'entrada del sistema i amb acompanyament econòmic a l'alumne. Les dades recentment publicades sobre la reducció de la segregació a la ciutat de Barcelona i els informes de seguiment del Síndic de Greuges mostren que aquestes polítiques estan funcionant, però que han de funcionar millor encara. En vam parlar amb tots els portaveus, entre els quals el senyor Gallego, que segur que sap la molta i bona feina que hem fet aquest temps en la lluita contra la segregació en el marc del Consorci d'Educació de Barcelona.

O la baixada de ràtios. El curs passat vam iniciar la baixada sistemàtica de ràtios a l'I3. L'objectiu és que arribem al 2030 amb un màxim de vint alumnes a primària a totes les aules del país. És una ràtio que ens permet millorar la qualitat i l'atenció a l'alumnat i, per tant, també en el benestar docent.

La gratuïtat en l'etapa inicial –s'hi ha referit també el president. Hem començat a fer efectiu el retorn del deute als ajuntaments per la part de finançament que la Generalitat havia deixat d'aportar des del curs 2012-2013, i vam arribar a un acord amb les entitats municipalistes per al finançament de la part d'escolarització que assumeixen les famílies a les llars d'infants públiques a l'I2. Hem tirat endavant la gratuïtat de l'I2 de la mà dels ajuntaments, col·laborant amb el món local, com sempre que ens ho demanen al departament, vostès, i voldria referir-m'hi també perquè en la conversa que vam tenir amb la senyora Niubó és una de les qüestions que vam abordar. Hem de trobar-nos de seguida amb la comissió mixta per avaluar aquest primer curs i com continuar-ne el finançament.

Una altra, les escoles bressol rurals –una altra de les millores. Perquè volem que aquest accés sigui per a totes les famílies del país independentment d'on visquin. Hem recuperat les escoles rurals que estaven tancades i hem integrat escoles bressol. En un any hem passat de 70 a 122 municipis petits amb escola bressol rural. Una mesura que ajuda a evitar el despoblament i ajuda a l'equilibri territorial. Hem d'assegurar alhora, per aquests motius, la seva sostenibilitat en el temps.

Una cinquena millora en la reducció del repte de l'abandonament escolar prematur. Hem posat en marxa un pla de xoc en col·laboració amb els ajuntaments, compartint dades d'alumnat que abandona o que està en risc d'abandonar. Això ens permetrà fer un seguiment individualitzat, encara que l'alumne no es trobi ja dins del sistema educatiu. I això només es pot fer conjuntament amb els serveis de proximitat que tenen els ajuntaments. Dades obertes a disposició del món local per monitoritzar l'abandonament i els desistiments. Apostem per fer seguiment, orientació i fer possibles les segones oportunitats.

I una mesura molt important que ja hem posat en marxa en el pas a l'educació postobligatòria: garantir la reserva de plaça a la preinscripció de formació professional a l'alumnat de continuïtat de quart d'ESO, que era una demanda també d'aquest Parlament –i veig en Francesc Ten que fa així amb el cap. En la passada preinscripció, el 97,5 per cent d'alumnat de continuïtat va ser assignat a la seva primera opció, i això ho vull posar en contrapartida al seixanta-cinc per cent de l'any anterior, és a dir, del curs que ara acaba.

Actualment, la taxa d'abandonament escolar a Catalunya és gairebé d'un disset per cent, un 16,9 per cent, com el 2017 o el 2018; el 2019 era del dinou per cent, i el 2021, del 14,8 per cent, probablement per efecte de la pandèmia. I treballem per arribar a l'objectiu que marca la Unió Europea per al 2030, que és el nou per cent màxim. Comptem amb un instrument molt útil –no és l'únic– per prevenir l'absentisme i l'abandonament en entorns vulnerables: els plans educatius d'entorn. Hi creiem, hi confiem. Va ser un govern d'Esquerra Republicana que els va impulsar i aspirem des d'aquest Govern d'Esquerra Republicana a tornar-los-hi a donar el paper i l'objectiu que tenien.

Les dades que tenim en aquests moments ens mostren que els centres amb pla educatiu d'entorn, molts dels quals de complexitat, igualen en resultats educatius la mitjana de Catalunya. Això són resultats. En els darrers anys s'han anat incrementant el nombre de barris i municipis que implementen plans educatius d'entorn i també els recursos que s'hi destinen. Hem passat dels 800.000 euros del curs 2018-2019 als gairebé 12 milions del curs que ara acaba.

Sisè aspecte que voldria destacar: assetjament. En els darrers temps hem viscut casos de violència, dins i fora de l'escola, que ens han sacsejat com a societat. Des del departament s'ha vist la necessitat d'impulsar canvis en l'abordatge de l'assetjament. El curs vinent multipliquem per deu els recursos dedicats als programes de sensibilització. Tot l'alumnat d'ESO rebrà formació. Implantem la figura del docent coordinador de coeducació, convivència i benestar en tots els centres i simplifiquem els protocols. M'agradaria que comencéssim..., que poguessin conèixer-ne els detalls i, malgrat la distància que ens separa en àmbits centrals, amb la senyora Anna Grau ja en vam començar a parlar.

Coeducació. Com a mesura de prevenció de les violències masclistes i LGBTI-fòbiques, hem de fer educació sexual i afectiva en totes les etapes educatives: coeducació a través del currículum; coeducació en l'organització del centre; amb el pla d'escoles lliures de violència i amb el pla de drets sexuals i reproductius en l'àmbit educatiu per la construcció d'una sexualitat positiva, igualitària i saludable. Hi ha forces polítiques que consideren que l'escola no ha d'entrar en aquestes qüestions. Aquest Govern considera i creu que l'escola ha de formar persones amb esperit crític, afavorir una convivència sense biaixos sexistes, aportar eines per reconèixer i

plantar cara a la discriminació i als prejudicis. Per això sí que l'escola entrarà en aquestes qüestions.

Setena millora davant d'un setè repte: digitalització del sistema educatiu. Aquesta és una mesura que hem accelerat a conseqüència de la pandèmia. En el document «Nou present educatiu», sorgit de la vint-i-vuitena jornada de reflexió del Consell Escolar de Catalunya del novembre del 2020, el Consell Escolar alertava, entre moltes altres qüestions, de la bretxa digital existent entre l'alumnat que tots intuïm i que la pandèmia va deixar al descobert. Estem aprofitant, de la millor manera possible, els fons europeus finalistes i finits destinats a digitalització, per portar les eines més punteres a tots els centres. Malgrat la complexitat del procés, hem passat de ser el territori de l'Estat espanyol pràcticament amb menys ordinadors a ser el que en té més.

Vuitena millora i repte alhora: formació professional docent. En l'actual legislatura ens hem proposat repensar la formació inicial, l'acollida al sistema i la formació permanent del professorat. Aquest és un debat que ja hem obert de la mà de les universitats i de persones expertes, perquè els països amb millors resultats educatius i més equitatius tenen programes de residència inicial docent i nosaltres també n'iniciem un aquest curs vinent, que és el Sensei.

Novè repte, novena millora: per un sistema educatiu inclusiu. Tenim una escola més complexa que mai, on els casos d'alumnat amb necessitats educatives específiques i especials cada cop és més elevat. Hi hem de posar molts més recursos. Actualment hi estem destinant més del doble dels recursos especificats a la memòria del decret del 2017 d'educació inclusiva. N'hem parlat aquests dies quan ens hem trobat: no n'hi ha prou amb recursos. En som conscients, que cal canviar la governança d'aquests recursos i la cultura inclusiva per avançar cap a mesures de suport universal i metodologies d'aprenentatge que s'adaptin als diferents ritmes de l'alumnat.

Un altre gran repte en el qual s'està avançant prou: la reordenació de la formació professional. Aquest és un àmbit que es mereixeria un monogràfic sencer. Ho parlàvem amb la Mercè Chacón ahir, la directora general de Formació Professional. El que faré avui, si m'ho permeten, és explicar-los, sense entrar en detalls, cap a quin model de formació professional estem avançant. Com saben, en el curs que ara acaba hem presentat tota l'oferta de formació professional de forma integrada; l'oferta més alta de formació professional, amb més professorat i més alumnat cursant aquests estudis fins al moment. Una oferta que és fruit d'un acord amb les principals patronals i amb els principals sindicats, i també amb la participació dels agents productius del territori i els ajuntaments. Hem millorat el procediment d'inscripció. Hem pres nota del procediment d'inscripció del curs passat, d'aquest curs que ara acaba, i el curs vinent tot l'alumnat que participi en el procés ordinari de preinscripció i tingui plaça sabrà la plaça que té abans de començar el curs. I hem garantit, com els deia, la plaça sol·licitada al 97,5 per cent dels joves de quart d'ESO que volien cursar cicles formatius de grau mitjà. Aquesta és una mesura determinant en la lluita contra l'abandonament en un moment de transició vital per a molts nois i moltes noies.

També en la lluita contra l'abandonament, en aquests moments estem elaborant el decret d'orientació. I no em voldria allargar més pel que fa a formació professional, però sí que els vull dir que tenim la clara voluntat d'avançar en la formació professional dual. Actualment, la mitjana de formació professional dual a l'Estat espanyol és del 4,8 per cent. A Catalunya estem en el 21,7 per cent i volem arribar al trenta per cent de la mitjana europea, perquè sabem que és l'objectiu i que és el model de formació professional que volem per al país.

Totes les onze millores que els he esmentat en la planificació de l'oferta escolar s'apliquen al conjunt del Servei Educatiu de Catalunya, del qual formen part tots els centres educatius del país, independentment de la seva titularitat. Reconeixem

els centres concertats que fan la funció social per garantir l'escolarització i acollir la diversitat d'alumnat. Els faig un apunt ràpid de les millores del finançament que impacta directament en els alumnes dels centres concertats, que també són els nostres alumnes. A partir del mes de gener del 2023 s'ha incrementat un quaranta-u per cent el mòdul econòmic de les despeses de funcionament d'infantil, primària, ESO i centres d'educació especial. I des del 2018 s'ha gairebé quadruplicat l'import de la subvenció per atendre l'alumnat vulnerable. S'ha incrementat la plantilla dels centres concertats per atendre la diversitat d'alumnes, amb 364 dotacions en els darrers tres anys: 177 SIEIs, 102 aules d'acollida, 85 centres d'educació especial. I s'ha incrementat la partida corresponent a la subvenció per a llars d'infants de 2,4 milions a 25,3.

Però, evidentment, l'adversari de qualsevol rector de polítiques públiques, de qualsevol conseller és el cofoisme; és adormir-se en els llores; és quedar-se en les millores que s'han fet, que no han estat poques i que han tingut una feinada al darrere. Per tant, és evident que el repte principal és parlar de les debilitats, també, per mirar de superar-les. Hem de ser capaços de reconèixer les debilitats del sistema per superar-les –jo la primera–, com ara els resultats de les proves de competències bàsiques i també una nova debilitat del sistema que ens ha portat la pandèmia.

La pandèmia ha tingut un impacte –no aquí, arreu del món– en els resultats educatius i en l'estat dels nostres alumnes i docents. És molt complicada, la situació de l'educació després de la pandèmia arreu del món. En tots els països es constata una reducció dels nivells d'aprenentatge i nosaltres no en som una excepció. Catalunya no es troba entre els països que de mitjana ha patit més pèrdua educativa durant la pandèmia, i vull remarcar el paper que hi hem jugat entre tots per fer possible això. La pèrdua hi ha estat, però aquí hi ha hagut noms i cognoms, persones arreu del país que han ajudat a frenar aquesta davallada que s'ha patit en altres llocs.

Primer de tot, vull reconèixer l'aposta ferma per tornar a la presencialitat del Consell Escolar de Catalunya, que en el seu moment –aleshores jo n'era presidenta– vam apostar-hi clarament dient al president de la Generalitat: «President, hem de tornar a la presencialitat com més aviat millor, perquè, si no, la bretxa en la desigualtat d'oportunitats serà cada vegada més gran.» I l'aposta ferma per tornar a la presencialitat, dels dos consellers que m'han precedit, Josep Bargalló i Josep González-Cambray, no va ser fàcil. Com els deia, ho vaig viure des de la presidència del Consell Escolar de Catalunya i en conec tots els detalls.

I també destacar el procés de resiliència de tota la societat. Per això deia noms i cognoms. Imprescindible el paper de les direccions i els docents. Va ser duríssima la pandèmia per a tots ells. I la postpandèmia. Imprescindible el paper de les famílies, que ens vam trobar amb els infants confinats a segona meitat de curs. Sabem prou, les famílies, què va significar aquesta pandèmia, aquest confinament, per als nostres infants. I la cooperació amb els ajuntaments per gestionar l'arribada de recursos a l'alumnat vulnerable. Per tant, són molts noms i cognoms, i molts agraïments compartits a famílies, direccions, docents, món local.

Amb tot, la reducció dels nivells competencials ha estat inevitable. Però abans d'entrar-hi m'agradaria fer referència a la pandèmia i la salut mental. Hi feia referència el president. Durant la pandèmia vam viure situacions que fins ara no havíem viscut i que han tingut repercussió en la nostra salut emocional, sobretot la dels més joves. Per això vam fer una enquesta per conèixer l'estat emocional i la salut mental dels alumnes a l'abril de l'any passat i detectar les zones amb més afectació en aquest benestar. Vam publicar la *Guia per a l'abordatge de la conducta suïcida i de les autolesions no suïcides en el centre educatiu* a finals de l'any passat, i per al col·lectiu de professionals de l'educació des de principis d'any hem tirat endavant el programa de benestar emocional que acompanya el professorat i els centres educatius en la gestió emocional de l'alumnat.

Aquest malestar emocional d'alumnes i docents es manifesta de diverses maneres, i en alguns casos de l'alumnat amb trastorns de comportament. Estem explorant amb el conseller de Salut, amb el conseller Balcells, la col·laboració entre els departaments de Salut i Educació perquè el treball professional especialitzat sigui als centres durant el curs vinent. Estem començant a treballar-ho; és molt incipient encara, però esperem que el curs vinent això es pugui veure tal com des de la junta de direccions ahir se'm demanava també.

Uns resultats que ens preocupen perquè mostren percentatges baixos de comprensió lectora. Són així. Són uns nivells competencials que s'han reduït, com ho deia, ha estat inevitable. Saben que recentment s'han publicat els resultats de les proves PIRLS d'abril-maig del 21, amb dades obtingudes en un moment –abril-maig del 21– que estàvem sortint de la pandèmia. La competència que repercuteix més en el conjunt dels aprenentatges podríem dir que és, efectivament, la comprensió lectora. I m'agradaria abusar una mica del seu temps per desmuntar alguns aspectes en què s'ha estès un discurs un punt alarmista respecte als resultats d'aquestes proves, que analitza unes dades obtingudes uns anys enrere com si fossin causades pel context actual.

A veure, els resultats de les proves PIRLS ja eren preocupants el 2016 i s'hi ha sumat la pandèmia. Recordem que aquests resultats es van conèixer el 2017, quan la Generalitat estava sotmesa a l'aplicació del 155, i ningú va moure un dit per revertir la situació aleshores. Amb això no estic dient «no és cosa meva», no; estic dient «és que no ve d'ara» i que és molt estructural, que ve de molt enrere també i que, per tant, tindrem més feina a revertir-ho. Creguin-me, no soc de treure'm les puces de sobre, mai, ni de traspasar la responsabilitat que és meva a ningú altre, però estic obligada a fer una anàlisi rigorosa de per què estem avui aquí.

Per tant, què vull dir? Que les dades del 2016 ja eren molt dolentes i encara no s'havien digitalitzat les aules ni s'havien canviat els currículums. Ho dic perquè hi ha qui atribueix –no dic que siguin vostès– les males dades a l'abús de pantalles. I també hem de recordar que aquestes proves es fan a quart de primària i la digitalització de les aules a Catalunya s'inicia a cinquè de primària, no abans.

Recordem també que en l'àmbit mundial només una sisena part dels països han publicat dades reals sobre el canvi en els resultats d'aprenentatge després de la pandèmia. A Catalunya sovint se'ns compara amb altres territoris, sense tenir en compte que teníem circumstàncies diferents, com ara dues llengües oficials –tres a l'Aran–; percentatges elevats de població nouvinguda amb altres llengües maternes; un nombre important de persones nouvingudes que fa menys de cinc anys que son al país i, doncs, al sistema educatiu; un índex elevat de pobresa infantil i d'entorn social vulnerable.

Voldria aturar-me, si em permeten, aquí un moment per ampliar el focus i la reflexió sobre les causes i les conseqüències de la pobresa i la vulnerabilitat social. I vull manllevar un article de Xavier Godàs, director general d'Acció Cívica i Comunitària del Departament de Drets Socials. Un article que titula «Ràbia social», que diu que –i ho comparteixo– la pobresa s'ha incrementat a Catalunya i es concentra en determinats territoris on el quaranta per cent dels residents té estudis baixos o no en té, on el vuitanta per cent dels joves no tenen educació postobligatòria o un percentatge no inferior al quinze per cent de treballadors pobres en la principal àrea metropolitana. Godàs remarca que hi ha una franja d'exclusió social que comporta un desarrelament social trepidant i una desconexió del conjunt del sistema social. Intervenir en aquestes condicions socials des de l'escola, els serveis socials o l'ordre públic, com es demana, no és fàcil ni únic. Cal intervenir-hi intensivament i continuadament amb polítiques troncales, no només educatives –ho deia el president–, laborals, presidencials, de salut comunitària, estratègicament orientades i dotades. Invertir, com diu Godàs, en les condicions materials de l'existència, o no ho revertirem.

Hi ha també qui acusa –no dic que vostès– de la davallada de resultats els nous currículums i les noves metodologies. Però no hem d'oblidar que hem canviat com s'ensenya, però no el que s'ensenya. I lectura i comprensió lectora es continuen ensenyant perquè estan en la base de tots els altres aprenentatges. La LOMLOE és la primera que aposta per aquesta línia; també els organismes internacionals –UNESCO, OCDE–, i els mateixos PISA i PIRLS avaluen aquest tipus de competències.

Dit això, de l'anàlisi dels resultats educatius se'n deriva que el debat entre competencialitat o continguts és bastant un fals debat. Per exemple, què està fallant en comprensió lectora? Doncs, sembla que sobretot cal millorar l'ensenyament explícit a llegir al principi de la primària –la descodificació i la comprensió lectora– i, alhora, l'hàbit i el gust per la lectura. No és una cosa o l'altra, tot i que és un debat ideològic interessant i que hem de fer en tots els espais de la comunitat educativa on hi tenim participació. En matemàtiques, de l'anàlisi profunda dels resultats en matemàtiques fallen els fonaments, els continguts, però també la motivació i la resolució dels problemes. Si no entens l'enunciat, com pots resoldre aquell problema, no? Tanco les «cursos» i els agraeixo la seva comprensió.

Amb tot el que hem exposat, assumint les responsabilitats que ens corresponen com a Departament d'Educació, hem de trobar solucions que perdurin en el temps i que generin impacte positiu sobre el nostre alumnat i sobre aquests reptes i aquestes debilitats del sistema. Després de més d'un any de treball, s'està acabant de concretar una estratègia de foment de les biblioteques escolars i de comprensió lectora, conjuntament amb el Departament de Cultura. I al desembre del 2022 ja es va anunciar un paquet de mesures, recursos i formacions per millorar els resultats en llengües i en matemàtiques. Amb les noves dades que anirem tenint haurem d'anar modulant i millorant els recursos per al sistema, però és evident que les conseqüències de la pandèmia i dels resultats educatius no se solucionaran en un o dos anys.

Les administracions educatives haurem de gestionar les conseqüències educatives de la pandèmia al llarg de l'escolarització de l'alumnat que s'hi ha trobat, l'alumnat que ha patit la pandèmia. No n'hi ha prou només a haver-hi posat ordinadors, haver destinat recursos extraordinaris als centres complexos amb el PMOE o totes les formacions que estem fent en llengües o matemàtiques. Això va molt més enllà. Deixin-me que faci referència a un aspecte per mi també crucial, que avui voldria parlar aquí. Aquest departament aquesta legislatura s'ha caracteritzat per dir les coses pel seu nom en matèria lingüística, i ho vull continuar fent.

Dues qüestions: una relacionada amb prejudicis interessats sobre el model lingüístic i la competència lectora, i una sobre el sistema lingüístic en si. Hi ha qui suggereix que el model lingüístic d'escola catalana perjudica –ja m'avanço abans que se'ns digui, i amb això ho nego absolutament– l'adquisició de la competència lectora de l'alumnat que té una llengua familiar i una llengua d'escola distintes. És cert que la realitat lingüística de les aules avui té ben poc a veure amb la del moment d'implementació inicial del sistema d'immersió lingüística. La realitat actual és molt diversa i no valen aproximacions fetes a partir de prejudicis o de males intencions. El fet és que no hi ha resultats d'avaluació de la comprensió lectora que afectin de forma homogènia l'alumnat que no és de llengua catalana. Sí que hi ha evidències que el nivell socioeconòmic i cultural de l'entorn té una influència directa en el rendiment acadèmic, i precisament l'adquisició de la llengua catalana pot ser una palanca d'oportunitat per a això. Perquè el model lingüístic de l'escola és bàsicament un model social. Per això el sistema educatiu ha de garantir l'adquisició de les dues llengües, perquè tot l'alumnat, independentment de l'origen familiar o dels condicionants socioeconòmics, tingui les mateixes oportunitats de futur personal i professional.

I la segona qüestió sobre el sistema lingüístic en si que els avançava: aquesta legislatura es va tenir la gosadia de dir que la situació del català als centres educatius no ens agradava i que la volíem canviar, i hem iniciat un procés per revertir aquesta

situació. També, gràcies a un consens polític i social de país com el que va fer possible la implementació del model d'escola catalana hem superat la pressió judicial inicial que amenaça el model. Vam aconseguir canviar el marc legal per tal que l'aprenentatge de les llengües l'establisin els centres amb els seus projectes lingüístics i protegir-los d'ingerències externes i alienes a la pedagogia.

El model d'escola catalana és un model de consens de país, un model que volem millorar i que volem enfortir. I és en aquest punt que vull parlar de la involució de drets lingüístics al País Valencià, a les Illes i a l'Aragó, que ve per l'ascens al poder de la dreta i l'extrema dreta espanyola. Qualsevol atac a la llengua catalana és un atac que repercuteix en tot el territori on es parla. De Salses a Guardamar i de Fraga a Maó. Ens assenyalen i ens avisen que Catalunya serà la pròxima. Hi tenim molt en joc. Preparem-nos per afrontar una ofensiva davant la qual hi trobaran aquesta consellera i aquest Govern en defensa dels nostres drets, dels nostres consensos i de les nostres institucions. (*Aplaudiments.*)

La bona amiga Gemma Pasqual escrivia aquesta setmana un article citant Àngel Guimerà, que deia que la llengua i la història són els botins més preuats a l'hora de sotmetre un poble, i que no hi ha cap dubte que ens volen sotmesos. I jo hi afegeixo el seu punt de mira era i és l'escola catalana, pilar i palanca. Perfectible, sí, però pilar i palanca d'igualtat d'oportunitats, de cohesió i d'equitat. Per la via judicial i per la política, per terra, mar i aire, cal refer i enfortir el compromís polític, social i individual per a l'escola catalana i contra la involució lingüística que comportaria la involució política. Siguem-ne ben conscients. Ens ho juguem com a país, individualment i col·lectivament, i el Govern hem de ser i serem bastió de construcció de drets i de defensa de drets i consensos.

Els anunciava, a l'inici de la meua intervenció, que volia dedicar un temps d'aquest monogràfic per parlar del col·lectiu docent, que són el factor clau de la qualitat del sistema. Una de les meves prioritats com a consellera és refer i millorar la confiança entre l'Administració i els docents. I ho vull fer demanant corresponsabilitat per iniciar un diàleg obert i sincer. Venim d'uns cursos de molta complexitat per motius diversos en què els docents han hagut d'assumir situacions difícils i han vist com se'ls multiplicava la feina i la pressió.

El professorat –hi feia referència el president també– pateix una delegació excessiva de responsabilitats fora del seu àmbit estricte, perquè tots els grans debats socials acaben aterrant a l'escola i perquè ha de donar resposta a una complexitat i a una diversitat creixent de les necessitats de l'alumnat. Vull deixar constància pública, i aquesta és una oportunitat més que tinc, que arreu del país comptem amb equips docents realment implicats, que aconsegueixen revertir situacions molt complexes de vulnerabilitat, d'absentisme, d'assetjament, de davallada de competències, de gestió de la diversitat cultural i lingüística. I és hora que, com a societat i com a país i com a govern, reconeguem la importància de la tasca i el compromís docent amb els infants i joves del país. Ens hem proposat respondre a una de les principals peticions de les direccions i els equips docents, que és desburocratitzar la feina als centres i fer-los la vida més fàcil. Hi estem treballant, per fer la vida més fàcil als centres.

La meua oferta d'iniciar un diàleg obert i sincer en corresponsabilitat amb el col·lectiu docent passa per explicar de forma clara que hi ha moltes urgències per atendre al sistema educatiu i que tenim l'absoluta voluntat política de revertir les retallades que els docents pateixen des de fa anys i que tancarem tan ràpidament com ho permeti una bona distribució dels recursos disponibles. Al setembre de 2022, el conseller Cambray va arribar a un acord amb tots els representants de la mesa sindical –un acord unànim que no havia estat possible en els darrers vint anys– per incorporar 3.500 docents al sistema educatiu per tal de reduir una hora lectiva. Actualment continuem dialogant amb els representants sindicals per avançar en un nou acord calendaritzat que posi fi a totes les retallades.

I una altra qüestió que entenem que pot causar malestar entre els professionals de l'educació i que estem resolent amb totes les nostres forces, que és el procés d'estabilització, que és un repte brutal per al sistema i per a tots els interins. Complirem amb els objectius europeus de reducció de la temporalitat laboral, passant del trenta-quatre per cent d'interins el 2018 al vuit per cent el 2024. Evidentment, aquesta reducció implica molta molta feina. El disseny del concurs de mèrits ens ha vingut molt donat per llei i per decret de l'Estat. Els cossos docents són cossos estatals i el Departament d'Educació ha hagut d'aplicar unes bases que venien molt restringides i que es van pactar amb els sindicats a nivell d'estat. En aquests moments ja s'han estabilitzat gairebé unes 13.000 places i amb el segon procés del setembre arribarem a les 27.000.

Aquests dies els hem anat demanant de trobar-se, senyors portaveus, senyors i senyores portaveus d'Educació dels diversos grups parlamentaris, amb l'equip responsable, per explicar-los el detall del procés i atendre els seus dubtes, conscients que en tenen i que també traslladen aquells dubtes que els arriben als despatxos del Parlament i arreu d'on van.

No voldria deixar-me les famílies. Tots sabem que en els processos educatius és imprescindible que hi hagi un compromís compartit entre les famílies i el centre. Des del departament, creiem que hem de fer, per una banda, formació a les famílies per donar-los eines per fer acompanyament educatiu als seus fills i filles i, de l'altra, fomentar la participació de les famílies en totes les decisions que els afecten. Vull reivindicar la molta i bona feina que fan les AFA arreu del territori, implicades en arribar allà on a vegades no arriba al centre i on a vegades no arriba el departament. Famílies i centres no només han de compartir projecte educatiu, sinó que han de col·laborar en qüestions tan importants per a la socialització de l'infant com són la coeducació i el lleure educatiu.

Només un moment per dedicar unes paraules al màxim òrgan de participació del departament, que és el Consell Escolar de Catalunya, que volem *educatiu*. En les vostres mans, diputades i diputats, està acabar i aprovar la llei del consell escolar o consell educatiu de Catalunya. Des del departament ens el creiem i volem reforçar el seu paper consultiu i participatiu i d'oportunitat per als consensos. Saben que en aquest procés de modificació del consell escolar s'amplia, per exemple, la representació de les direccions, espero, i de l'educació no formal, entre d'altres. La voluntat, com els deia, és que les grans decisions educatives de futur les prenguem amb consens del consell educatiu de Catalunya, ampliat, amb representació de direccions, educació no formal, entre d'altres, i amb tots els òrgans de participació de què es dota el departament.

I, *last but not least*, els deia abans que comptem amb un pressupost de gairebé 7.000 milions d'euros per desplegar les polítiques educatives i atendre la comunitat educativa, però hi ha una qüestió que és aquí, que és al mig de la sala, sobre, també, la qual m'agradaria que poguéssim remar tots alhora per donar resposta a una llarga reivindicació de la comunitat educativa del país i de la llei d'educació de Catalunya, que és arribar al sis per cent del PIB dedicat a educació. Però és impossible fer-ho només des de la Generalitat, governi qui governi.

Per això els fem una proposta de col·laboració que creiem sincerament que és viable i sostenible a llarg termini entre el departament, l'Estat i els municipis. Des del Govern sempre reclamarem més recursos –sempre–, perquè cada vegada volem atendre millor i de forma més especialitzada la comunitat educativa. Des dels ajuntaments són essencials els recursos per a activitats extraescolars o d'estiu, recursos contra l'abandonament, contra la segregació, per l'orientació educativa, els serveis socials en les famílies i el manteniment dels centres escolars.

En el cas de l'Estat, entenem que hi pot fer molt més, i apostem per la creació i dotació de programes de cooperació territorial en temes candents com la inclusió o l'acollida. Ho dic amb coneixement de causa, perquè hi era, en el moment en què es va

crear el fons d'acollida per a la realització de polítiques d'acollida i integració que vam pactar i obtenir el 2005 des del Departament de Benestar i Família i la Secretaria d'Immigració, per destinar el quaranta per cent d'un fons a polítiques d'acollida, que l'any 2006 va ser de 41 milions d'euros per a Catalunya, i el seixanta per cent als plans municipals d'acollida i integració.

A partir de l'any 2012, aquest fons no està dotat. I no hem parat de tenir necessitats d'acollida i integració de l'alumnat. I els municipis no han parat de tenir necessitats d'acollida i integració dels nous ciutadans i ciutadanes, dels nous veïns i veïnes. Per això és essencial que el Govern de l'Estat recuperi el finançament en matèria d'acollida, perquè la diversitat social i la condició de país d'acollida que tenim a Catalunya també la tenim a les nostres aules. I aquest és un factor molt rellevant a l'hora de planificar i decidir la política educativa del nostre país i també a l'hora d'avaluar els resultats d'aquestes polítiques i els resultats del nostre alumnat.

Acabo. Sé que m'he allargat, és la meva primera..., la primera vegada que m'adreçava a tots vostès i amb un debat no menor sobre el sistema educatiu. Acabo com he començat. Crec fermament que aquest debat ha de ser una oportunitat per avançar plegats, perquè el context actual és molt complex, perquè ens caldrà afrontar plegats els reptes demogràfics, tecnològics, socials i climàtics que tenim al davant, i davant l'onada involucionista que ja s'ha iniciat i que no volem que faci retrocedir l'escola catalana construïda al llarg de molts anys amb l'esforç de moltíssimes persones.

Els grans consensos que siguem capaços de trobar seran en benefici de tota la comunitat educativa i del país. M'agradaria que d'aquest monogràfic en sortís un gran acord de país perquè l'escola catalana sigui no només un instrument transmissor de coneixements i valors, sinó també una institució d'equitat i d'igualtat d'oportunitats.

Moltes gràcies.

La presidenta

A continuació, prosseguim el debat amb les intervencions dels representants dels grups parlamentaris per fixar el seu posicionament i per un temps màxim de quinze minuts per a cada grup. Començarà, i té la paraula per part del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, la senyora Esther Niubó Cidoncha.

Esther Niubó Cidoncha

Bé, bona tarda a tothom. Molt honorable president, presidenta, conselleres i consellers, consellera Simó, diputades i diputats, i representants de la comunitat educativa que ens acompanyen a la tribuna o que ens segueixen per les xarxes socials, bona tarda i benvinguts.

Avui afrontem, segurament, un dels debats més importants que tindrem en aquesta legislatura, un debat sobre la situació de l'educació a Catalunya i el seu sistema educatiu, quan és un dels principals pilars de l'estat del benestar –pilar de progrés individual i col·lectiu, pilar d'igualtat d'oportunitats i pilar de cohesió social i de país– i sobre una matèria en la qual fa quaranta-tres anys que tenim unes competències molt àmplies i, per tant, cor també del nostre autogovern.

I les dades que tenim avui de la situació educativa són preocupants. El sistema educatiu viu un mal moment, marcat per desigualtats educatives i per resultats mediocres. Si ens fixem en els resultats de comprensió lectora d'aquest informe PIRLS que s'ha fet públic fa poques setmanes, podem concloure que l'alumnat català de quart d'ESO, avui sisè, té un baix nivell de comprensió lectora, per sota i a la cua d'Espanya i de la Unió Europea; catorze punts per sota de la mitjana espanyola, per sota de la majoria de comunitats autònomes –només superem Ceuta i Melilla–, i un curs per darrere de l'alumnat d'Astúries o de Madrid. Si ho comparem amb la darrera prova feta el 2016, Catalunya cau quinze punts, més del doble que a Espanya. I, per tant, vol dir que l'efecte covid no és suficient per explicar-ho, perquè, per exemple, a Madrid, en el mateix període, la reducció o la caiguda és molt per sota, a Andalusia encara és menor i a Astúries fins i tot puja dos punts.

I, malauradament, aquest informe no difereix massa tampoc dels resultats de les proves de competències bàsiques organitzades pel propi departament, que constaten una caiguda important en matemàtiques i català entre l'alumnat de primària i una evolució negativa també de l'anglès a la secundària. I una de les explicacions d'aquesta caiguda és que tenim un percentatge molt alt d'alumnat amb un baix nivell de comprensió i, en canvi, un percentatge molt baix d'alumnat amb un alt nivell d'un tres per cent, quan, per exemple, a Astúries aquest alumnat representa un onze per cent, o a Madrid el vuit per cent, per tenir dades per comparar. I, per tant, *a priori* semblaria que no fem prou ni per abordar el fracàs escolar ni tampoc per promoure l'excel·lència educativa.

Però anem a dades d'abandonament escolar. És especialment preocupant l'elevada taxa d'abandonament que tenim a Catalunya, que, com deia, se situa en el 16,9 per cent, on tornem a ser la tercera comunitat autònoma espanyola a la cua; per tant, per sota de la mitjana espanyola i també de l'europea i, com deia, a la cua de nou. I, en concret, aquest abandonament es deu a Catalunya, sobretot, a molts joves que no accedeixen a l'educació postobligatòria tot just acabar l'ESO. Només en un any, més de nou mil joves no van passar de quart d'ESO a primer de batxillerat o a un primer de cicle formatiu, malgrat que la meitat s'havia graduat d'ESO.

I, sincerament, ens hem de preguntar fins quan podrem justificar aquesta xifra, la de la quantitat de joves que cada curs es queda sense poder accedir a un cicle formatiu desitjat per manca d'oferta pública suficient, que des del meu grup ho hem denunciat tantíssimes vegades. La falta de reconeixement, per exemple, de les escoles de noves oportunitats, la inexistència pràcticament del servei d'orientació educativa i acompanyament a la transició als centres d'educació secundària. Fins quan, com a país, aquesta xifra podrà tenir una justificació? O l'altíssim abandonament que registra de mitjana el primer curs dels cicles formatius de grau mitjà, del quaranta per cent, que això limita les oportunitats laborals i formatives de molts joves, els aboca a la precarietat laboral, a l'atur o a l'exclusió. Per tant, què més ha de passar perquè el Govern de la Generalitat s'ho prengui seriosament i actuï en conseqüència?

Des del meu grup no considerem acceptable ni aquest abandonament ni la davallada constant de resultats educatius que ens deixa amb un rendiment molt per sota del que tenia l'alumnat català fa deu anys. I és obvi que la pandèmia no va contribuir a la millora educativa, evidentment –més aviat al contrari–, però altres comunitats, altres països que l'han patida igual, obtenen millors resultats, i per això no podem acceptar-ho. No ens podem conformar, ens cal autoexigència.

I també és evident que no van ajudar les retallades del 2012. I els efectes d'aquestes retallades hi són; de fet, algunes ni tan sols s'han revertit encara. Però els recordo que Esquerra Republicana, com a partit de govern, és responsable de la conselleria des de fa cinc anys i disposa avui, com s'ha dit també, del màxim pressupost de la història i del màxim nombre de docents.

I en els darrers temps, aquest Govern, amb un altre conseller al capdavant, ha pres decisions molt polèmiques, no consensuades amb la comunitat educativa, que creiem que també han contribuït a aquests mals resultats. Volem recordar l'avançament unilateral del calendari escolar el curs passat, que no va deixar el temps necessari als equips docents per a una correcta planificació del curs. I ens preguntem, després dels debats que vam arribar a tenir aquí, per què ningú al departament va pensar que potser no era la millor idea. Per què no es va rectificar, com sí, per exemple, es va fer al Govern valencià? O potser es va prioritzar un anunci que havia fet el propi president de la Generalitat sense el mínim consens i en contra de la comunitat educativa. I, en aquest punt, consellera, sí que li hem de preguntar quina proposta pot fer de cara al proper curs.

Però també recordem la reducció de la jornada lectiva al setembre, tot i que ja es tenien dades contundents de la davallada de competències bàsiques; una decisió que no va afavorir ni la millora ni el reforçament d'aquestes competències, ni l'acollida

del nou alumnat, que va generar noves desigualtats entre pública i concertada, i l'exclusió de l'alumnat amb necessitats específiques de suport educatiu. O la reducció de la sisena hora; primer, als centres públics en general, per part de Convergència, i, més endavant –que Esquerra va permetre fer-ho també als centres de màxima complexitat–, la retallada dels recursos d'aquests centres de màxima complexitat arran d'una nova catalogació. O l'aprovació dels currículums un cop aprovat el curs.

Algú creu que aquestes decisions van afavorir una millora de la situació educativa? O al contrari? I, per tant, consellera, també li volíem demanar si té previst corregir o revisar algunes d'aquestes mesures. Perquè en un context com el que estem descrivint, esperaríem del Govern propostes per millorar, per mirar de revertir la situació, per canviar-ne el rumb; un pla per a una millora competencial de l'alumnat a Catalunya, que elevés el percentatge d'alumnat amb un alt rendiment i que es reduís també l'abandonament i el fracàs escolar.

Però la sorpresa que vam tenir fa unes setmanes va ser quan des del departament ens van dir, primer, que no coneixien massa bé les causes i, si m'ho permeten, és tan com si un mecànic, doncs, digués que no coneix el problema d'un cotxe; això vol dir, doncs, que segurament tocaria canviar el taller. O, després, que ens plantegeessin un pla pilot per recuperar les biblioteques escolars en cinquanta dels 2.600 centres existents, quan prèviament els últims governs han deixat morir i han desmuntat un projecte que els governs Maragall i Montilla van impulsar i que la consellera coneix bé, i que feien de la lectura un eix vertebrador dels ensenyaments en tots els àmbits curriculars.

O que ens proposessin implantar trenta minuts de lectura diària després d'eliminar el servei de suport escolar personalitzat, que permetia detectar i intervenir de manera precoç en dificultats d'aprenentatge infantil o primària per prevenir la cronificació de dificultats al llarg de tota l'escolaritat. O quan no han fet res per impulsar programes d'enriquiment curricular per a l'alumnat amb altes capacitats en els últims anys, ni per millorar l'aprenentatge de l'anglès quan existeix una enorme bretxa social. O quan no han avaluat la introducció de noves metodologies o plataformes ni la digitalització dels centres educatius.

O la modificació de la plantilla el mes de gener, fruit d'aquest acord *in extremis* amb els sindicats, sense cap planificació ni previsió organitzativa, sense calcular que comportaria una manca de professorat suficient a les borses i moltes dificultats per cobrir especialitats que, en molts casos, no han permès garantir el dret a l'educació d'estudiants, que no han estat dies, que han estat mesos sense professor o professora d'una matèria en la qual no han pogut ser avaluats. Un terç de les baixes han quedat sense cobrir, consellera.

I, per exemple, voldria citar un informe d'un estudiant de primer de batxillerat de ciències d'un institut de Barcelona, que em van fer arribar. Doncs portava dos mesos sense professor de matemàtiques i l'informe, finalment, diu –literalment–: «L'avaluació romandrà sense qualificació degut a la impossibilitat de quantificar l'evolució competencial i acadèmica de l'alumne en aquesta assignatura.» I això és molt greu. I el que és pitjor, això també ha restat oportunitats de cara a les proves d'accés a la universitat. Per tant, parlem de moltes situacions –que han vingut, sobretot, instituts de molts municipis– on alumnes, doncs, no s'han pogut examinar de la seva matèria específica a les PAU, perquè no tenien professor específic, o altres instituts on no han arribat ni tan sols a la meitat del temari a segon de batxillerat. Això és molt greu.

I, per tant, l'Administració educativa entenem que és responsable directa d'aquest problema de planificació, d'aquesta desatenció del dret a l'educació de tants joves que s'han vist perjudicats per aquesta situació. I entenem que calen situacions d'emergència; en calien aquest curs que ja acabat, en caldran també de cara al proper curs, sense perdre qualitat educativa. I per això, consellera, també ens agradaria saber com afronta aquest problema.

Nosaltres pensem que, sobretot, cal treballar amb una mirada llarga per fomentar una oferta pública suficient per al conjunt d'especialitats del màster de formació de secundària, que no és suficient des de fa anys, si volem garantir les borses docents necessàries; permetre ampliar l'horari lectiu del professorat d'especialitats de difícil cobertura; poder incorporar persones d'un sector productiu com a professorat associat en centres de formació professional, per exemple; i, sobretot, reconèixer i prestigiar la formació docent és fonamental, perquè tenir bons docents no es pot improvisar.

I, consellera, en els últims temps no s'ha tractat bé els docents. Han mostrat signes d'esgotament, de descontentament, malestar amb la conselleria com fa anys que no es vivia, i després de nou jornades de mobilitzacions, de vagues, equips directius i docents s'han sentit assenyalats i desprestigiats, quan són persones que sustenten el Servei d'Educació de Catalunya a les seves espatlles –ho han fet en èpoques de retallades; ho han fet durant la pandèmia; ho han fet en la postpandèmia–; que sovint es troben angoixats, amb aules cada cop més complexes, més diverses, amb nens i nenes amb més necessitats educatives; amb nous i vells reptes que hem d'afrontar com a societat i que, almenys, també en part passen per l'escola; potser sense les eines que necessitarien; amb una càrrega burocràtica molt important que tampoc els correspondria, i també amb la incertesa pròpia del procés d'estabilització. I la desconfiança amb aquest Govern no ha parat de créixer.

I, d'altra banda, preocupa molt la disminució de la percepció de benestar emocional als centres educatius, tant entre mestres i professorat com entre l'alumnat, especialment a l'entrada a l'educació secundària i fins a la postobligatòria. No es pot mirar des d'una altra banda i per això des del meu grup insistim en la importància d'incorporar psicòlegs a tots els instituts de secundària davant aquest increment de trastorns de conducta, d'ansietat, de autolesions, de temptatives de suïcidi que s'han triplicat en el cas de les noies i s'han duplicat en el cas dels nois. Hem de contribuir a reduir aquesta angoixa i malestar, tant entre l'alumnat com entre els mestres i professorat. Dificilment, si no, podrem produir un bon procés d'aprenentatge.

L'escola inclusiva també segueix sent un repte pendent del nostre sistema educatiu –se n'ha parlat–; sobretot, manca de formació, però especialment, sobretot, falta de professionals especialitzats de suport a aquest alumnat amb necessitats específiques de suport educatiu. I és cert, s'han incrementat els recursos en els últims temps, però continuen sent del tot insuficients i, per tant, no cal que digui que esperem que compleixin amb l'acord de pressupostos, on el meu grup vam posar sobre la taula 100 milions d'euros amb professionals especialitzats per al proper curs.

No hi ha hagut un bon desplegament del decret d'inclusiva. I això, juntament amb el fet que cada cop hi hagi més nens i nenes amb diagnòstics de trastorns del neurodesenvolupament, dificultats d'aprenentatge, ha afegit moltíssima pressió a l'escola ordinària, però també a l'escola d'educació especial, que és part imprescindible del nostre sistema. I al costat d'aquest gran repte, n'han emergit amb molta força altres: la coeducació, l'educació afectivosexual, com fer front a l'assetjament i ciberassetjament que pateixen massa nens i nenes, com fomentar la lectura o el gran debat sobre les oportunitats i les amenaces de la transformació digital o la necessària avaluació de la digitalització de l'educació i de les noves metodologies.

I, amb tot, sembla evident que la situació educativa a Catalunya aconsella una profunda reflexió i un canvi de model de governança. Un model que creiem que és necessari que sigui més flexible, més descentralitzat, que aposti per la cogovernança amb la comunitat educativa, massa sovint menystinguts i ignorats. O, si no, com expliquem que la conselleria d'Educació hagi abandonat els ajuntaments amb reptes com l'adaptació climàtica d'aquests centres, quan és competent en la inversió de millora d'aquests centres per afrontar l'emergència climàtica? La transformació dels equipaments no es pot deixar només en mans dels ajuntaments. I voldria recordar que aquest Govern ha destinat 5 milions d'euros a tot aquest repte, davant dels 50 que

destina a un xec electoralista, no condicionat a la renda familiar, per comprar material escolar.

O com es pot explicar que aquest Govern anunciés la gratuïtat de l'I2, com va passar, sense haver-ho consultat amb aquells que van sostenir en solitari, juntament amb les famílies, aquest servei en els últims set anys, quan no hi ha places suficients per garantir-ne la universalitat. O que es digués que l'alumnat que abandonava el sistema educatiu, un cop ho havia fet, ja no era problema del departament.

Per tant, planifiquem amb mirada llarga, mirem una correcta avaluació de les polítiques educatives, enfortim els serveis territorials, la seva capacitat de decisió, de gestió, d'execució, perquè no tot ho ha de decidir via Augusta. Per tant, recuperem les zones educatives de la LEC, reduïm la càrrega burocràtica dels centres educatius, que han d'estar centrats en la funció social i pedagògica i no tant en la burocràtica.

I això és evident que no ho pot fer cap conseller o consellera sol des del seu despatx. Per afrontar el futur de l'educació a Catalunya es requereix un gran acord. Necessitem propiciar un pacte català per a l'educació, per a la qualitat educativa, per a l'equitat i la gratuïtat, que sigui un full de ruta compartit a partir del qual avançar per refer la confiança amb el conjunt de la comunitat educativa i generar estabilitat per promoure la necessària millora educativa. I el PSC l'hi oferim, com va fer el president Salvador Illa, i estenem la mà a la consellera, al Govern, al conjunt de forces polítiques per acordar-lo.

Catalunya es troba en un punt d'inflexió: o la inèrcia ens porta a aprofundir les desigualtats i aquest sistema de resultats mediocres o virem la direcció i treballem per reforçar la qualitat i l'equitat educativa, generadora d'oportunitats per a tothom. I això, consellera, el seu predecessor no ho podia liderar. Li vam dir que s'havia convertit en un problema per a l'educació, no disposava de la confiança necessària; però vostè, consellera, ha d'entomar aquest repte: ha de treballar per sumar complicitats a la comunitat educativa; ha d'exercir un lideratge corresponsable que pugui resoldre aquest desgavell, marcant objectius no tant de transformació, però sí de millora educativa, i ha d'entendre, com deia abans, que no ho pot fer sola ni en contra de tothom, sinó que l'educació és feina de tots, de direccions, de docents, d'alumnat, de famílies. I, per tant, hem de tornar a generar il·lusió, ambició ben entesa i esperança. Hem de recuperar l'orgull de ser mestre, d'ensenyar i d'aprendre. Hem d'escoltar, treballar, dialogar, teixir confiança i acordar horitzons des de la proximitat i no només des d'anuncis als mitjans de comunicació.

Des del meu grup tenim clar que això no només és necessari, sinó que és possible, que tenim l'obligació d'aturar i revertir aquest enfonsament de l'educació. El país que volem ha de posar l'educació en primer lloc. I el país que volem ha d'exercir les seves competències. No perdem més drets ni més oportunitats i, per tant, apostem per l'excel·lència educativa, per l'equitat i pel futur.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula ara, per part del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, el senyor Francesc Ten i Costa.

Francesc Ten i Costa

Gràcies, presidenta. Consellera, Govern, diputades i diputats, persones que ens acompanyeu a la tribuna de públic, persones que ens seguïu des del Canal Parlament, persones que us manifesteu a fora del Parlament, mestres, professors, PAE, PAS, comunitat educativa, a tothom –a tothom– molt bona i educativa tarda.

Alineat amb la intervenció del meu president de grup, jo basaré la meua en tres grans necessitats del sistema educatiu. La primera, la necessitat de diàleg i de lideratge entre el departament i els agents educatius; diàleg amb la comunitat educativa i diàleg també en aquest Parlament. La segona, la necessitat d'un canvi de rumb urgent –ja ens hi hem referit– de les polítiques educatives, i això vol dir la necessitat

d'una reorientació que treballi per l'èxit escolar i que protegeixi els docents. I la tercera, la necessitat d'un pacte nacional per a la llengua catalana i el model d'escola catalana que els poders de l'Estat sempre han volgut i volen laminar i que han desestabilitzat l'educació a casa nostra amb finalitats polítiques.

Parlem d'aquesta aposta forta per la llengua catalana, consellera. Tenim la sensació que per molt que el Parlament insti, el Govern fa la seva. Seria bo que en el seu mandat això no passés. I l'hi dic amb relació a l'ús social del català a les escoles. Vam aprovar dues mocions, la 149 i la 167, no fa gaires mesos. Quin grau de compliment en tenim? És que potser no fariem aquest Ple si s'hagués fet seguiment de les mocions aprovades en llengua i educació d'aquest Parlament.

Aquest Parlament va haver de liderar la iniciativa per superar la sentència del vint-i-cinc per cent; no ho va fer el departament. I no fer-ho és tan greu com fer-ho malament. Hi ha molt de marge de millora per part del seu departament pel que fa als projectes lingüístics de centre i al desplegament de la Llei 8/22 i el Decret Llei 6/22. Hem de remuntar en la millora de l'ús del català a les escoles i a instituts. Cal desplegar el títol II de la LEC i les lleis esmentades i tornar a generar consciència lingüística entre la comunitat educativa, sense amagar el cap de la inspecció sota l'ala a l'hora de recuperar i controlar o vetllar per la vehicularitat del català.

Jo mateix, des d'aquest faristol, li havia dit al conseller Cambray –i l'hi dic a vostè– que cal trobar solucions docents o solucions pedagògiques per garantir els drets a rebre els ensenyaments en català a tots els alumnes de les aules que estan o bé sota cautelarar o cautelaríssimes, o instruccions o sentències del TSJ. No podem no fer res. Actuem amb fermesa i amb intel·ligència.

Nosaltres, consellera, li proposem un pacte nacional en defensa de l'escola catalana davant els atacs sistemàtics de l'Estat espanyol, perquè els poders de l'Estat ho tenen clar. Tot el que Madrid aconsegueix aprovar, amb suports des de Catalunya o no, al final sempre acaba minvant les competències pròpies en educació. I amb cada reforma sempre intenten fer minvar la capacitat de fer una escola en català. Avui, d'una manera descaradament i agressiva, com hem vist que vol fer l'extrema dreta i la dreta extrema de VOX i el PP a les Illes i al País Valencià, o com està passant als amics de la Bressola, a la Catalunya Nord.

Doncs per això també volem la independència, per protegir, ja que l'Estat no ho fa, la nostra llengua, que ha estat model de vertebració de la societat catalana, de la nació catalana. Si perjudiquen la llengua, perjudiquen la nostra raó principal col·lectiva de ser, i no ho podem permetre.

Tot el nostre suport a la gent, associacions i societat civil de les Illes i del País Valencià, on anem veient com estem retornant a la imposició del castellà. Estem veient com l'estat plurilingüe no sobreviu a l'extrema dreta i a la dreta extrema. Estem veient com fracassa l'unionisme constitucional i s'aplana el camí cap al totalitarisme. Fem denominador comú, companys diputats, perquè ni aquí el català és *de facto* oficial si no podem garantir-ne des de l'escola, i amb la immersió i com un tot –i com un tot–, el coneixement i l'ús, ambdues coses.

I si parlem del model d'escola catalana, hem de parlar del Servei d'Educació de Catalunya. El model d'escola catalana és de doble línia i totes dues reben fons públics. I si obrim el meló del finançament en la línia del que diu la síndica, doncs, falta equitat per a les escoles concertades d'iniciativa social –que, per cert, moltes són d'educació especial. La integració de centres concertats que s'ha perseguit no és un bon indicador de creure's el Servei d'Educació de Catalunya, que en el fons és un model d'èxit nascut per ajudar i recolzar l'Administració; no n'és la competència.

El nostre marc legislatiu és la LEC i el Servei d'Educació de Catalunya. Quin increment de recursos covid i de docents hi ha hagut a la concertada d'alta complexitat? La meitat que un centre públic. És que aquests alumnes no s'ho mereixen? És que fem diferències molt poc republicanes en aquest sentit, consellera? Negociï a Madrid l'increment del mòdul de la concertada, és molt important.

La segona necessitat a què m'he referit és la de lideratge i la de diàleg: diàleg entre el departament i els agents educatius, diàleg amb la comunitat educativa, amb la part social, i diàleg aquí també, en el Parlament. Hem vist petits canvis i n'estem satisfets –hagués arribat abans, consellera. Aquest Ple, que va ser posposat, va precipitar el canvi a la conselleria. Era insostenible fer un ple que aportés solucions venint de tan avall d'on venim en lideratge, perquè l'exconseller de les vagues i la prepotència entorpia trobar solucions i consensos que espero que dijous tinguem sobre la taula, consellera.

Però avui Junts som aquí per mirar endavant, per ser propositius, proactius, amb responsabilitat. I el primer que cal és insuflar en el sistema dosis altíssimes de comunicació, de diàleg, de debat, per tal de trobar acord, consensos. Perquè sense acords no tindrem un sistema educatiu robust, flexible, que ens pugui adaptar als canvis i que no davalli més en igualtat d'oportunitats, en cohesió social, en ús social de la llengua catalana, tots aquests tres aspectes que han vertebrat la societat catalana, que és la nació, que som les persones, i pel progrés del país no ens ho podem permetre.

Caminem cap al sis per cent del pressupost, consellera. Necessitem aquest diàleg i aquest lideratge, perquè el paisatge educatiu que tenim al davant no ens agrada. Els darrers anys, tot i tenir els pressupostos més expansius, paradoxalment els fonaments han empitjorat. «El fracàs escolar engendra fracàs», ens deien dimecres passat; l'abandonament escolar prematur de molts alumnes que incomprendiblement s'haurien de graduar i no ho fan, això ens ha d'interpel·lar. Què està fallant? Les dades en comprensió lectora denoten que l'aprenentatge té mancances. I, com a sistema, l'ús del català com a llengua vehicular no hi té el lloc que la mateixa llei li reserva.

La tercera necessitat és la d'un canvi, com deiem, de rumb urgent de les polítiques educatives, una reorientació que busqui, que treballi per l'èxit escolar, que tots els alumnes se'n surtin; un sistema, a més, que protegeixi i escolti els docents. Ha fallat estrepitosament –i em sap greu– l'aposta Cambray i la del seu equip per la transformació; s'ha errat en el cost, en les dimensions i en les conseqüències. Ara mateix toca replegar-nos en una bona gestió i una bona millora del sistema sense capgirar-lo de dalt a baix. Li proposem, per tant, consellera, que escolti i que aprovem sobretot mesures concretes que reorientin el sistema cap a l'èxit escolar i cap a la millora de resultats. Perquè, si no, el mateix sistema després genera desigualtats. I no podem seguir, hi insisteixo, amb un sistema que no resol la concentració d'abandonament escolar prematur. L'èxit escolar i la millora de resultats són sinònims de millora de convivència, de palanca social i de progrés de país.

Ens ho deien des de Nou Barris: allò realment transformador per a una família, potser una família NEE del tipus econòmic, és que els seus fills se'n surtin, que puguin acabar l'ESO i seguir formant-se. Això és el revulsiu social que l'educació ha d'aconseguir. I hi ha una gran part que se n'està sortint silenciosament. Però els «profes» ens deien també que escoles i instituts estan col·lapsats de massa altres coses i remant poc a favor dels coneixements bàsics o de les assignatures instrumentals o de com li'n vulguin dir, de matemàtiques i llengües.

Com ho fem perquè a l'escola s'apregui, o s'apregui més? No ho hem de reorientar alineat amb la millora de resultats? Consellera, ens hi trobarem, honestament. Tenim mesures concretes que ens han d'encaminar cap a aquest costat. Replantegem l'excessiva quantitat de programes i de plans pilots i massa aprenentatge per descobriment. Alguns d'aquests plans podrien ser treballats fora escola o en horari extralectiu i en xarxa amb altres administracions o entitats, especialment les municipals o les supramunicipals, amb el Departament de Salut, amb el de Treball amb Drets Socials; si cal, amb Universitats; si cal, amb Interior. Junts insistim en el paper interdepartamental i en el paper de les famílies. Per què? Doncs perquè l'escola no pot resoldre-ho tot.

S'ha de reorientar com s'ha tingut en compte el paper dels docents i el de les direccions; és molt i molt necessari, és imprescindible. Perquè aquest Ple és també per nosaltres, sobretot, un reconeixement als docents, als mestres i als professors, al personal educatiu en general i a les direccions, que notin l'escalf i el suport del Parlament, perquè han estat massa tensionats, massa sols, a vegades, superadíssims per tants canvis i per massa burocràcia –venim d'un covid–, i també amb una sensació d'improvisació i de falta de comunicació i de claredat en les instruccions que ha minvat molt la confiança i els ànims.

Mestres, professors, equips directius, coordinadors de tot tipus, també els digitals, tots hi posen esforç i hores, moltíssimes vegades més de les que els tocava, enfonsats en massa gestió i en massa paperassa, que sembla que s'hagin oblidat que l'objectiu del docent és ensenyar. I fa mesos que hi ha crits d'alerta que les dificultats per fer treball a l'aula han crescut per sobre de les seves possibilitats. Hi ha una sensació de cansament emocional als centres que ens preocupa.

Telegràficament, consellera, algunes consideracions. Reorientar recursos. Ningú entén els 50 milions que ha costat els cent euros per material universal. Calia? En canvi, quants se n'han dedicat en realitat a la climatització dels instituts. Sense tenir en compte la retirada de fibrociment.

I l'I2 era prioritari? Calia? Si no és obligatori. No consta a la LEC. No hi ha altres aspectes més urgents i més encertats pedagògicament? Ara toca, però, sí o sí, universalitzar aquest I2. Com ho farem, consellera?

Han faltat dotacions a les portes de la selectivitat, després de la incorporació de 3.565 noves dotacions al gener. Potser no es podria haver esperat al setembre buscant altres acords també molt necessaris amb els sindicats i amb la comunitat i amb els grups parlamentaris? Quant han costat aquests mesos? Quin balanç en fa? No es podria haver fet una acció singular per a aquells centres amb dificultats extremes? Hi ha marge, i nosaltres hi serem per buscar consensos i per escoltar-la.

Si parlem de recursos en escola inclusiva, consellera, no ens quadren les xifres que ens anunciava el senyor Cambray als pressupostos; no ens quadren les 904 dotacions amb les només 330 que ens avançava la direcció general. Però, per a quan? I la diferència? Les famílies ho esperen. En inclusió, potser convé també passar a la pràctica i arraconar una mica la teoria. S'ha millorat, certament, en la detecció primerenca –s'ha de dir, és cert, s'ha millorat. I això és molt bo per al país, per a la segregació. Però deixi'm dir-ho també: calien avaluacions externes a aquestes alçades? Perquè és obvi que falten EAPs. Però cal també que els EAPs no es morin en un mar de gestió i de paperassa i que la faci qui li pertocaria i que els EAPs puguin diagnosticar. I és obvi que necessitem molts mestres en audició i llenguatge i/o logopedes, especialistes importantíssims per a la detecció i l'aprenentatge de la lectura.

I ja que parlem de la lectura, no ens podem permetre continuar baixant en comprensió lectora i en competències bàsiques; competències bàsiques que, per cert, arribaran els resultats als centres quan els nois de quart d'ESO ja no hi seran. A les dades de l'informe PIRLS la mitjana catalana està a catorze punts de l'espanyola, a vint-i-un de la Unió Europea. I, segons aquest informe, la mitjana catalana s'ha situat avui quinze punts per sota del 2017. Busquem solucions.

El Govern ha anunciat un pla per al juliol, que suposo que és el pla nacional del llibre i la lectura. Parlem-ho, perquè no tenim clar si el pla nacional del llibre i la lectura és el mateix pla que ha de resoldre la comprensió lectora. Són coses molt properes, segur, però possiblement, pedagògicament, no acaben de coincidir. La comprensió lectora embrancha amb l'aprenentatge de la lectoescriptura o amb la metodologia que calgui. I potser cal reorientar i activar mesures de joc més específiques, més indicades, que s'incloguin en aquest pla nacional del llibre o que les complementin.

I evidentment, certament, promoure biblioteques escolars. A mitjà termini són un camp importantíssim. No s'hauria de reprendre el SEP? No aquest intralectiu, que és un magma imperceptible, sinó el d'abans, l'extralectiu. Per a l'aprenentatge

de la lectoescriptura, això era entre bo i molt bo. El sistema hauria d'oferir accions singulars enfocades a la millora de resultats per a escoles de màxima complexitat.

Se m'acaba el temps. Dialogui molt més, debati, discuteixi, però arribem a acords. No podem solucionar la crispació laboral que ha portat un curs de vagues i de demandes encara no resoltes, un procés d'estabilització carregat d'incidències. Mirin d'arreglar-les, estan al mig emeses. Parli amb la part social, també amb les direccions, perquè és fonamental.

I m'han quedat moltes coses al tinter. M'hauria agradat parlar dels plans educatius d'entorn, de la burocràtica justificació dels PMOEs, de segregació, d'infraestructures educatives no partidistes, de la millora de les USAPs, del benestar emocional, que trontolla i ens preocupa moltíssim. Com ho farem tot això, consellera? Necessitem concrecions. Les seves paraules són bones, però necessitem fets i concrecions.

Ens remetem a les propostes de resolució i, quan vulguin, Junts per Catalunya..., la nostra disposició per parlar-ne, per dialogar, perquè l'educació sigui tant fonament de llibertats i de projectes de vida singular com garantia de cohesió social i de progrés d'un país basat en el coneixement i en l'aprenentatge. Res més, però també res menys.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula ara, per part del Grup Parlamentari de VOX, el senyor Manuel Jesús Acosta Elías.

Manuel Jesús Acosta Elías

Bé; moltes gràcies, presidenta. Senyor president, senyora consellera, senyors diputats..., miembros de la comunidad educativa aquí presentes... Nos congratulamos, en primer lugar, del cese del *exconseller* González-Cambray, aunque haya sido un cese obligado por la crisis que le ha estallado al señor Aragonès como consecuencia del descalabro monumental de las recientes elecciones municipales, que han supuesto para Esquerra Republicana una pérdida de más de 300.000 votos.

Sin lugar a dudas, hemos padecido uno de los peores *consellers* de Educació de toda la historia, conocido por sus cacicadas, por su repugnancia a la crítica, por su falta de transparencia y, en definitiva, por su funesta gestión; funesta gestión de la educación catalana, que la ha convertido en un solar en ruinas. Ha sido una pieza más, especialmente nefasta, del sectarismo habitual del Govern de la Generalitat, de su distancia con el pueblo de Cataluña. No en vano se ha granjeado la animadversión, el descontento absoluto de toda la comunidad educativa, manifestado mediante constantes protestas y numerosas huelgas.

Pero al mismo tiempo es de un grado de cinismo superlativo que Junts proponga ahora un debate específico sobre la situación de la educación, cuando ha estado gobernando con Esquerra Republicana de Catalunya durante un año y medio, diciendo amén a todas las políticas sectarias y liberticidas que ha propuesto el señor González-Cambray, sin rechistar hasta ahora. Junts, como es habitual, tira la piedra y esconde la mano.

No creemos que la nueva *consellera*, la señora Simó, vaya a enderezar el rumbo de la maltrecha educación catalana, porque en la educación, como todo en la vida, las palabras se las lleva el viento, y son los hechos los que perduran, los que permanecen. ¿Qué ejemplo va a dar una persona como usted, señora Simó, que ha sido inhabilitada por incumplir la ley? Pero es que, además, ayer mismo, en una entrevista dijo usted que «en Educació es necesario la continuidad, gobierne quien gobierne, que se tienen que evitar golpes de volante». Y hace unos minutos, escasamente unos minutos, lo ha corroborado, esto mismo, diciendo que su equipo es el mismo que el del señor González-Cambray y, además, le ha ofrecido un caluroso aplauso. Menuda declaración de intenciones, señora *consellera*.

La escuela catalana está en trance de muerte. Hay que cambiar el rumbo ciento ochenta grados –ciento ochenta grados. Además, acaba de decir que es necesario sumar, llegar a consensos, y por eso ha convocado a todos los grupos parlamentarios para hablar con usted. No falte a la verdad, no nos mienta. Al cuarto grupo parlamentario más numeroso y con más fuerza en representación en este Parlament no nos ha citado. Recuerde que representamos a más de 217.000 catalanes, y les está excluyendo y les está apartando de cualquier debate y de cualquier necesidad. (*Alguns aplaudiments.*)

Bien. En el canto 19 de la *Odissea*, en el hexámetro 163, Penélope interpela al vagabundo que acaba de llegar a Ítaca, sin saber que era su marido Ulises, para conocer su identidad, persuadiéndole con las siguientes palabras: «Ningún niño nace de una encina o del peñasco de la vieja fábula.» Aunque sea una obviedad, como el Govern de la Generalitat y la mayoría de los diputados aquí presentes viven alejados de los problemas reales de los catalanes y del sentido común, conviene recordar que los niños nacen de unos padres, no de una encina, y que, por consiguiente, en ejercicio de su patria potestad –es decir, del conjunto de derechos, libertades, atribuciones que les son inherentes–, tienen el derecho y la obligación de educar a sus hijos responsablemente.

Porque no, los niños no nacen de la Generalitat. Los niños no son de la Generalitat. Por lo tanto, los padres tienen que poder elegir en igualdad de condiciones el modelo de escuela que quieran y que, además, reconoce nuestro ordenamiento jurídico: público, privado, concertado, mixto, diferenciado, inclusivo, especial, laico, religioso, en catalán, en español, bilingüe. Cualquier sociedad libre salvaguarda, como uno de sus principios rectores, la libertad de los padres a elegir el modelo educativo que considera más oportuno para sus hijos. Pero la Generalitat está ahogando la escuela concertada, las guarderías municipales y de iniciativa social, y la escuela especial, mediante la infrafinanciación crónica.

Y aunque huelga decirlo, les recordaré que, como los principios rigen los actos, las cinco propuestas de resolución que el grupo parlamentario presenta se fundamentan en que el sujeto, el protagonista de la educación, es el niño. Si todos los grupos parlamentarios aquí presentes reconocieran este axioma, se evitarían, se pondría fin a propuestas y soluciones educativas que prostituyen la educación y, por lo tanto, perjudican enormemente al niño y, por ende, a la sociedad.

Así pues, el empeño de los padres es educar y preparar a sus hijos para que sean personas honestas y, consiguientemente, mejoren la sociedad. Pero para conseguir estos objetivos son necesarias unas normas, unas normas que no pueden partir nunca de antojos o imposiciones irracionales de los padres y de sus colaboradores subsidiarios, es decir, el Departament d'Educació y los profesores. Por consiguiente, los padres y los profesores deben ejercer una autoridad que ayude al niño a crecer para que alcance una cosmovisión lo más amplia posible. Esto implica, eso sí, para los padres y los profesores huir de la ideologización. Porque es un grave atentado a la dignidad del niño, a la configuración de su equilibrio psicológico y emocional, imponerle, por ejemplo, la duda de su sexo desde los tres años, como impone el programa Coeduca en la educación; edad en la que los niños necesitan certezas con las que, asentada su personalidad, puedan elegir a su debido tiempo, con sólida opinión informada y libremente, su proyecto de vida.

Porque, además, lamentablemente, la neutralidad ideológica y política de la escuela catalana está amenazada por políticas gubernamentales totalitarias que imponen a los niños qué es lo que tienen que pensar, qué es lo que tienen que decir, qué es lo que es verdad y qué es lo que es mentira.

Los gobiernos de la Generalitat de Cataluña han introducido en las aulas material curricular con claras alusiones partidistas, políticas y separatistas. El adoctrinamiento ha aparecido entre imposiciones lingüísticas, activismo político y tergiversación en materias como la historia, la geografía o el catalán. En algunas escuelas

catalanas, el alumnado ha realizado tareas y actividades relacionadas con la independencia de Cataluña, han sido movilizados para participar en jornadas de protesta política, incluso se han dado, en algunas clases, charlas de separatismo.

En este punto, quisiera rendir un homenaje público a los profesores Dolores Agenjo y Francisco Oya, aquí presentes, represaliados por la Generalitat (*alguns aplaudiments*) por denunciar el adoctrinamiento en las aulas y que finalmente han sido recompensados por los tribunales, que les han dado la razón. La verdad os hará libres. Muchas gracias por vuestro ejemplo.

Porque los sucesivos gobiernos de la Generalitat, con el beneplácito de los gobiernos nacionales del Partido Socialista y del Partido Popular, han impuesto un régimen de monolingüismo catalán forzoso, eufemísticamente denominado de inmersión lingüística, a pesar de que el cincuenta y cinco por ciento de los catalanes tiene el español como lengua materna. La inmersión lingüística en la escuela catalana es una estrategia de dominación supremacista que busca el cambio lingüístico de los denominados «los de fuera» por el mero hecho de tener el español como lengua materna. Y eso lo hace él a través del adoctrinamiento lingüístico y cultural, eligiendo..., eligiendo –perdón– el catalán como lengua culta de prestigio social. Con ello se pretende que el español quede relegado a situaciones coloquiales marginales de la vida social. Esto es lo que en sociolingüística se denomina diglosia y, por lo tanto, podemos decir con propiedad que el español es una lengua minorizada en Cataluña, perseguida en Cataluña.

Este régimen de monolingüismo catalán convierte al sistema educativo catalán en un modelo de desigualdad social –todo lo contrario a la cohesión de que tanto cacarea–, ya que produce como consecuencia una escuela discriminatoria por el origen sociocultural de los alumnos. La tasa de fracaso de los alumnos castellanohablantes es superior al 12,5 por ciento con relación a los alumnos catalanohablantes. Es decir, para que lo entiendan todos, estamos a favor del catalán en la educación, pero estamos absolutamente en contra de sus imposiciones totalitarias y excluyentes. (*Alguns aplaudiments.*)

La prosperidad de cualquier sociedad se fundamenta en una educación de calidad. Lamentablemente, atendiendo al actual estado de la cuestión de la educación en nuestra región, tenemos que concluir que el presente y el futuro de Cataluña no es nada halagüeño, por decirlo con palabras así más simpáticas. Es trágico. Por desgracia, el nivel académico de los alumnos catalanes que cursan enseñanza obligatoria y bachillerato es muy deficiente. El actual rendimiento escolar no se corresponde con un supuesto *model d'èxit de l'escola catalana* del que tanto alardea el señor Aragonès cuando habla de *l'educació* en Cataluña.

Cataluña ostenta el triste récord de ser líder en Europa en abandono escolar: 16,9 por cien. Los resultados de las últimas pruebas de competencias básicas arrojan los peores resultados de toda la serie histórica en todas las materias. A este cúmulo de despropósitos hay que añadir el descenso en 9,7 puntos en el rendimiento de los alumnos catalanes en matemáticas, en ciencias, en comprensión lectora, en las últimas pruebas PISA, así como el trágico resultado, del que no suelen hablar aquí los grupos que me han precedido, de las pruebas de acceso al grado de educación infantil y primaria de hace tan solo un mes: el cuarenta y seis por ciento de los alumnos las han suspendido. Señores del Govern, están creando una generación de analfabetos funcionales.

Y para colmo, el resultado de las últimas pruebas PIRLS, que hemos conocido hace escasamente dos semanas, nos indica que los niños catalanes tienen un nivel de comprensión lectora muy deficiente. Concretamente, Cataluña baja quince puntos en comprensión lectora con respecto a los resultados del año 2016, publicados en 2017, y se sitúa muy por debajo de la media española. Cataluña es la antepenúltima región de España en comprensión lectora. Lamentablemente, el modelo de escuela catalana que impone la Generalitat es una condena anticipada para los alumnos.

El sistema educativo catalán se fundamenta en impartir diferentes asignaturas, centrándose en trasladar al alumno empatía, autoestima, emociones, primando las actitudes sobre los conocimientos, y convirtiendo la escuela en una especie de parque de atracciones con mucha parafernalia digital. No se fundamenta ni en el aprendizaje sólido de conocimientos, ni en la cultura del esfuerzo, ni en la búsqueda de la excelencia, ¿no? Pero, ¿por qué se empeñan en ocultar que solo a través del dominio de los conocimientos profundos y otorgándoles la prioridad en el aprendizaje mediante su comprensión –primero comprensión, memorización, repetición y evocación frecuente– es posible obtener un conocimiento de causa a partir del cual se pueda reflexionar, interpretar y llegar a conclusiones con criterio y rigor? Es de sentido común.

Asimismo, como se permite pasar de curso independientemente del número de suspensos, se fomenta la ley del mínimo esfuerzo. Se fulmina la educación como ascensor social y la convierte en herramienta de sumisión de los alumnos a las instrucciones ideológicas del Departament d'Educació de turno, desprestigiando al profesor y a la escuela.

A todas estas anomalías, que denunciemos, y que repercuten negativamente en la educación, se añaden los crónicos problemas de siempre de falta de profesores, concretamente de informática y electricidad en formación profesional, de matemáticas, de catalán, de religión en ESO y bachillerato, la imposibilidad de cubrir más de cuatrocientas vacantes, el vaciado de la bolsa de interinos en determinadas especialidades. Todo ello, por cierto, por culpa, entre otras cosas, de la exigencia del nivel de C2 en catalán y del máster de educación requerido, que tiene muy pocas plazas y son muy caros, estos másteres, así como el desprestigio de la figura del profesor y la mejor remuneración en la empresa privada.

También son graves anomalías la falta de infraestructuras adecuadas, como la existencia en la actualidad de mil barracones escolares; la falta de recursos en la escuela ordinaria, que deja desamparadas a tantas familias, a tantos niños con necesidades educativas especiales, y el galopante aumento, trágico aumento del acoso escolar, cuya más grave consecuencia es el aumento exponencial de los suicidios.

Finalmente, qué decir de la formación profesional. Este curso, la falta de una correcta planificación de las preinscripciones, los graves errores informáticos en el volcado de notas, los fallos en la gestión de las inscripciones y en la validación de los expedientes y pruebas de admisión han sido escandalosos, un año más. No es nuevo. Han provocado que miles de familias tuvieran que vivir en un permanente estado de incertidumbre.

Acabo. Tendrán a su disposición nuestras propuestas de resolución con todo lujo de detalles, con toda una pormenorización de propuestas.

Señores del Govern –acabo con esto–, del PSC, de En Comú Podem y de Junts: ustedes son los responsables de que la educación en Cataluña esté bajo mínimos. Porque Esquerra Republicana es el titular del Departament d'Educació, porque el PSC y Podem respaldan al Govern aprobando sus presupuestos, y porque Junts ha gobernado con Esquerra Republicana hasta octubre del año pasado. Arreglen este desaguado ya. Cataluña se lo demanda.

La presidenta

Diputat, hauria d'anar acabant.

Manuel Jesús Acosta Elías

Dejen de ser irresponsables y mentecatos.

Gracias.

La presidenta

Té la paraula ara, per part del Grup Parlamentari de la CUP - Un Nou Cicle per Guanyar, el senyor Carles Riera Albert.

Carles Riera Albert

Gràcies, presidenta. President, consellera, membres del Govern, diputats i diputades, membres, companys i companyes de la comunitat educativa que avui ens acompanyeu... Miri, consellera, fa uns dies ens vam reunir a proposta seva, tal com vostè avui ha informat al Ple. Ens vam reunir aquí al Parlament en una primera trobada de vostè com a nova consellera i el meu grup parlamentari. He de dir-li, francament, que en aquell moment, en aquella primera entrevista, si més no, jo vaig sortir-ne amb algunes expectatives positives, i així ho vaig traslladar al meu grup parlamentari. Sí?

He de dir-li que avui, després d'escoltar-la i després d'escoltar el president, aquestes expectatives s'han reduït dràsticament. Sincerament –sincerament–, he de dir-los-ho amb tota franquesa i amb tota claredat. Sincerament, vostès han fet dos discursos força cofoistes. Vostè diu que no, consellera, però el seu discurs ha estat força cofoista, molt poc autocrític i amb molt poques o gairebé cap idea nova o proposta nova.

Però, fixi-s'hi bé, aquest discurs gens autocrític, cofoista i sense propostes noves ni solucions noves, el fan en un context en què l'escola catalana està en una crisi gravíssima. Així ho diuen els indicadors. No tornaré a repetir-los, s'han explicitat clarament. Si seguim per aquest camí, aviat no podrem dir que l'escola catalana és un model d'èxit. I aviat tampoc podrem dir que l'escola catalana és un model de cohesió. I això és molt greu.

I, per tal de revertir-ho, per tal d'evitar que això passi, calen voluntats polítiques, recursos, propostes de molta més embranzida, de molta més força, molta més potència i molta més valentia i determinació que les que vostès han plantejat. Sincerament, avui aquí, en un Ple tan important com aquest, han dit molt poca cosa –han dit molt poca cosa.

I, miri, hi ha un altre motiu pel qual el seu plantejament m'ha resultat decebedor. El senyor Cambray va deixar el seu càrrec, entre altres raons, per un problema molt greu d'incapacitat de diàleg, de negociació i de concertació amb la comunitat educativa en general i amb els sindicats que en formen part en particular. En vam parlar. Li vaig dir: «Més simpatia que empatia real, no?, més màrqueting que voluntat seriosa de comunicació, de diàleg i de negociació sincera.»

Consellera, vostè avui aquí, el seu Govern, avui, hagués hagut d'arribar a un acord amb la comunitat educativa i amb els sindicats. Temps n'hi havia per seure. És a dir, des de que vostè va prendre possessió i ens vam reunir, fins avui, temps n'hi havia per reunir-se amb la comunitat educativa i hi havia temps per reunir-se amb els sindicats, desfer el despropòsit anterior i arribar a aquest Ple amb una proposta d'acord, amb una proposta de consens assolit amb els sindicats.

Escolti'm, que són perfectament possibles, eh?, les reivindicacions que se'ls hi estan plantejant: revertir les retallades de l'any 2010 que encara no han estat plenament retornades després d'anys de pressupost expansiu; no és tan difícil. Es tracta de voluntat de diàleg i de consens i de voler assolir uns mínims per fer reconeixement, justícia i reparació, que és el que necessita aquesta comunitat educativa i aquests sindicats que representen els treballadors i treballadores d'una comunitat educativa que està esgotada, exhausta, no només per la situació social, per totes les crisis que hem travessat, sinó pel maltractament a la qual sistemàticament la sotmet el Govern de la Generalitat.

Per tant, aquesta és una segona qüestió que val la pena posar sobre la taula. Vostès, per revertir, per capgirar la política del conseller anterior, havien d'arribar aquí, com a mínim, havent-se assegut una vegada amb la comunitat educativa i amb els sindicats, com a mínim amb una agenda, encara que fos amb un preacord, amb unes idees. I no ho han fet.

I, miri, el diàleg, el consens, no es fa parlant amb els directors i les directores dels centres, pel que fa a la comunitat educativa. Això s'ha de fer, prioritàriament,

principalment on hi a la crisi, on hi ha el trencament, on hi ha la ruptura de confiança, on hi ha la crisi, que és amb els agents socials de la comunitat educativa i principalment amb els sindicats que representen els treballadors i treballadores de l'ensenyament.

Perquè, miri, escolti'm, més de quinze vagues, eh?, en els darrers anys. Es diu aviat això. Més de quinze vagues. I els petits avenços que s'han assolit s'han assolit a última hora, per la campana, fruit de les mobilitzacions i de les vagues que els treballadors i treballadores de l'ensenyament han hagut d'assolir. Per tant, primera qüestió que vull remarcar en aquest primer debat d'aquest Ple monogràfic: cal reconeixement, cal justícia i cal reparació per a la comunitat educativa. (*Alguns aplaudiments.*) Això és fonamental.

I cal diàleg, negociació i consens –cal diàleg, negociació i consens–, no propostes que siguin fum, no màrqueting, no anuncis incomplets. Perquè, mirin, jo ja sé que a vostès, hi han experts d'aquests que lloguen, diguéssim..., ja fa anys d'això, eh?, no ve d'aquí, només. Jo ja sé que hi han experts d'aquests que els hi expliquen que això del cos docent, etcètera, que això és d'abans, diguéssim, no?, que això és antic i que s'ha d'anar cap a una liberalització del mercat de treball educatiu, cap a superar el cos de funcionaris de l'educació, que això és un obstacle i una resistència per a la innovació, etcètera. Ja ho sé, que hi han assessors que això els hi expliquen. I els hi presenten powerpoints explicant-los que la modernització de l'ensenyament i l'adequació de l'educació a les noves necessitats passa per una liberalització de l'escola.

Això vol dir acabar amb la funció pública i convertir-la en un mercat laboral educatiu; que això passa per diversificar el model educatiu –autonomia de centres, etcètera. Diversificació del model educatiu: ja no n'hi ha prou en tenir escola pública concertada, privada; no, no, a més, dintre de la pública, hem de diversificar cada dia més els models educatius per encara augmentar més la segregació escolar i dificultar més la inclusió, etcètera.

És a dir, ja sabem que els hi expliquen que cal liberalitzar el sistema educatiu català per fer-lo modern, competitiu, adequat als canvis de la societat, etcètera, i que els hi diuen que això cal fer-ho, sí o no, contra els treballadors i treballadores de l'educació. I, clar, aquí rau una mica l'origen del problema. Els canvis no es poden fer en contra de la comunitat educativa. Els canvis no es poden fer en contra dels treballadors i treballadores de l'educació i dels seus sindicats i dels seus representants. Aquests són els principals aliats i aliades. Els canvis s'han de fer amb elles, no contra elles i, per descomptat, no sense elles també.

Per tant, els hi volem remarcar molt aquest missatge: si us plau, no es creguin aquests assessors que els hi expliquen que cal liberalitzar la política educativa. Tenim un sistema educatiu esgotat, exhaust, però a partir del qual cal treballar i podem treballar per tal de convertir-lo en un sistema educatiu on realment la inclusió sigui la base, on la lluita contra la segregació sigui el fonament i on la cohesió social en sigui un principi fonamental. I això fer-ho amb els treballadors i treballadores de l'educació, que són les que en saben, que són les que tenen l'experiència, que són les que cada dia innoven a contracorrent i malgrat la manca de recursos i malgrat totes les dificultats i inestabilitats que han d'afrontar.

Per tant, aquesta és una segona qüestió: els canvis no s'han de fer contra la comunitat educativa, no s'han de fer sense la comunitat educativa, sinó amb consensos, amb diàleg, amb negociació amb la comunitat educativa, que és on hi ha el coneixement i el saber.

Bé, en parlarem més a bastament el dijous, quan tinguem ocasió de presentar i debatre les propostes de resolució. Però dir-los que, per nosaltres, els punts fonamentals que hem d'abordar perquè hi ha la necessitat urgent d'un canvi educatiu en el nostre país..., perquè l'educació, com hem dit sempre, és una qüestió central, fonamental en el nostre país i en la nostra societat; és un instrument bàsic per lluitar

contra la desigualtat i per generar inclusió social. Per tal de garantir que realment la nostra escola és capaç de garantir aquests objectius per a tothom, ens sembla que és fonamental l'escola inclusiva –crec que en això estem d'acord. I escola inclusiva –escola inclusiva–, escriguin el que vulguin, vol dir rebaixar ràtios i més recursos. No s'ho pensin més, no li donin gaires més voltes ni convoquin gaires experts ni assessors. Escola inclusiva vol dir abaixar ràtios –com a molt vint– i vol dir reduir el nombre de càrregues lectives que té el personal. I això vol dir augmentar la dotació de recursos humans amb el personal docent i amb totes aquelles especialitats que han de fer de l'escola ordinària una escola inclusiva.

El nostre plantejament és que sigui l'escola ordinària la que estigui dotada, capacitada, a nivell d'infraestructures, d'eines didàctiques i a nivell de personal educatiu, per incloure tota la diversitat que hi ha en el nostre entorn social. Perquè aquesta és la realitat de la nostra societat, de la que s'ha de fer càrrec l'escola, i ha de tenir recursos per fer-hi front i per tal d'incorporar-la sense exclusions de cap mena. Per tant, inclusiva, que vol dir abaixar ràtios, vol dir integració escolar i vol dir augmentar recursos. Això és fonamental.

Lluita contra la segregació escolar. Ja ho he dit abans, però no em cansaré de repetir-ho. Escoltin, mentre hi hagi una creixent diversificació de models educatius, inclosa l'escola pública, la segregació augmentarà. Ja s'hi poden posar com vulguin. La segregació augmentarà. Només podrem assolir una baixada, una reducció objectiva en la segregació escolar, si assolim un model únic d'escola pública, universal, gratuïta i igualitari per a tothom. Aquesta és l'única solució, que vostès es resisteixen a assumir, però que tard o d'hora ens hauran de donar la raó.

Reversió de retallades. Ja n'hem parlat abans. En parlarem més específicament, què volem dir. Però, vaja, és públic i notori. Els sindicats ja els hi han dit, això, de què es tracta. Reversió de retallades; del 2010, eh?, no demanen tant. No demanen cap cosa inacceptable: revertir les retallades del 2010.

I, escolti'm, estabilització de personal interí. I, sobre això, deixi'm dir-los una qüestió. Aquelles persones que han estat treballant més de tres anys automàticament són treballadores públiques indefinides; és a dir, funcionàries. Així ho diu..., els posicionaments dels tribunals europeus. Però, vaja, és que és de sentit comú, no? Tota persona que ha estat més de tres anys en una situació de treball temporal passa a ser una persona que ha de tenir un lloc fix i definitiu de treball. Això és així aquí i a tot arreu. I el Govern no té llibertat ni capacitat per pensar si això sí o no. Ho ha de complir i ho ha de fer complir. Per tant, vostès, independentment de les oposicions, han de garantir una plaça per a totes aquelles persones que han estat més de tres anys en abús d'interinitat. Aquesta és la realitat. Aquí no s'ha de quedar ningú sense plaça.

Una altra qüestió fonamental, zero a tres anys i formació professional. Des del punt de vista d'assolir que el nostre sistema educatiu sigui una baula fonamental en la lluita contra la desigualtat, i per generar equitat, és fonamental la gratuïtat universal i pública dels zero a tres anys i és fonamental la dotació de places de formació professional pública en centres públics que garanteixin una formació professional de qualitat, amb una potència educativa que després garanteixi la diversitat de competències que necessitaran els alumnes per tal d'inserir-se en el món del treball, i no una formació professional en mans dels interessos espuris de determinades empreses que van a buscar fer negoci en el sector de la formació professional.

Per tant, dotació del cent per cent de les places que la població demani en centres de titularitat pública. I, òbviament, i com no pot ser d'una altra manera, equiparació salarial de les treballadores de la formació professional.

I, per últim, deixo un darrer apartat per al català a l'escola. Mirin, estem en una situació de retrocés en l'ús social del català, a nivell social i a l'escola. El context que sembla que ens vindrà –ja està passant en altres llocs dels Països Catalans– és d'involució pel que fa a la nostra escola i al català a l'escola catalana. Això requereix

mesures que estiguin a l'alçada d'això. No compartim –ja ho saben– decrets i projectes de llei que el que fan és adequar-se a les ingerències judicials.

Perquè vostès diuen, amb aquestes legislacions, que no accepten els percentatges, però és que el cavall de batalla fonamental és que els hi han imposat que el castellà sigui llengua vehicular. I nosaltres considerem que el català ha de ser *la* llengua vehicular de l'educació. Amb tot el temps i recursos que calguin per dedicar-se a l'aprenentatge de les llengües, inclòs el castellà, òbviament, però el català ha de ser la llengua vehicular de l'educació, la comuna i compartida per tota la comunitat escolar, en tots els espais escolars. Les legislacions que vostès han impulsat no servirán per a això, però és que, a més, no els hi faran cas, els hi passaran pel damunt, probablement, si apareix aquest escenari involutiu que el que voldrà és espanyolitzar, òbviament, l'escola catalana.

Per tant, davant d'aquest escenari el que cal, efectivament, és un gran pacte social i un gran pacte nacional per defensar la immersió lingüística, la llengua catalana com a única llengua vehicular, i dotar l'escola de tots els recursos organitzatius, didàctics i humans necessaris per tal de garantir aquest aprenentatge del català en tots els espais educatius. Altrament, òbviament, haurem de contemplar com el català segueix retrocedint. I nosaltres, sobre això, no en volem assumir responsabilitats; al contrari.

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula ara, per part del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, el senyor Joan Carles Gallego i Herrera.

Joan Carles Gallego i Herrera

Bé, doncs gràcies i bona tarda a tots i totes. Consellera, bona tarda. D'entrada, li volem desitjar èxits, èxits en la seva tasca com a consellera. Ho necessitem com a país, ho reclama la comunitat educativa i és un repte polític de primera magnitud. Per això vull començar desitjant-li sort i encerts al davant de la conselleria. Però, com bé sap vostè, la sort i els encerts no venen sols; són el fruit de canvis profunds en les polítiques educatives del Govern i en les formes de governar el sistema educatiu.

Si volem èxit, sabem que necessitem recursos, diàleg amb la comunitat educativa, negociació i construcció de consens amb tots els agents. Necessitem col·laboració i lleialtat institucional entre administracions, en especial les administracions locals. Necessitem disposar d'una estratègia educativa a mitjà i llarg termini orientada a assolir la universalitat de l'educació al llarg de la vida, de la infantil a l'educació permanent. No podem canviar cada dos per tres d'estratègies educatives.

Necessitem impulsar la igualtat d'oportunitats vençant la segregació, la segregació existent al sistema educatiu, que reproduïx la segregació social que impacta negativament i genera desigualtats en amplis sectors de la població, en especial amb aquells biaixos socioeconòmics i fins i tot ètnics.

Necessitem promoure mesures per a una educació gratuïta i de qualitat, per a una educació científica i crítica. I necessitem inevitablement reconeixement, valoració, dignificació de la professionalitat de tot el personal educatiu.

I ho necessitem, senyora consellera, perquè avui el malestar s'ha instal·lat en el sistema educatiu i s'estén a totes les etapes educatives. N'hem d'identificar les causes i promoure els canvis i accelerar les transformacions, perquè això afecta els drets dels infants i joves a rebre una educació de qualitat.

Hi ha malestar en els docents i en el conjunt del personal educatiu. Hi ha malestar en les famílies. Hi ha malestar en l'alumnat, en la societat, amb relació al funcionament i els resultats del sistema educatiu. Segons el Marc Unitari de la Comunitat Educativa, el MUCE, la manca de professionals de l'educació –docents, TEI, integradores, educadores d'educació especial– per cobrir substitucions ha fet que des de

l'inici d'aquest curs s'hagin deixat de cobrir 22.882 places, un fet que tensiona el sistema i degrada l'atenció educativa d'infants i joves.

L'informe internacional del progrés de comprensió lectora de l'any 2021 situa Catalunya en 507 punts, mentre que la mitjana espanyola és de 522, l'europea de 528 i la de l'OCDE, 532. Estem quinze punts per sota del que estàvem l'any 2016, dada preocupant, però més, sobretot, quan s'evidencia que la diferència en els resultats entre els infants més i menys vulnerables es manté al voltant de cinquanta punts a Catalunya, una diferència que significa més d'un curs d'escolarització.

L'abandonament escolar prematur es situa al 17,9 per cent, lluny de l'objectiu del llinar que marca la Unió Europea, el nou per cent. Mil tres-cents joves aquest mes de setembre es van quedar sense plaça de formació professional, sense la plaça que volien, d'estudis professionalitzadors, per garantir-se el seu futur. I l'increment de la burocràcia s'està instal·lant en detriment dels espais de coordinació, reflexió i intercanvi d'experiències.

Estem també finançant les escoles bressol a raó de 4.700 euros per plaça, molt per sota dels 5.400 euros amb que es finançaven fa deu anys; una paradoxa insòlita, que avui una plaça escolar sigui més barata que fa deu anys, amb l'increment del cost de la vida que s'ha produït en aquest temps.

Això són dades, exemples que ens ajuden a entendre que aquest malestar s'ha instal·lat en el sistema educatiu. I que expliquen també el nivell de conflictivitat amb relació a la relació entre l'administració educativa i els representants sindicals del personal educatiu. I també expliquen la desconfiança institucional entre el departament i les administracions locals a l'hora d'abordar les competències assumides per molts municipis. Implica també, comporta també, tot això, la manca d'implicació, la pèrdua d'implicació de les famílies en el funcionament escolar. Explica també els alts nivells d'abandó escolar prematur o les dificultats per retenir joves en el sistema educatiu.

Necessitem canviar. Necessitem construir un marc de benestar educatiu. Perquè per ensenyar i aprendre cal estar bé i cal sentir-se bé, però això no s'aconsegueix per simple invocació. Calen polítiques públiques decidides i que passen per posar a disposició de tota la comunitat educativa i de la societat les condicions materials, institucionals, relacionals i cognitives que permetin sortir de l'actual situació, on el malestar docent, la desconfiança de les famílies i l'abandonament escolar s'estan instal·lant.

L'educació és un pilar bàsic per a la construcció d'una societat lliure i democràtica. Malaauradament, tenim un sistema educatiu en crisi, en hores baixes, amb famílies desconcertades per la manca d'una estratègia educativa clara davant l'actual context de canvis profunds, que vol veure en l'educació un motor de progrés social i de desenvolupament personal; amb un personal educatiu cremat, desmotivats, amb baix to, que s'ha vist qüestionat per determinats missatges de la conselleria i que ha devaluat el seu reconeixement social a la seva tasca i que no ha recuperat les condicions laborals existents prèvies a les retallades del 2010. Amb les administracions locals, a més, sotmeses a una pressió extraordinària en veure's impel·lides a donar respostes subsidiàries davant de la desresponsabilització de l'Administració responsable.

Necessitem un gir en el govern educatiu, un canvi en el govern de l'educació a Catalunya. Necessitem una estratègia clara de canvi i transformació. I la resposta és recursos, planificació i programació, però fer-ho també des del consens social i també des de l'estabilitat de les polítiques educatives. No podem estar a l'atzar de les ocurrències que vulgui imposar el conseller de torn o de les ziga-zagues legislatives dels canvis de govern. L'educació ha de ser una prioritat de país, perquè el que no fem avui no ho recuperarem demà.

És per això que aquest Ple monogràfic creiem que és oportú i necessari, i que ha de permetre començar a orientar aquest gir en la política educativa del Govern. Perquè el problema de l'educació no era el conseller Cambray –que també era un problema–; el problema de l'educació és la manca d'una estratègia clara, l'acumulació de dèficits i la manca de diàleg social i institucional.

Hem d'avançar en la democràcia educativa, democràcia educativa que té a veure amb l'accés a l'educació, amb els processos d'aprenentatge i amb els resultats educatius. Democràcia educativa té a veure amb organització i programació del sistema educatiu, amb recursos i inversions per al seu funcionament. Democràcia educativa té a veure amb justícia social i benestar educatiu. Parlar de democràcia educativa és parlar de segregació escolar, d'abandonament escolar prematur, d'escoles de noves oportunitats, d'educació al llarg de la vida.

La segregació escolar no és un mal inevitable. És el fruit de formes d'organitzar el sistema educatiu que afavoreixen la concentració de l'alumnat, i és la manca de recursos i mesures. El pacte contra la segregació escolar està donant els seus fruits, certament, tot i que amb molta lentitud, i cal destinar-hi més recursos i prioritzar-ne algunes accions. No pot ser que l'organització del sistema educatiu incorpori en la seva programació, ja d'entrada, la segregació educativa.

L'existència de tres xarxes educatives pot contribuir, està contribuint a una major segregació: escola concertada, escola pública innovadora per a la classe mitjana i escola pública per als sectors vulnerables. Cal actuar de forma estructural. Les famílies han de saber que les escoles concertades són gratuïtes i que han d'oferir un servei públic sense discriminació. I, per tant, cal vetllar per la gratuïtat efectiva, al mateix temps que cal reforçar les estratègies per integrar aquelles escoles concertades i els seus equips professionals a la xarxa pública perquè puguin fer plenament la funció de servei públic.

Cal evitar la concentració d'alumnat vulnerable en determinats centres i en determinades aules. La concentració de la vulnerabilitat al sistema educatiu reproduïx la segregació social. Cal reforçar els esforços de detecció inicial de les vulnerabilitats per evitar-ne la concentració.

Les xifres d'abandonament escolar, al voltant del 17,9 per cent, són lluny dels objectius que marca la Unió Europea i evidencien un greu problema del nostre sistema educatiu. Cal actuar decididament des dels recursos que permetin una millor personalització dels processos educatius –i això són recursos, ràtios, materials, formació–, però també cal reforçar la tasca de l'orientació educativa i professional dels infants i joves en totes les etapes educatives. Calen més recursos per prevenir l'abandonament escolar prematur.

I cal també integrar la funció educativa que realitzen les activitats extraescolars, el fora escola. Hem d'evitar que el fora escola, que les activitats extraescolars siguin també un element de segregació i diferenciació dels processos d'aprenentatge.

I necessitem desplegar normativament les escoles de noves oportunitats, aprofitant la necessitat d'adequar la llei de formació professional a Catalunya. Aquestes escoles..., cal reconèixer aquelles que ja ho estan fent en l'actualitat, però cal també disposar d'una xarxa pública amb els recursos adients i suficients per atendre aquesta realitat.

Lluitar, doncs, contra la desigualtat educativa és lluitar contra la segregació educativa i contra l'abandonament escolar prematur.

Però tampoc no podem obviar la necessitat i urgència d'actuar sobre els ensenyaments postobligatoris, en especial els professionalitzadors, la formació professional, per tal de contribuir a dotar d'eines per a la inserció laboral els joves i respondre també a les demandes de qualificació professional de qualitat per millorar les capacitats d'innovació i modernització de l'aparell productiu.

Necessitem posar al dia la llei de formació professional de Catalunya a la llum dels canvis que s'han produït a nivell estatal amb la nova normativa. I cal una acurada planificació de l'oferta de forma equilibrada arreu del territori. I cal un desplegament territorial a totes les comarques dels centres integrats i, evidentment, equiparar el professorat i dotar els centres dels recursos suficients perquè es puguin relacionar amb l'entorn socioeconòmic.

I hem de parlar també de les escoles permanents d'adults, de l'educació al llarg de la vida com un dret. I per això necessitem que aquestes escoles tinguin també el reconeixement i la suficiència de recursos per fer la seva acció.

I no podem deixar de situar els dèficits existents en les etapes més primerenques de l'educació, l'etapa zero-tres, una etapa crucial en el desenvolupament cognitiu i relacional de les persones. Una etapa que ha de ser universal i de qualitat, que ha de garantir una oferta suficient, que arribi a tothom i arreu, i que contempli també la diversificació de l'oferta i l'atenció educativa tant a les escoles bressol com als espais familiars i als recursos per a la petita infància.

Parlar d'universalitat del servei és parlar també de l'oferta de places. És parlar del paper que realitzen les administracions locals i dels compromisos de pagament del cost real per part del departament. No podem tenir avui un cost estimat inferior al que teníem fa deu anys.

Caldrà parlar, si parlem d'educació infantil, de ràtios; caldrà parlar de condicions laborals. Caldrà evitar la discriminació de categories laborals diferents que estan fent la mateixa tasca amb relació a l'aprenentatge d'aquests infants. Caldrà planificar una oferta pública per a tot el territori.

Evidentment, la qualitat del sistema educatiu té a veure no només amb condicions materials, institucionals o relacionals; també les condicions cognitives són importants. Per això haurem de veure què ha passat amb el dèficit que tenim en comprensió lectora.

També caldrà que actuem amb relació a la digitalització que aules, centres i alumnes han de tenir, però haurem de fer un treball d'anàlisi de què està passant amb la digitalització a les aules, de tal manera que es pugui fer un ús constructiu, un ús crític per part d'aquestes eines, però també que puguem contribuir a la sobirania digital com a país. No pot ser que les grans empreses multinacionals estiguin utilitzant avui les dades dels nostres alumnes per fer negoci. I el que hem de fer és posar en marxa, des de la recerca i les universitats, la dotació d'eines de *software* i tècniques que permetin també als alumnes i als professionals treballar la digitalització a les aules des d'un punt de vista crític i des d'un punt de vista constructiu.

I necessitem també centres educatius sostenibles i en condicions per a l'acció educativa. Per això necessitem una estratègia a curt termini per adequar els equipaments educatius als efectes del canvi climàtic; climatitzar, però també eficiència energètica.

I cal l'aposta per la coeducació. I cal parlar de salut mental. Són qüestions que situarem en les nostres propostes de resolució i que ja detallarem més detingudament.

Però deixi'm acabar, consellera, recordant-li que necessitem aquest gir en política educativa, i per això necessitem actuar amb governança, amb recursos, amb estratègies. Deixi'm dir, com deia també el Bertolt Brecht, que també necessitem un canvi de tarannà. Perquè ens deia el Bertolt Brecht en una poesia que es diu *Mestre, aprèn!*: «No diguis massa sovint que tens raó, mestre! / Deixa que ho reconguin els deixebles.» No diguis massa sovint que tens raó, consellera; deixa que els deixebles t'ho diguin. Consens, diàleg, negociació; construir des del consens, des del pacte, les respostes. Acaba Bertolt Brecht dient: «No violentis massa la veritat: / no ho tolera. / Escolta quan parles!» Diàleg, consens i implicació del conjunt de la comunitat educativa, especialment dels professionals...

La presidenta

Diputat...

Joan Carles Gallego i Herrera

...que són els que cada dia, dia a dia, amb els nois i noies, amb els infants i joves, estan construint el futur d'aquest país i, evidentment, el futur dels joves i les joves.

Res més.

I gràcies.

La presidenta

Té la paraula ara, per part del Grup Parlamentari de Ciutadans, la senyora Anna Grau i Arias.

Anna Grau Arias

Gràcies, presidenta. Bienvenidos, profesores, amigos. Bienvenida, Noemí de la Calle, bien retornada. Bé, finalment, en González-Cambray, doncs, no ha dimitit, com li havien demanat uns quants amb molta insistència moltes vegades; l'han fet plegar. M'agradaria pensar que això respon a un cop de timó, o de volant, per prendre's seriosament un dels problemes més greus que tenim, a Catalunya i a tot Espanya, i que és que l'educació, lluny de ser, juntament amb la sanitat, la màxima aspiració d'un estat del benestar digne de dir-se així, digne de mirar per la gent a la que serveix i governa, és, en canvi, un dels forats negres més clamorosos del nostre sistema públic i polític, és pura antimatèria.

Les lleis i les reformes educatives se succeeixen a Espanya com una eterna representació dels Pastorets, amb les fúries de l'infern de la dreta i de l'esquerra, de l'extrema dreta i de l'extrema esquerra, llançant-se sofre, propaganda i guerra civil als ulls. I la gran aportació catalana a aquest desori, la major part del temps, consisteix a apuntar-se al bombardeig del mèrit, de l'excel·lència i de l'ambició educativa en nom de totalitarismes lingüístics o d'obsessions pel control ideològic de les aules.

Bé, amb el que portem aquí de tarda s'ha parlat d'obsessions amb la llengua, d'atacs a la cohesió, de prejudicis, de males intencions; s'ha invocat un consens polític, social i de país. I jo li pregunto, senyora consellera: quin consens social, quin consens polític i quin país? Perquè aquí, quan alguns s'esgarriren de la presumpta reculada de drets lingüístics a València i a les Illes Balears, bé, estan recollint el que sembren –estan recollint el que sembren. Perquè, per reculada de drets lingüístics, la que fa anys i panys que vivim aquí, a Catalunya. De Salses a Guardamar i de Fraga a Maó, el català recula per culpa de vostès, que creen catalanòfobs allà on planten el peu o fiquen la pota. I això és així.

Bé. Tengo noticias para ustedes: el catalán no es la lengua materna ni siquiera de la mitad de los alumnos catalanes, pero eso a ustedes les da igual, porque creen que la letra con Plataforma per la Llengua entra. Al parecer, a nadie se le ocurrió nunca enseñar a leer y a escribir bien como manera más segura de hacer amar una lengua, dos lenguas, tres lenguas, todas las lenguas.

¿Se les ha ocurrido jamás que el poder cultural se toma por fascinación, no por imposición? Miren, les daré una pista: yo estudié la ESO y el bachillerato de mi época –lo que entonces llamábamos BUP y COU– en un instituto público, el Pau Vila de Sabadell. En ese instituto público yo tuve probablemente uno de los mejores profesores de literatura catalana que nadie haya tenido jamás. Este profesor entró el primer día de clase anunciando que a él lo que le pedía el cuerpo era enseñarnos literatura comparada universal, pero por alguna razón eso no entraba en el temario, íntegramente copado por presuntas grandes obras de la literatura catalana, todas y cada una de ellas editadas por Ediciones 62. El mismo «profe» nos llamó la atención sobre este detalle. Les estoy hablando de los años ochenta, cuando se ponía en Cataluña la base de muchos imperios.

En fin, como les decía, el temario de literatura catalana de tercero de BUP en mi instituto era un monocultivo editorial y literario. Para que se hagan una idea, jamás se les ocurrió hacernos leer a Josep Carner, Eugeni d'Ors o Josep Pla. Languidecíamos entre Prudencis Bertranas y Manueles de Pedrolo, con solo algún ocasional destello de Salvador Espriu y de Mercè Rodoreda para sacudirnos las legañas adolescentes. Todo ello mientras en el aula de al lado, donde se daban las clases de literatura castellana, campeaban el Quijote, Lorca, Miguel Hernández y todos los jebatos del *boom*. Se nos murió Julio Cortázar a mitad de curso, y José Sanchis Sinis-

terra, que també era professor de aquell institut, nos improvisó una classe del muer-to que todaví me entran escalofríos cuando me acuerdo.

Mientras tanto, nuestro pobre profesor de literatura catalana se mordía los pu-ños de rabia de todo lo que nos quería enseñar y no podía. Hasta un día que llegó, se encontró el aula vacía y preguntó: «-Què coi passa? -No, que tenim examen. -Examen de què?» Teníem examen de literatura castellana; entrava... «-I què entra? -Unamuno.» Y va y nos improvisa -en català- una classe de Unamuno que lo bordó, nos embelesó. Y los que nos habíamos quedado con él sacamos más y mejor nota que los que se habían pirado a empollar al bar.

Moraleja: que todas las lenguas y culturas están íntimamente conectadas; que el conocimiento es un árbol, es un ser vivo; la fuente de toda vida, casi les diría que es, y el único ascensor social serio y posible. Porque en el momento en que renun-ciamos a educar, a educarnos lo mejor posible, en que renunciamos a intentar dar la mejor versión de nosotros mismos, entramos automáticamente en la peor de las de-cadencias, que es la ley de que el más fuerte sea el más burro.

Regatear recursos a la educación, frivolar el esfuerzo, vender falsos igualita-rismos como quien vende euros a cuatro pesetas, es apuntalar la más feroz de las dictaduras, es no dar a nadie ni siquiera la esperanza de sobrevivir por el mérito, por el mérito que ya es un milagro en el mundo y en la escuela de hoy. Por cierto, aquel «superprofe» acabó saliendo hace no mucho por la tele catalana llamando «colonos» y «ñordos» a los que hablamos en español. A ese tipo de decadencia me refiero.

Repassem, doncs, alguns punts que ens preocupen especialment d'aquest debat. La llengua -ja els ho deia, l'infern de la llengua-: en català i en castellà, *per des-comptat*. Però, per favor, fiquem-nos al cap que hem de començar a visibilitzar l'an-glès com la tercera llengua pròpia dels catalans. *We need to teach our teachers to teach English. Seriously, people. You cannot fire a nurse because she does not speak Catalan when thousands of Catalan teachers don't know how to order a relaxing cup of café con leche in la Plaza Mayor. (Rialles.)*

La comprensió lectora sota mínims -ja se'ns n'han donat aquí les dades-; és un desastre, i ens hauria de fer vergonya, molta vergonya. I, bé, jo no dic que vostè es vulgui espolsar les puces, però després del 2016 va venir el 2017 y *todo lo que cuelga*, que com més anem menys valem i més líders som en allò que no n'hauríem de ser.

Bretxa digital: té molt a veure amb el poder adquisitiu. Però, què me'n diuen, del poder adquisitiu, cada vegada més migrat, de coneixement? Encara no hem cuitat a tancar la bretxa digital i ja hem de preguntar-nos si podem ensenyar a llegir en una pantalla allò que cada vegada menys alumnes -i sembla que ni tan sols els seus mes-tres- són capaços de llegir i escriure en un full de paper.

Dinero, señores, hace falta mucho más dinero -y voluntad política- para sacar a nuestros estudiantes de los infames barracones o de aulas sin aire acondicionado cuando las olas de calor ya son pura rutina. Pero también para asegurar el acceso de todos los niños y jóvenes a las actividades extraescolares y a una comida en la es-cuela. Se asustarían si supieran cuántas familias dependen de *esa* comida para que sus hijos se alimenten medio decentemente.

Y libros de texto gratuitos para todos. Sí, señor, en mi época nos los prestába-mos y revendíamos de un curso para otro. Yo conseguí un libro de geografía usado a cambio de un paquete de Winston. No digo que la Administración se tenga que de-dicar al contrabando de tabaco, ¿eh?, no me vayan a interpretar mal, pero sí podría poner en marcha préstamos rotatorios. En fin, hay muchas cosas bien hechas que se podrían hacer y no se hacen.

Hay que tomarse en serio -no soy la primera que se lo dice ni seré la última-, mucho más en serio, lo de luchar contra el fracaso y el abandono escolar. Y eso pasa también por atajar los contratos basura invisibles, esos trabajos que cuando eres jo-

ven, muy joven, parecen un chollo, pero que si dejas de estudiar para cogerlos son pan para hoy y hambre para toda la vida.

Instemos, desde este Parlamento, al Gobierno de España a reformar la legislación laboral para condicionar el acceso al mercado de trabajo de los jóvenes entre dieciséis y dieciocho años a la posesión de, por lo menos, el título de la ESO para incentivar que no abandonen los estudios, y demos una paga de fin de curso para incentivar que acaben los estudios.

Queremos más y mejor formación profesional. Queremos apostar por el programa Leonardo da Vinci de la Comisión Europea, que es el Erasmus de la FP. Queremos estancias en prácticas de aprendizaje en las empresas no para dar mano de obra barata, sino para formarse trabajando, para *aprender* un oficio. Queremos acabar con los mandarinatos, que toda la formación profesional sea dual; que toda la formación profesional reglada, ahora dispersa entre Educació y Presidència, pase a Empresa i Treball –sí, l'estic mirant a vostè, senyor Torrent. Profesionalicemos y transparentemos, señores. Basta de guetos funcionariales, que corran el aire y la eficiencia.

Queremos dejar de ver la escuela concertada como el enemigo y verla como el mejor complemento y la necesaria garantía de una enseñanza pública, laica e igual para todos, y, a la vez, que las pequeñas grandes diferencias de creencias, de criterio, de si comemos o no comemos cerdo... Per cert, presidenta, voldria demanar la seva ajuda per fer una campanya en defensa de la llonganissa de la plana de Vic; potser podem posar megafonia cridant la gent a no eliminar els embotits catalans de l'alimentació. En fin, pues si comemos o no comemos cerdo, si queremos hacer vacaciones por Navidad, por Hanukkà o por Ramadán, que eso esté al alcance de todo el mundo y no de una reducidísima casta que puede pagarse escuelas privadas a medida, a la carta y elitistas. Porque hay que ser muy hipócritas para llenarse la boca con la escuela pública, con la defensa de la escuela pública, y luego mantenerla a un nivel dickensiano, tanto en lo material como en lo espiritual, para luego acabar llevando a tus retoños a una privada trilingüe. Basta de ingeniería social y basta de hipocresía.

Això em recorda, senyora Niubó, que li volia comentar... Començaré amb una cita de John Stuart Mill: «Un deixeble a qui mai no se li demana res que no pugui fer mai fa tot el que pot.» Bé, el PSC està demanant un pacte, un pacte de tots els grups, per l'educació. I jo li demano: aquest pacte, per fer què? Perquè nosaltres, com a Ciutadans, ens hem trobat sols moltes vegades. Ens hem trobat sols defensant una autèntica escola inclusiva, una autèntica escola cohesionadora, una autèntica escola catalana, mentre vostès, doncs, deixaven passar moltes coses, deixaven passar polítiques lingüístiques «infumables» i miraven cap a una altra banda, quan es feia el que es feia o es fa el que es fa.

Bé, vostès voten els pressupostos. Vostè acaba de demanar aquí més diners. Vostès voten els pressupostos. Vostès poden obrir o tancar l'aixeta de la despesa a la Generalitat. Doncs jo el que els demano és: bé, si de debò volen una escola bona, pública, general i inclusiva per a tots, ens hi trobaran; si volen un pacte, comptin amb nosaltres. Ara, si és per fer la papallona, si és per fer el paperina, miri, no, ens ho podem estalviar.

I, finalment –finalment–, sí que li volia agrair a la consellera la menció que ha fet. Per nosaltres sí que seria molt important posar fil a l'agulla en el tema de prevenir l'assetjament. A la passada legislatura, Ciutadans va liderar o va intentar liderar una iniciativa per fer un protocol contra el *bullying*. Allò no va acabar d'arribar on nosaltres volíem, no va acabar de complir les expectatives.

Recentment, hem passat casos molt tristos: el cas de la Kira López, el cas de les germanes de Sallent, el cas de la criatura de Canet. En fi, fins i tot l'exsíndic de greuges, el senyor Rafael Ribó, va renyar, va aplicar un sever correctiu al seu predecessor, el senyor Cambray, per no haver mostrat la deguda sensibilitat en aquest punt. Vostè a

mi m'ha transmès una sensibilitat personal en aquest punt. I també li dic, com li deia a la senyora Niubó, que si és per posar fil a l'agulla i fer alguna cosa, en això ens hi trobarà. Ja veu que en altres coses potser no, però en aquestes sí.

I, de moment, si els sembla, ho deixariem aquí.

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula, per part del Grup Mixt, la senyora Lorena Roldán Suárez.

Lorena Roldán Suárez

Sí; moltes gràcies, presidenta. Dar la bienvenida y también saludar a los miembros de la comunidad educativa que hoy nos acompañan; también a los que estaban en la puerta, pues, al inicio de este Pleno, reivindicando ya muchísimas demandas laborales, muchísimos derechos que se les han recortado en los últimos años y que, bueno, vienen reivindicando en los últimos tiempos con un departamento que hasta ahora ha hecho oídos sordos a gran parte de esas reivindicaciones. Esperemos que la cosa ahora funcione algo mejor, como mínimo o por lo menos en esa escucha activa por parte del departamento. Saludo también y le doy la bienvenida a la nueva *consellera* de Educación, la señora Simó.

Y, bueno, yo creo que... Al final llevamos dos años de legislatura; dos años ha tardado este Gobierno en reconocer la mala gestión del *conseller* Cambray; dos años nefastos en una materia tan sensible como es la educación de nuestros niños y de nuestros jóvenes; dos años de huelgas, dos años de derechos y de oportunidades perdidas; dos años de desgaste del profesorado. Y todo por no reconocer a tiempo que las cosas no se estaban haciendo bien. Así de simple y así de grave.

Decía el presidente Aragonès en su intervención que «cal cuidar l'escola i els mestres». Y yo me pregunto: ¿y por qué no nos escuchan? ¿No? Ens deia: «Hem de confiar en els mestres.» Bueno, pero ustedes no lo han hecho. Y yo creo que el avance del calendario del curso escolar es un gran ejemplo. Ustedes hicieron ese avance a sus espaldas, en contra de su opinión, sin diálogo, sin consenso y de forma unilateral.

Señora Simó, usted era entonces la presidenta del *consell escolar*, y el departamento se saltó la consulta preceptiva. ¿Por qué? Pues porque sabían de sobras que el avance del calendario escolar no generaba consenso de ningún tipo. Y ahora resulta que piden ustedes mismos confiar en el criterio de la comunidad educativa. Que oiga, a ver si es verdad y lo hace. Nosotros, desde luego, estaríamos encantados, y creo que ellos también.

Miren, el inicio del curso y el adelanto del calendario no fueron bien. Vimos, por ejemplo, la falta de monitores. Recuerdo que hubo centros que tuvieron que pagar horas extras al profesorado para que se quedaran por la tarde a hacer esas labores de monitoreo. Hubo también profesores que incluso lo hicieron por amor al arte, demostrando así, pues, muchísima más responsabilidad que el propio *conseller* Cambray y que el propio Govern.

El inicio del curso, además, fue un caos, con problemas incluso en el sistema informático en algunos centros, que ni siquiera tenían los listados de los alumnos, con lo que eso conlleva cuando inicias un curso y cuando todavía no tienes por la mano, pues, a todos los alumnos que tienes nuevos en ese curso o en esa asignatura.

Hablemos también de esas condiciones laborales y esas reivindicaciones de las que le hablaba al principio, reivindicaciones históricas que son desatendidas sistemáticamente. Un curso plagado de negociaciones o de intentos de negociación con el Departamento de Educación que no han servido absolutamente para nada. Hoy, como le decía, vuelven a estar en la calle, en la puerta de este Parlamento. «Cuidem-los», decía el presidente. Pues escuchen y solucionen problemas que son vergonzantes. Como, por ejemplo, cobrar los sexenios cada nueve años. Yo creo que no hace falta explicar mucho más. Por ejemplo, el trato que se está dando también a

los interinos me parece que es un auténtico despropósito. Por no relatar tantísimas otras cuestiones, insisto, laborales, reivindicaciones laborales que son perfectamente legítimas, que hace mucho tiempo que el departamento les ha prometido y que siguen sin cumplir. Veremos a ver qué pasa. Nosotros, desde luego, las propuestas del jueves las vamos a plasmar también por escrito para poderlas votar, como mínimo.

Y, además, hablaba de este despropósito con los interinos, pero no es la primera chapuza que hemos visto. Por ejemplo, ¿qué pasó con la adjudicación de las vacantes de los técnicos especialistas en educación infantil? Porque es que vimos por la tele colas kilométricas, gente que se tenía que apuntar allí a mano en una lista... No sé, aquello parecía del siglo pasado, sinceramente.

O, por ejemplo, las adjudicaciones de las vacantes de las plazas de formación profesional, de las que ha hablado usted también en su intervención. Otro despropósito. Nos ha dicho usted que han tomado medidas en este sentido para que el reparto se pueda hacer mucho mejor y, por tanto, pues, estaremos expectantes, a ver si funciona bien este curso o si hay que hacer algún ajuste más. Pero, desde luego, lo que vivimos en el curso anterior no se puede volver a repetir.

Hablemos también, por ejemplo, de las condiciones de los centros. Ustedes no han sido capaces de solucionar el problema de los barracones, que en Cataluña es ya endémico, y es que, más allá de mejorarlo, lo han empeorado. Mire, un total de 23.349 alumnos estudiaron en el curso 2021-2022 en noventa y cinco escuelas e institutos públicos contruidos íntegramente en módulos prefabricados. Son casi diez mil estudiantes más que en el curso 2008-2009, lo que supone un aumento del setenta por ciento. Y estos son datos obtenidos por Verificat a través de una solicitud de acceso a la información pública. Hay treinta y un centros en Cataluña que llevan más de una década funcionando en barracones, treinta y un centros que llevan más de una década, *consellera*.

Y yo no sé qué plan tiene el departamento en este caso para acabar con estos barracones, que, además, producen también otra serie de problemas, como, por ejemplo, el que hemos vivido con las altas temperaturas. Hablaba el presidente también del cambio climático, creo que también lo hacía usted en su intervención. Y esto también se está sufriendo en las aulas, especialmente también, pues, en estos módulos prefabricados. Tenemos clases con veinte, veinticinco alumnos con unas temperaturas que son insostenibles. Y estamos hablando ya de un tema de salud, y, por tanto, no podemos mirar hacia otro lado. Yo creo que es fundamental que esto sea una prioridad para el departamento, acabar con estos barracones.

Bien, tanto el *president* Aragonès como usted, *consellera*, han centrado también gran parte de su intervención en hablar, evidentemente, sobre el fracaso y el abandono escolar, y también han querido hacer como un intento de justificación del porqué, por ejemplo, de los malos resultados en las pruebas de competencias básicas o los resultados del último informe PIRLS. Hace tan solo unos días, justo antes de su cese, yo le preguntaba en sesión parlamentaria, en sesión de control, al consejero Cambray, y él nos decía que bueno, que estos resultados no son de ahora, no eran de ahora que él era consejero, y usted un poco lo ha venido como a repetir, ¿no? Decía que bueno, que lo arrastramos de hace tiempo.

Pero claro, yo le digo, señora Simó, cuando se forma un gobierno o cuando alguien empieza a formar parte de él, pues sí, se le suelen dar cien días de gracia, como un periodo, un margen de gracia. Es cierto que usted no lo ha tenido porque ha sido llegar aquí y tener este Pleno monográfico sobre educación, pero sí que ha tenido algo mejor, que ha sido sustituir al peor consejero de Educación de Cataluña. Yo no recuerdo a ningún otro consejero que hubiera ocupado antes el cargo al que le organizaron tantas huelgas ni que consiguiera conciliar de forma tan unánime el rechazo en la comunidad educativa.

Por tanto, en este sentido, la tentación de hacer ver que usted pasaba por aquí y que no tiene nada que ver con el señor Cambray es grande, pero la realidad es que

desde la anterior legislatura este cargo siempre lo ha ocupado alguien de Esquerra Republicana.

Y más allá, pues, de los malos modos, de las malas formas del señor Cambray y de su nula capacidad de negociación, la realidad es que no solo no ha logrado mejorar ningún aspecto del sistema educativo, sino que, como le decía antes, lo ha empeorado. Y a las pruebas me remito, *consellera*, como es el caso, por ejemplo, de estas pruebas internacionales sobre comprensión lectora, que sitúan a Cataluña en la cola de España, solo por delante de Ceuta y Melilla. «Model d'èxit» lo llaman ustedes; «fracaso» lo llamamos los demás.

Hablaba el presidente, también, Aragonès, en su intervención, de que algunos tenemos «obsesiones» con el catalán –creo que lo ha dicho así. Pero, mire, no, es que la obsesión la tienen ustedes, hasta el punto de que están perjudicando a los alumnos impidiéndoles aprender en su lengua materna. Y estos resultados nefastos de las competencias básicas y el bajo nivel en comprensión lectora no son porque sí, esto no cae del cielo, esto no viene de un día para el otro. Esto es porque el modelo de inmersión lingüística es caduco y es perjudicial.

Y a la falta de tiempo y atención que se le dedica a la lectoescritura, que lo ha hablado usted también en su intervención, hay que añadir que en algunos lugares de España, como ocurre en el caso de Cataluña, la mayoría de los alumnos no realizan esta lectoescritura en su lengua materna pese a la unanimidad académica en torno a que esa es la lengua en la que se debería hacer.

En Cataluña, por ejemplo, los alumnos castellanohablantes sacan peores resultados que los catalanohablantes, incluso cuando se distraen las variables socioeconómicas. Y, en el País Vasco, por ejemplo, pues, a mayor presencia del vasco en la educación, peores resultados en las evaluaciones internacionales, y de ahí, por ejemplo, que se hayan negado a participar en esta última convocatoria. Y no, es que esto no son obsesiones de nadie, esto son datos; datos que están encima de la mesa y que son muy preocupantes y muy graves.

Mire, el modelo de inmersión lingüística supone una auténtica vulneración de derechos y una privación de oportunidades. Es un modelo que, además, genera desigualdades, precisamente con esos otros alumnos cuyos padres quizá, pues, tienen mayor capacidad económica para llevar a sus hijos a escuelas trilingües o a una escuela bilingüe, pero también con el resto de alumnos de otras comunidades autónomas, de otras partes de España. E insisto, es que ahí están los resultados de este último informe PIRLS o los resultados de las competencias básicas.

La inmersión no es un modelo de éxito, por mucho que lo repitan. De hecho, es que ya lo he dicho muchas veces, ni siquiera es inmersión para la parte catalanohablante, y es tremendamente discriminador para la parte castellanohablante. Entonces, yo pregunto: si tan buenísima es, insisto, ¿cómo no tenemos aquí gente haciendo cola, observadores internacionales, para exportar el modelo de inmersión lingüística, que no se aplica en ninguna otra parte del mundo? Pues porque no es bueno. Simplemente y llanamente: porque no es bueno, y ya está. Y yo..., como les digo, es un modelo que es una anomalía en toda Europa, que solamente se aplica aquí, y ya estamos viendo con qué resultados.

Y, además, es que va contra los criterios pedagógicos, y esto también lo hemos explicado muchas veces. Usted niega con la cabeza, pero yo se lo vuelvo a explicar otra vez, porque, insisto, no son obsesiones, son datos. Y, por ejemplo, pues, según la UNESCO, hay más de mil estudios que demuestran que la lengua materna es un facilitador del aprendizaje. Y le cito palabras literales de la directora general de la UNESCO, que decía: «A escala mundial, el cuarenta por ciento de las personas no tienen acceso a la educación en la lengua que mejor hablan o entienden, lo que dificulta tanto su aprendizaje como su acceso al patrimonio y a las expresiones culturales.»

Insisto, no son obsesiones, son criterios, y criterios pedagógicos que están respaldados, como le digo, por más de mil estudios. Y estamos privando a los niños de que puedan aprender en su lengua materna, que le recuerdo que la lengua materna mayoritaria en Cataluña es el castellano.

Y, por supuesto, nosotros lo que pedimos es un sistema trilingüe –creo que lo decía también la diputada que me ha precedido–; no solamente en castellano, no solamente en catalán. Obviamente, también en una tercera lengua. ¿Por qué no? Pero lo que no podemos negar es el aprendizaje en esa lengua materna.

Usted hablaba, por ejemplo, de la importancia de la escuela inclusiva. Estamos causando muchísimos perjuicios a niños que tienen algún tipo, pues, de dificultad del aprendizaje, precisamente por negarles ese aprendizaje en lengua materna. Y, por tanto, yo creo que ahí, de verdad, habría que dejar un poquito el activismo político a un lado y ponernos serios, y sobre todo aplicar, como le digo, estos criterios pedagógicos.

Les decía que, además, es un sistema que genera desigualdades. ¿Por qué? Pues porque, bueno, la situación en Cataluña es esta: si tú te puedes pagar una escuela trilingüe o una escuela bilingüe, bien, y, si no, te tienes que conformar solo con la que es únicamente en catalán. Ya lo dijo la señora Colau, ¿no?, que el que quiera estudiar español que se lo pague. Que es precisamente lo que hace la élite política nacionalista en Cataluña: pagar escuelas carísimas donde no hay inmersión lingüística. Por tanto, como les digo, la inmersión es profundamente clasista, y algunos de los que hay aquí, profundamente hipócritas.

Y, como le decía antes, *consellera* –y ya voy a ir acabando–, ustedes pueden repetir mil veces las bondades del sistema de inmersión, que es fantástico, maravilloso... Seguirá siendo caduco, obsoleto y perjudicial, porque tiene más de cuarenta años, porque va contra los criterios pedagógicos avalados por la UNESCO, porque nadie más en el mundo lo aplica, porque va contra la cohesión social y porque los resultados hablan por sí solos: hay casi un dieciocho por ciento de abandono escolar y estamos a la cola de Europa en comprensión lectora.

Los obsesionados son ustedes, *consellera*. Y se lo dije al *conseller* Cambray hace tan solo unos días: dejen el activismo político fuera de la educación, porque va a llegar a un punto en el que el daño va a ser irreparable y nuestros alumnos empiezan a ser ya menos competitivos que los alumnos del resto de España. Y no, no es ni culpa del covid ni hay aquí maldiciones bíblicas ni el Estado nos tiene manía. No, es su cerrazón, su poca altura de miras y su irresponsabilidad.

Mire, *consellera*, tiene un gran trabajo por delante. Nosotros, el jueves, como le decía, expondremos nuestras propuestas. Y, por supuesto, no le quepa duda de que en todo aquello que suponga mejorar el sistema educativo, revertir el fracaso y el abandono escolar, acabar con el acoso, mejorar los resultados y recuperar los derechos perdidos, nos van a encontrar al lado. Pero también le digo que en su activismo político nos encontrarán enfrente.

Gracias.

La presidenta

Té la paraula ara, pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, la diputada senyora Mònica Palacín i París.

Mònica Palacín i París

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades; consellera, conseller; consellera Simó, membres de l'equip del Departament d'Educació, benvinguts. Sobretot, benvinguts els representants que esteu aquí acompanyant-nos avui, tant aquí com a la sala annexa, per seguir aquest Ple, membres de la comunitat educativa, tots.

Deixi'm primer que faci referència a un agraïment. Un agraïment per a la persona que va treballar per mantenir les escoles obertes i segures durant la pandèmia. Una persona que, com a conseller, ha aplicat reformes socials i transformacions en

el món educatiu que no han estat fàcils d'explicar, d'entendre –segurament també– i de dur a terme. Gràcies, conseller Cambray, per la feina feta.

El monogràfic que avui se'ns presenta és una oportunitat, una oportunitat per teixir consensos altra vegada, com en vam ser capaços amb la protecció de la llengua catalana; una oportunitat per a allò que realment importa i que hauria d'importar, que és continuar millorant el model educatiu de Catalunya, i més ara, en defensa d'un model d'escola catalana amenaçat.

El context involucionista que ens envolta s'ha començat a consumir al nostre sud. La dreia extrema i l'extrema dreia eliminant els drets –molts, molts drets–, i ho estem veient. I volen fer-ho també amb un dret que és la llengua..., com volen que ho sigui el nostre model d'escola catalana. Per això és clamorosa la crida en veu alta a defensar-nos, a protegir el país i tot allò que ens representa conjuntament. L'escola i la llengua, el tresor que més voldran; l'escola i la llengua, doncs, el tresor a protegir.

Davant l'amenaça desacomplexada, desacomplexem-nos també nosaltres en defensa d'un model d'escola i d'una llengua que ens uneix. Que el «no passaran» sigui bandera ara també d'aquest vuitanta per cent ampli. I siguem generosos i fraternals amb els veïns i veïnes del País Valencià i les Illes. Sempre al vostre costat i al d'aquesta cultura que compartim els Països Catalans. No esteu soles davant l'extrema dreia. (*Aplaudiments.*)

I, diputades i diputats, malgrat que l'hora és greu, no ens manca il·lusió. Il·lusió de seguir podent parlar d'educació i de tota la feina que s'ha fet i de la que encara volem fer i, sobretot, del que representa el nostre model i com el volem seguir millorant.

Aquest monogràfic, doncs, es queda curt del primer plantejament de Junts, que volien centrar-lo en l'abandonament escolar, o de certa part de l'oposició, que l'utilitzava per reprovar el conseller anterior. Ja no va d'això. Ara va de la capacitat que tinguem o no de centrar el debat en la protecció i foment del sistema educatiu català i de la capacitat de millores que podem seguir aplicant, de marcar el rumb. I, sobretot, d'un rumb que vindrà marcat per la nova etapa que tenim al capdavant de la mà de la consellera Simó, a qui li agraeixo el pas ferm i la voluntat davant la conselleria.

Per tant, electoralisme a banda, que no ens fa cap bé a ningú, abracem el consens per a una millor educació i aprofitem que tenim aquesta oportunitat de fer-ho. Fem-ho pel nostre sistema educatiu, pels nostres professionals i, sobretot, pel nostre alumnat. Perquè des d'Esquerra Republicana considerem l'educació un àmbit clau de país, i és per això que, des de que hem arribat al capdavant de la conselleria, cada any s'han destinat més recursos a Educació; ens ho creiem i ho defensem amb fermesa, volem seguir sent útils. I perquè Esquerra Republicana és el partit que ha revertit pràcticament totes les retallades en Educació; pot agradar o no, escoltar això, però és un fet.

I tot això, centrat en una idea, la idea de que l'escola és font de coneixement, també de ciutadania. I és responsabilitat nostra, de tots i totes, treballar per un sistema educatiu que faci ciutadans i ciutadanes lliures, crítics i resilients a les dificultats.

S'obre una nova etapa a la conselleria, i volem que sigui també una nova manera de fer per recuperar la confiança de la comunitat educativa. Ho deia molt bé la consellera: cal teixir consensos en àmbits com la lluita contra l'assetjament, contra l'abandonament, la llengua...; en definitiva, al model d'escola catalana, perquè una nova etapa no vol dir aturar-se. S'ha de fer molta feina i s'han iniciat transformacions per millorar l'educació que calien. Ara toca assentar aquestes transformacions i adaptar-les en benefici del sistema.

I ara, si m'ho permeten, una altra afirmació. Per fer un debat honest i pausat sobre el sistema educatiu, cal ubicar-lo en el context de la situació socioeconòmica i política dels últims anys. La crisi econòmica del 2008, on les retallades van castigar molt les classes populars i les polítiques socials, també es va acarnissar en les polítiques educatives, retallant drets laborals dels professionals i recursos amb gran impacte en les escoles i en l'alumnat.

És important posar el focus en aquestes retallades, perquè els resultats educatius s'avaluen per cicles educatius complets, quan un alumne reflecteix el seu coneixement i les seves competències al final de l'etapa. Per tant, basar-se en els últims tres o quatre anys només per justificar la davallada de competències en els alumnes no és del tot acurat. Podem dir..., una part ho és, però no és del tot acurat i no s'ajusta a la realitat. I revertir les dades tampoc es farà d'un curs per l'altre.

Si m'ho permeten, on som avui? I voldria fer una pinzellada esquemàtica de les accions que crec que és important ressaltar. Segurament em repetiré amb l'exposició que ha fet, en aquest cas, doncs, la consellera, però... De manera el més esquemàtica possible: reversió de les retallades progressiva i reversió de la pèrdua de drets laborals; baixada de ràtios a l'entrada del sistema; la incorporació de docents –els 3.500 nous el gener del 2023, l'anunci d'avui de cara al curs que ve de més de mil docents–; l'augment de la detecció de l'alumnat amb necessitats educatives específiques o socioeconòmiques per tal de reduir els nivells de segregació escolar, i l'augment de les dotacions econòmiques per atendre l'alumnat vulnerable. I no, no s'han reduït recursos a la complexitat: s'han redistribuït, però no s'han reduït, com abans s'ha dit en aquest faristol.

Augment econòmic de la dotació als plans educatius d'entorn; conciliació; avançament dels nomenaments del professorat per millorar la coordinació dels claustres; la implantació progressiva dels nous currículums –aprovat, per cert, per l'Estat, en contra de tota lògica del calendari–; increment de l'oferta professional; aposta per la ruralitat, recuperació d'escoles rurals, integració en aquestes de les escoles bressol; integració a la xarxa pública de centres concertats per tal de garantir l'oferta de places públiques i aprofitar l'existència d'aquests a zones desfavorides i segregades; el pla d'impuls de l'ús del català; digitalització; abordatge de salut mental. I me'n deixo uns quants.

Ara toca consolidar canvis i transformacions i no renunciar a millorar les coses. Però, més important encara, toca recuperar confiança. Com a Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana ens hi deixarem la pell per col·laborar amb el departament, però amb tota la comunitat educativa.

És per això que els avanço que, en aquest monogràfic d'educació, des d'Esquerra ens basem en cinc eixos bàsics, amb mirada llarga d'on volem anar, però també fent front als reptes més propers que ja reclamen una resposta.

El primer eix es centra en la promoció del català als centres educatius. Defensem el model d'escola catalana com a projecte educatiu de país, basat en la immersió lingüística i amb el català com a llengua vehicular. Fonamental és garantir la integració i la cohesió social, així com la normalització lingüística del català. Esperem trobar-nos aquí amb la resta de grups que creuen i han defensat sempre el català, com ho hem fet ja durant aquests dies amb el Grup de Junts.

El segon eix tracta sobre la lluita contra la segregació i la promoció de l'escola inclusiva. És imprescindible continuar millorant la detecció de l'alumnat vulnerable i garantir una distribució equilibrada dels centres educatius. Volem una escola per a tothom i l'hem de fer entre tots.

El tercer eix es centra en el benestar emocional i la lluita contra l'assetjament i altres formes de violència en l'àmbit escolar. L'assetjament és un problema molt greu, gravíssim, que encara afecta masses alumnes cada dia. Hem de ser contundents i donar-hi resposta, sense defallir, perquè es mereixen que com a mínim posem totes les eines que puguem a disposició per acabar amb aquesta xacra. És per això que continuarem –s'ha de continuar– dotant d'eines els centres per donar resposta a aquesta problemàtica tan greu.

El quart eix el centrem en la sostenibilitat. El canvi climàtic ja fa dies que ens impacta, fa anys que ens impacta, és una realitat del dia a dia. I és essencial que els centres educatius públics de Catalunya s'adaptin al canvi climàtic i contribueixin a la lluita contra aquest fenomen global i, sobretot, que els alumnes i el professorat

en pateixin al mínim les conseqüències negatives. Amb aquest propòsit, es proposa continuar amb la climatització progressiva dels centres educatius, amb una millora de l'aïllament tèrmic dels edificis, la instal·lació de plaques fotovoltaïques i la creació d'espais d'ombra.

I el cinquè eix el centrem en la transformació educativa i l'abandonament escolar, dos aspectes crucials per a la millora del nostre sistema educatiu. Proposem, doncs, continuar incrementant la inversió en educació per aconseguir un sistema educatiu dins la mitjana europea i reforçar el paper del Consell Escolar de Catalunya perquè la participació sigui una realitat i es tingui en compte l'opinió de tots els agents implicats a través d'un debat i un espai veritable de consulta per al departament.

I perquè, evidentment, per aconseguir una escolarització de qualitat cal seguir reduint les ràtios i cal implementar un pla de compensació per millorar les competències bàsiques dels alumnes. Això inclou el reforç de les matemàtiques, la promoció de l'ús i comprensió lectora del català i la resta de les llengües, i altres activitats de compensació als centres i als alumnes amb majors dificultats.

A més, és fonamental avançar cap a un sistema educatiu zero-divuit anys sostingut amb fons públics per garantir la igualtat d'oportunitats per a tots els alumnes, independentment de les seves circumstàncies econòmiques familiars. I per això cal desplegar un pla de xoc que porti solucions i previngui l'abandonament escolar, el qual té més impacte en els alumnes en situació de més vulnerabilitat.

Per últim, no podem oblidar l'important paper dels docents en aquesta transformació educativa. Cal millorar les seves condicions laborals reduint la temporalitat i acabant amb les retallades pendants. També s'han de simplificar i agilitzar els procediments administratius per permetre que es centrin en la seva tasca docent. Ho sabem perfectament, i ens consta que el Govern hi treballa.

En definitiva, reiterem la necessitat de tornar a asseure'ns i a reflexionar, d'aprofitar aquest monogràfic posant sempre els estudiants, els alumnes, al centre del debat. Reconeixem i valorem els i les grans professionals que fan funcionar el nostre sistema educatiu. Són els docents, els directors d'escola, els orientadors i tot el personal educatiu, que, dia a dia, dediqueu la vostra energia, coneixement i passió per oferir una educació de qualitat als nostres alumnes. Ens sentim orgullosos de la nostra escola catalana, un model que ha aconseguit reconeixement internacional i que ha posat el focus en la importància de preservar la nostra identitat i llengua.

Hem d'aprofitar aquest monogràfic per fer una reflexió profunda i crítica sobre els aspectes que podem millorar perquè aquest sistema educatiu sigui un referent al món. Les transformacions són la primera pedra per construir aquest nou sistema educatiu. No podem permetre'ns estancar-nos o conformar-nos amb els èxits del passat. Cal ser valents, innovadors, per adaptar-nos als reptes del segle XXI.

Consellera Simó, els homes i les dones del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana seguirem treballant per aconseguir el màxim consens amb la comunitat educativa i els grups parlamentaris al costat d'aquest Govern. Serem exigents i rigorosos, inalterables en tot allò que representi la defensa del model educatiu català i un sistema educatiu que avanci cap a l'equitat social, la inclusió efectiva i l'assoliment dels èxits personals i formatius de tot l'alumnat.

Senyores, senyors diputats, companys, companyes, estiguem a l'alçada.
Gràcies.

La presidenta

Acabat el debat, aquesta presidència fa avinent que, d'acord amb la seqüència acordada per la Junta de Portaveus, la tramitació de les propostes de resolució subsegüents al debat serà la següent: el termini per a presentar les propostes de resolució subsegüents al debat serà fins avui a la tarda, una hora després de finalitzar aquest debat –és a dir, a un quart de vuit del vespre. La qualificació i la comunicació als grups parlamentaris de les propostes admeses per la Mesa es faran a continuació, en

suspendre la sessió plenària. El termini per a presentar les propostes transaccionals serà fins dijous a la una del migdia. La presentació i votació de les propostes de resolució seran dijous a la tarda, no abans de les quatre de la tarda.

Interpellació al Govern sobre el turisme com a font de riquesa

300-00347/13

Un cop acabat aquest punt, passariem a l'altre punt de l'ordre del dia, que seria el punt quart, que és la interpellació al Govern sobre el turisme com a font de riquesa, presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans. Té la paraula el diputat senyor Joan García González.

(Remor de veus.)

La vicepresidenta primera

Diputats i diputades, silenci, si us plau, que comença la interpellació.

Joan García González

Gràcies, vicepresidenta. Diputats, diputades, conseller... Avui volíem..., tot i que volíem desestacionalitzar el turisme..., però farem una interpellació estacionalitzada en plena campanya estival sobre turisme des d'un punt de vista que nosaltres considerem que ha de ser, almenys, diferent, com a liberals que som. No volem avui parlar d'allò negatiu que possiblement s'ha parlat aquí o s'ha escoltat aquí que aporta el turisme. Per nosaltres això és un error, i el que volem fer és una interpellació positiva, constructiva, amb un punt de vista diferent –per nosaltres, almenys, diferent.

Primer, reconeixent el que l'activitat turística ha suposat per a Catalunya històricament. Crec que aquest reconeixement que mai es fa en aquest hemicle hauríem de tenir-lo molt present. Per nosaltres, Catalunya i el que som actualment, bona part del que som, tant la nostra societat com la nostra cultura i les nostres interrelacions personals, és fruit del turisme. I, de fet, és una de les grans fonts d'obertura cultural que ha tingut a Catalunya durant molts anys, i de relació amb la resta d'Espanya.

Aquesta posada en valor del turisme també s'ha d'implicar en una sèrie de xifres. El turisme actualment suposa el tretze per cent del producte interior brut de Catalunya aproximadament –això va variant–, i també és un tretze per cent, pràcticament –un 12,9, segons les últimes dades del 2022, crec–, en ocupació de Catalunya. Per tant, són xifres molt importants. I la nostra societat crec que té una certa voluntat o hauria de tenir una certa voluntat per mantenir aquesta activitat com una activitat essencial.

Si parlem d'altres dades que per nosaltres també són importants..., parlem de dades, en aquest cas, de l'INE. Aquí veiem divergències, i aquí comencem a veure la situació actual del turisme a Catalunya. Si mirem aquestes dades, on podem veure els turistes no residents, és a dir, aquells que venen de fora d'Espanya, sí que som, en el primer trimestre –són dades de l'INE del primer trimestre del 2023–, líders en arribades de turistes de fora d'Espanya a Catalunya. Però si mirem el nombre de pernoctacions que tenim i també el nombre de..., en aquest cas, la despesa mensual o la mitjana de despesa dels turistes, aquí ja baixem a un rànquing molt per sota de la mitjana espanyola. Per tant, primer problema detectat que tenim: liderem les arribades a Catalunya però no les pernoctacions, i tampoc liderem, en aquest cas, la despesa, que per nosaltres és important que es pugui liderar.

Encara és més greu quan parlem dels residents, del turisme interior, del turisme de la resta d'Espanya. Ni tan sols aquí som líders; som segons, darrere Andalusia, i estem a la cua, en aquest cas, de les pernoctacions i també de les despeses per turista a Catalunya. Per tant, aquí tenim... I ja li plantejo quines mesures pot prendre el Govern per moderar i modificar aquesta realitat.

Liderem les arribades, però crec –en aquest cas, nosaltres ho pensem– que hi ha aquí un efecte del turisme de trànsit, turisme de pas, d'aquells de la resta d'Espanya..., crec que no som o almenys no hem aconseguit ser atractius en els últims anys. De fet, aquesta xifra va començar a ser, doncs, molt dolenta a partir del 2010.

També li deixo la reflexió que m'agradaria que fes vostè, perquè no la faré jo, perquè, si no, em dirà que sempre fem la mateixa reflexió; faci vostè la reflexió de per què creu que a partir d'una certa data, sobretot el 2010, aquesta desafecció del turisme interior espanyol ha arribat a Catalunya. Bona part del turisme de la resta d'Espanya passa per Catalunya –estem on estem–, però no s'hi queda. Per tant, jo crec que això també ho hauríem de tenir molt en compte.

Nosaltres proposem, de fet, aquestes mesures, que segurament ja deuen estar treballant per recuperar aquest turisme, però volem enfocar aquesta interpellació, sobretot la moció pròxima, doncs, des d'un punt de vista diferent. Nosaltres no volem polítiques orientades *només* –crec que equivocadament– a la pedagogia de l'impacte negatiu. Creiem que podem maximitzar els impactes positius del turisme, i això crec que és una qüestió simplement d'actitud. I jo crec que el Govern de la Generalitat moltes vegades o durant molts anys ha tingut aquestes carències d'actitud vers el turisme.

Per nosaltres el turisme és un turisme d'igualtat d'oportunitats, territorialment equilibrat, desestacionalitzat, creatiu i on el turista i el petit emprenedor turístic siguin realment el centre de l'acció turística; no tot al voltant de la indústria turística, sinó del turista. Allò que podríem dir..., quan parlem de perspectives, hi han moltes perspectives... Per nosaltres parlaríem d'un turisme amb perspectiva turística, no més turística; turisme amb perspectiva turística, diguem-ne revolucionari, però crec que és important que ens centrem en el que és l'activitat com a tal.

Crec, a més, que no hem aconseguit, conseller, recuperar-nos, i això és important. Vam tenir un xoc molt greu amb la pandèmia. No hem arribat en molts casos a les xifres que teníem abans del 2019, però encara que no ho haguem aconseguit, aquestes xifres i aquests models que ens hem trobat, aquestes estructures de model, ens porten a pensar que, de fet, no hem canviat l'estructura, no hem canviat el model, no hem sabut avançar cap a una altra forma de turista.

També és veritat... I jo li pregunto: quin és el model del Govern per als propers anys quant a turisme?, però tampoc sé si m'acaba d'agradar moltes vegades el que escolto aquí que defensa el Govern respecte al turisme. Per tant, respongui'm també si és possible o si hi ha un treball sobre això.

Hem parlat moltes vegades d'algunes carències. Vostès sé que han intentat treballar en alguns acords i, de fet, existeix una sèrie de compromisos –el compromís que al març es va signar amb moltes entitats–, però per nosaltres no són suficients. Jo crec que... Això, si de cas, ho parlarem després, però crec que estem pendents encara de la llei de turisme. I això és una proposta que vostè va fer, de fet, a la primera compareixença que va fer com a conseller, i no l'hem vist. No ha entrat encara, i voldria saber també com està i en quina situació es troba.

Més problemes que ens trobem. Ho he dit abans, tenim un turisme, doncs, amb un desequilibri territorial evident, tot i que s'han millorat les xifres en el turisme d'interior i de muntanya. Això és cert, les marques d'interior i muntanya de Catalunya han millorat, però encara no és suficient. Estem molt lluny de recuperar o de tenir un turisme estabilitzat territorialment. Per això demanem quines propostes en turisme alternatiu hi ha.

Parlem moltes vegades d'innovació. Hi han propostes genèriques, però no es concreta quines propostes té el seu Govern, senyor Torrent, en aquest cas, el seu departament, a l'hora de proposar marques turístiques alternatives, no només territorials, sinó d'activitat turística alternativa.

Hem perdut també certa força en el que és el turisme estranger de negocis, encara no ens hem recuperat. Això és un altre problema que trobem clar.

I, evidentment, la desestacionalització no ha arribat. Estem estacionalitzats, continuem tenint la majoria de l'activitat al juliol i a l'agost –el quinze, el disset per cent–, quan al febrer encara tenim un 2,5 per cent d'activitat. Per tant, tenim problemes.

Per tant, tenim crec que quatre grans reptes a afrontar: el desequilibri territorial –la nostra moció anirà sobre aquests punts–; la desestacionalització o l'estacionalització i la cerca d'aquesta desestacionalització del turisme; la reducció de les pernoctacions –com podem parar aquesta reducció de les pernoctacions? Crec que aquest és un tema, a més, que patim des del 2006, aproximadament. Què farà el seu Govern per parar aquesta reducció de les pernoctacions, que és general? Ja dic que del turisme de la resta d'Espanya és molt evident, però també del turisme estranger. I, òbviament, aquesta baixa despesa mitjana per turista. Veiem amb dades com, per exemple, doncs, la majoria de les arribades a l'aeroport del Prat que ens arriben són en *low cost*, en vols de baix cost de la resta del món.

Per tant, propostes que portarem a la nostra moció, algunes altres que comentaré després.

Però també m'agradaria molt saber, conseller, com es planteja introduir la recerca i el desenvolupament i, en aquest cas, també la innovació dins del món turístic. Com es pot adaptar la creativitat, la creació d'aquests nous espais turístics, d'aquestes noves experiències turístiques dins del món. I, sobretot, com es fa arribar això, aquest compromís que vostès van signar al març –la meua crítica és aquesta– als petits emprenedors, als autònoms, a aquells que cada mes han de treballar moltes hores per sortir endavant, no els grans operadors. Jo crec que la nostra..., almenys la nostra moció també anirà molt destinada aquí.

Continuem després.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputat. Per respondre, té la paraula el senyor Roger Torrent Ramió, conseller d'Empresa i Treball.

El conseller d'Empresa i Treball (Roger Torrent i Ramió)

Gràcies, vicepresidenta. Gràcies, diputat, per la seva interpellació, que gairebé ha estat un programa polític, eh?, vull dir, ha tocat tots els temes inclosos en el que en podríem dir les polítiques turístiques del país, cosa que agraeixo, perquè això em dona l'oportunitat, efectivament, d'explicar-me.

Li agraeixo també el to constructiu, propositiu. No sempre passa, quan es parla d'una temàtica concreta com la del turisme, que hi hagi la voluntat de ser propositiu des del punt de vista de les idees, des del punt de vista dels arguments que s'esgrimeixen des d'aquest faristol. Per tant, li agraeixo el to, perquè coincideix plenament, òbviament, amb la voluntat del Departament d'Empresa i Treball en aquest àmbit específic.

Des d'aquest punt de vista, la nostra responsabilitat política ens porta d'entrada a gestionar el dia a dia, a gestionar el present després de la covid, i, per tant, a un procés de recuperació de l'activitat. Però, al mateix temps, sobretot a mirar cap al futur i anar dibuixant la transició, anar dibuixant aquesta transformació del model productiu que afecta tots els sectors econòmics, evidentment –per tant, també el turisme.

Per tant, des d'aquesta doble lògica, una de més present i l'altra de més futur, treballarem al Departament d'Empresa i Treball per bastir el que ha de ser el turisme en els propers anys. I per fer-ho partim de les dades actuals, que són les que ens permeten l'anàlisi per veure quin és el recorregut que hem de fer.

I les dades actuals el que ens diuen és –i vostè també en comentava algunes, eh?– que el 2022..., veurem el 2023, eh?, perquè vostè se centrava molt en el que ha passat a l'inici del 2023; després m'hi referiré, perquè jo crec que aquí hi han uns

matisos a fer. Però, en qualsevol cas, jo agafo el 2022, que és un any tancat, i, per tant, tenim unes dades certes d'un any que va començar i que va acabar. I aquestes dades ens diuen que el 2022 vam rebre gairebé 30 milions de visitants. De fet, concretament 29.800.000 visitants van venir al nostre país; van venir o van viatjar pel nostre país, perquè, d'aquests, gairebé 9 milions eren catalans i catalanes que van fer turisme, que van visitar algun dels racons del seu país. Per tant, el mercat interior català va suposar gairebé 9 milions d'aquests gairebé 30 milions de visitants.

De fet, aquestes xifres representen un seixanta-quatre per cent més que l'any anterior, que el 2021. I vostè deia: «Encara no hem recuperat les del 2019.» És cert, però ens hi hem acostat molt ja el 2022: hem arribat gairebé al vuitanta-cinc per cent de recuperació respecte al 2019. Veurem el 2023.

I ara, aquí, el matís que volia fer respecte a aquest exercici. Normalment agafem períodes temporals una mica més amplis per veure més estructuralment què és el que està passant, eh?, i no només aquesta primera part de l'any. El que sí que hem de tenir en compte, de totes maneres, per a aquesta primera part de l'any és que si l'any passat l'impacte sobretot era per la banda de l'oferta –increment de preus energètics, de matèries primeres, etcètera–, enguany l'impacte sobretot és en l'àmbit de la demanda, fonamentalment per l'increment de tipus d'interès, que, òbviament, té una repercussió en les decisions de consum de les famílies, no només catalanes, sinó del conjunt d'Europa. Cal recordar que el principal mercat exterior turístic de Catalunya és França, continua sent França. Per tant, aquesta situació econòmica avui impacta, òbviament, en la realitat de les famílies, cosa que també es trasllada a les seves decisions de consum. Per tant, veurem com evoluciona aquesta campanya del 2023, però hem de tenir això en compte.

Respecte a la despesa mitjana –que també hi ha incidit vostè molt–, de fet, l'any passat el turista internacional..., vam arribar una mitjana d'una despesa de 1.110 euros, cosa que representa un cent quaranta per cent més que l'any anterior, que el 2021. Si agafem la xifra històrica, és la més alta. És veritat que aquí hauríem de negligir l'efecte inflació, però des d'un punt de vista evolutiu veiem que el 2022 va ser l'any amb aquesta despesa que havia incrementat fins als 1.110 euros per persona. Per tant, anem recuperant les xifres del 2019. Anem avançant en l'activitat econòmica relacionada amb aquest sector, i ho fem també amb elements qualitius, com aquest increment de la despesa per persona.

I això ens situa en una situació, diguem-ne, d'una certa estabilitat des d'un punt de vista de pes econòmic. Mantenim el pes en el PIB. Vostè parlava del dotze per cent –depèn de l'any–; efectivament, dotze, tretze per cent, també en el cas de l'ocupació, cosa que, des d'un punt de vista estadístic, des d'un punt de vista de les dades, ens situa com la segona regió, a nivell europeu –regió en termes europeus–, turística més important al continent. Després de París - Ile-de-France, no?, ja ve Catalunya, i això ha estat estable al llarg dels anys. Aquest és el punt de partida, eh?, i, dèiem, hem de fer la radiografia per veure cap on hem d'anar.

I això és el que passa avui, però sobretot el que hem de procurar esbrinar és què passarà en el futur. I sobre el que passarà en el futur hem començat a reflexionar. Després parlaré de les actuacions que fem en funció d'aquesta reflexió, però jo vull incorporar alguns elements, perquè em sembla que són molt oportuns també en el debat que hem de tenir en el Parlament.

Quins elements vull incorporar? D'entrada, que, òbviament, hem d'anar circulant o hem d'anar avançant cap a un model més sostenible, no només des d'un punt de vista estrictament ambiental, no només des d'un punt de vista estrictament per l'impacte a l'entorn, sinó fins i tot des d'un punt de vista de la competitivitat. Què veiem avui a les enquestes qualitatives dels visitants que venen al nostre país? I això anirà a més en els propers anys, però avui ja ens diuen que sis de cada deu visitants tenen en compte si el destí, si la infraestructura turística que utilitzaran, ha fet un esforç des d'un punt de vista sostenible per reduir, diguem-ho així, l'impacte nega-

tiu en el seu entorn, eh? Per tant, no és només una qüestió dels propis residents del país, sinó que també els propis mercats tenen en compte això. Per tant, si volem ser competitius, també –no només per això, però també per això– ens hem d'encaminar cap a un model més sostenible.

Que és una altra manera de dir que ens hem d'encaminar cap a un model molt més adequat als principis i als valors que avui socialment impacten i volem per a les nostres societats. I aquí hi ha algunes reflexions o alguns elements que hem de posar sobre la taula. D'entrada, el canvi climàtic, que ens afecta a nosaltres i afecta altres destins turístics, eh?, i, per tant, també afecta les circumstàncies de l'oferta turística d'aquests destins, del nostre i d'aquells amb els quals competim.

També haurem de veure com evolucionen la mobilitat i el transport: transport aeri, transport per carreteres, transport ferroviari. Això, evidentment, també determina la demanda. I aquí, en els propers anys..., ja ho veiem ara, però en els propers anys encara serem molt més conscients d'aquests canvis.

Igualment que els canvis en el món laboral: quins són els períodes de vacances, quines jornades laborals tenim, quines jornades setmanals tenim. Aquest és un debat que tenim aquí però que es té a tot Europa i a tots aquells mercats que susceptiblement poden visitar-nos. I, per tant, també influeix, eh?, en la banda de la demanda.

Per tant, si volem ser competitius, és imprescindible la sostenibilitat, és imprescindible adequar-nos als valors actuals. Dit d'una altra manera, és imprescindible encaminar-nos cap a un model regeneratiu que maximitzi els impactes positius. Som molt conscients dels impactes positius del turisme des de tots els punts de vista, no només econòmic, sinó també social, cultural, etcètera; els hem de maximitzar. I, al mateix temps, el que hem de fer és governar-ne les externalitats negatives, que també hi són, com en qualsevol altre sector, en qualsevol altra activitat econòmica.

Per tant, si volem aquest model regeneratiu, hem de fer una aposta i una proposta pròpia de Catalunya, pròpia del país, però que també ens pugui servir com a model. De fet, Catalunya ha estat una potència i és una potència en termes turístics, no només des d'un punt de vista estrictament de negoci o estrictament d'activitat econòmica, sinó fins i tot també de plantejaments de fons, i volem continuar-ho sent. I per això hem posat sobre la taula aquest compromís per un turisme responsable pactat amb la major part de les entitats més representatives de l'ecosistema turístic del país, totes aquelles que tenen alguna cosa a dir en aquest àmbit, que fixa un horitzó cap a on volem anar –2030, 2040, no?, quines fites ens marquem–, un itinerari per arribar-hi –és a dir, no només marquem un horitzó al final, sinó com podem assolir-lo– i uns objectius clars –que, efectivament, s'hauran de desplegar.

No n'hi ha prou amb el compromís. Vostè deia: «Amb el compromís no n'hi ha prou.» Certament, no n'hi ha prou. Ara això s'ha de desplegar i això s'ha d'aterrar. Té una part legislativa, certament, i també té una part executiva, i la part executiva l'estem desplegant. Després hi entraré amb més detall, però que serveixi això de titular, d'entrada: en el que portem de legislatura, hem destinat 230 milions d'euros a enfortir el sector des d'una perspectiva d'avui, però sobretot per encaminar-lo cap a aquest futur que volem compartit i que hem dibuixat en aquest compromís per un turisme responsable.

En definitiva, després entraré al detall d'aquests 230 milions d'euros, perquè em sembla que són molt rellevants i són un símptoma exactament del que volem, però, en tot cas, aquesta primera part l'acabo de nou dient que no només ens interpella el que passi aquesta campanya d'estiu, sinó sobretot la responsabilitat de dibuixar un model de futur, si volem continuar sent competitius. Si volem que el turisme continuï tenint el pes econòmic que té, haurem d'adaptar-lo als nous temps.

I després seguirem, diputat.

La vicepresidenta primera

Gràcies, conseller. Per a la rèplica, té la paraula el diputat Joan García González.

Joan García González

Gràcies, conseller Torrent. No m'ha respost sobre la llei de turisme; suposo que ara ho farà i em dirà quins són els, diguéssim, terminis que ha de portar. Perquè per nosaltres també aquest marc legislatiu..., que ha de ser un marc no de restriccions, sinó d'impuls. Jo crec que el marc en el que es treballi de cara al foment d'una activitat com el turisme ha de ser sobretot, almenys des del nostre punt de vista, obert i liberal. Crec que ha de ser un marc de convivència d'aquestes activitats i que pugui fomentar i impulsar, doncs, bona part de les necessitats que tenim.

Perquè una de les necessitats que tenim –i ho he comentat abans– és precisament la innovació, la recerca, el desenvolupament, la creació d'idees. És a dir, jo crec que bona part de la riquesa que pot tenir Catalunya és o ha de ser, precisament, la capacitat de crear noves activitats.

I vostè parlava abans de la sostenibilitat, d'aquestes externalitats del canvi climàtic. Evidentment, el canvi climàtic, doncs, el tenim present, però nosaltres creiem que la millor forma de combatre el canvi climàtic moltes vegades és a l'hora de crear aquest concepte d'experiència turística. Jo crec que el concepte d'experiència turística ha d'incloure també la sostenibilitat. Vostè ho deia: d'alguna forma, hi han turistes que ja demanen, precisament, quin tipus de turisme s'està fent a un lloc o a un altre. Nosaltres el que hem de fer, precisament, és orientar això, orientar la comunicació, el nostre màrqueting, la nostra expressió, cap a aquest tipus de turista o cap a aquest tipus de turisme.

Per això sempre diem, des del nostre grup, que el que hem de fer és posar al centre les polítiques turístiques; no les externalitats negatives, com fem aquí moltes vegades, sinó precisament el turista. Precisament, l'experiència turística i les polítiques basades en tot això ens faran millorar moltes vegades tots aquests problemes que tenim, doncs, de pernотacions i problemes d'ingressos, que són evidents.

Alguns temes que volia plantejar, molt ràpidament. Com s'està portant a terme, doncs, la transició digital, com està impactant la transició digital, perquè també forma part d'aquesta innovació dins del món del turisme. Crec que és bàsic, essencial, que aprofitem ara les ajudes europees per fer-ho. Crec que és essencial.

I en això..., potser aquí no hi estarem tan d'acord, però com es volen afrontar les infraestructures turístiques, quines infraestructures turístiques..., si s'està treballant en infraestructures específiques turístiques de cara al futur. Per nosaltres és bàsic que pensem en infraestructures com l'aeroport. Ja sé que moltes vegades això no agrada. O si volem o no volem alguns tipus de turistes o de turismes que, d'alguna forma, s'han menyspreat durant molts anys, especialment a la ciutat de Barcelona. Parlo de l'arribada de creuers, per exemple, i d'altres tipus de turisme que jo crec que són importants, que nosaltres defensem també, perquè també es pot actuar sobre aquest tipus de turisme de forma positiva.

Com volen també, doncs, tractar les infraestructures relacionades amb l'energia i també amb l'aigua. Crec que l'aigua... Ara tothom parla de la gestió de l'aigua i de la necessitat de gestionar l'aigua i la relació amb el turisme, però crec que hem de començar a fer polítiques de cara al futur, de cara a deu, quinze, vint anys; quines visions tenim per poder encabir bona part de la nostra activitat turística en el futur també en aquest tipus d'infraestructures.

Creiem també que és molt important l'actitud –ho he dit abans–, la pedagogia del turisme, acabar amb la turismofòbia, acabar amb les polítiques del decreixement turístic, acabar amb allò que sempre diem, que les activitats turístiques *molesten*. No, no molesten. I crec que el Govern ha de posar-se a treballar precisament en la defensa d'aquestes activitats, perquè són, per nosaltres, importants.

L'equilibri territorial, com he dit abans, doncs, s'haurà de fer a partir d'activitats alternatives, com ja li he comentat en algun moment.

I, finalment, per nosaltres és important també si hi han mesures des del seu departament per afrontar alguns dels problemes laborals que són evidents: de precarietat laboral, de temporalitat laboral, de parcialitat laboral –és a dir, d'aquells treballadors del sector que no poden arribar a tenir més de quatre, cinc, sis hores al dia, o inclús menys, per dedicar-se a aquesta activitat. Com s'està fent? S'està treballant en formacions per a aquests treballadors i també en formacions per als emprenedors? Ens preocupa, perquè creiem que la millor forma... Evidentment, millorant la qualitat del turisme podrem millorar també la qualitat dels treballadors (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*), però ens preocupa moltíssim.

Per acabar –d'això en podríem estar molta més estona parlant, crec que és interessantíssim–, dir algunes... Per mi hi ha una frase important que crec que hem de dir i que crec que podem defensar, i és que s'ha dit moltes vegades que Catalunya seria industrial o no seria; Catalunya serà turística o no serà.

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula el conseller senyor Roger Torrent i Ramió.

El conseller d'Empresa i Treball

Gràcies, presidenta. De fet, diputat, Catalunya serà diversa econòmicament o no serà. Per tant, tots els sectors econòmics hi tenen el seu pes relatiu, la seva importància. I, òbviament, hem d'ajudar-los a tots a fer les transicions cap al futur que en un moment de canvis com aquest reclamen.

Segueixo allà on ho he deixat abans, perquè em sembla que serà coherent amb el que plantejava també vostè en aquesta segona intervenció. Parlava d'aquests 230 milions d'euros que hem desplegat ja durant el que portem de legislatura, i deia que la manera com els hem desplegat és un senyal, no?, és un missatge de, justament, el que volem aconseguir amb aquests recursos i amb l'esforç públic que estem fent.

Bona part d'aquests recursos han anat cap als plans de sostenibilitat turística dels destins. De fet, s'han finançat ja ara quaranta-quatre projectes; quaranta-quatre o quaranta-cinc projectes arreu del territori. Enguany s'hi destinen 53 milions d'euros, que s'han de sumar als 69 del 2021 i als 83 del 2022. Per tant, un esforç considerable amb fons europeus –aquests fons que, efectivament, han de ser transformadors– dedicats a quatre grans eixos, que són els que abans comentava i que han d'ajudar a canviar de model també des d'un punt de vista turístic, i en els que s'inclou la digitalització, eh?, que ara vostè ho preguntava. Per tant, projectes digitalitzadors en destí, de destí, també han estat finançats. Per tant, és evident que és també una prioritat per part nostra.

Però no només s'han destinat els recursos a l'àmbit territorial, sinó també a les pròpies infraestructures turístiques, als allotjaments. I, de fet, ara estem desplegant una línia d'ajuts de 26 milions d'euros per ajudar a la millora de l'eficiència energètica i també de l'eficiència hídrica dels establiments turístics, en la línia de la sostenibilitat que abans comentava, que no és només des d'un punt de vista col·lectiu, sinó també individualment, en cada un dels allotjaments.

Per tant, 230 milions d'euros destinats bàsicament a aconseguir anar fixant les passes i els elements adequats per passar d'allò que n'hem dit sempre «el turisme més clàssic» a allò que anomenem ara «l'economia del visitant», que inclou moltes altres coses, algunes de les quals ara mateix vostè comentava, com l'experiència entesa en la seva globalitat.

Un model turístic o una economia del visitant, un compromís que hem assolit amb tot l'ecosistema, que ens ha de permetre desestacionalitzar al llarg de tot l'any, òbviament, que ens ha de permetre desconcentrar. Hem d'assumir –i qui no ho vulgui assumir segurament està fent un flac favor, de fet, està fent un molt mal favor

al propi sector—..., hem d'assumir que hi han nivells de càrrega. Hi han límits en aquest sentit. I, per tant, desconcentrar ens ajuda, allà on les externalitats estan començant a ser superiors als beneficis, a escampar, diguéssim, aquesta part positiva, aquest impacte positiu que dèiem del turisme arreu del territori, arreu de la nostra geografia.

Ja hem fet passos en aquest sentit, sobretot en els destins interiors, però evidentment haurem de caminar molt més cap aquí. Per tant, desestacionalitzar, desconcentrar, diversificar, no tenir tots els ous en una mateixa cistella.

I, fruit de tot això, que augmenti la despesa. Un turisme de qualitat, un turisme que incrementi la despesa per persona i, per tant, que amb un determinat nivell de càrrega aconseguim també més beneficis de caràcter econòmic que arribin a tothom, especialment a la petita i mitjana empresa d'aquests destins, que no són els que estaven més acostumats a rebre més volum de turistes i que ara també han de participar d'aquest repartiment.

Per nosaltres hi ha un discurs que ajuda a aconseguir tot això, en el qual hem focalitzat molts esforços, que és el discurs enogastroturístic, al voltant de la gastronomia, al voltant del món del vi, que ens permet tot això: desestacionalitzar, desconcentrar, diversificar, més qualitat i arribar arreu del territori. I per això hem fet un esforç molt important, conjuntament amb el departament del conseller Mascort, per aconseguir que el 2025 Catalunya sigui regió mundial de la gastronomia, que és important per si mateix, però sobretot perquè ens posiciona amb aquesta imatge de marca, amb aquest model, amb aquesta oferta turística vinculada a la gastronomia, vinculada al món del vi.

Però no només això, sinó que destinem més recursos que mai a la promoció d'aquest recurs turístic, gairebé 10 milions d'euros —mai s'havien destinat tants diners a aquesta promoció—, i ho fem també amb totes les vies que ens permeten les noves tecnologies. I, en aquest sentit, i ja que vostè ho esmentava, doncs, posar en valor la creació del clúster TIC Turisme, que justament vol fusionar aquesta importància com a *hub* tecnològic i com a potència turística. (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*)

I, de fet, acabo amb una reflexió que també intenta casar les dues coses. Cada vegada és més important la vinculació —perquè cada vegada també és més evident— entre turisme i les campanyes i les polítiques turístiques i com ens expliquem el món i l'atracció de talent, no necessàriament només de visitants que venen a passar les seves vacances o els seus moments d'oci aquí, sinó que venen a treballar, que venen a establir projectes al nostre país. Precisament per això cada vegada és més important, i ho fem...

La presidenta

Conseller...

El conseller d'Empresa i Treball

...—acabo amb això, presidenta—, fusionar part dels esforços, part dels recursos que fan les oficines d'Acció a tot el món, amb les representacions de l'Agència Catalana de Turisme. Perquè sabem que és un mateix relat, el que ha d'explicar Catalunya en el futur, que és un relat responsable, que és un relat regeneratiu, que és un relat que transita cap a un nou model turístic.

Gràcies.

La presidenta

Passem ara al cinquè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Govern sobre el compliment de la Llei 9/2023, de mesures extraordinàries i urgents per afrontar la situació de sequera excepcional, presentada pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar.

Interpellació al Govern sobre el compliment de la Llei 9/2023, de mesures extraordinàries i urgents per a afrontar la situació de sequera excepcional

300-00352/13

I, per fer la seva exposició, té la paraula la senyora Silvia Paneque Sureda.

Silvia Paneque Sureda

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades... Bona tarda, conseller. Ho farem lleuger ja, a aquesta hora, eh? (*L'oradora riu.*) Ho intentarem. Primer, indicar els objectius d'aquesta interpellació –sap que m'agraden– per si poden orientar d'alguna manera la seva resposta. Tenim com a principal objectiu amb aquesta interpellació aprofundir en la pregunta oral que ja li vaig fer a l'última sessió plenària sobre el compliment de la Llei 9/2023, de mesures extraordinàries i urgents per a afrontar la situació de sequera excepcional a Catalunya.

Voldríem, per tant, avui parlar de calendaris, de les infraestructures necessàries i urgents que ja vàrem marcar en aquesta llei, de les bases de les subvencions que s'han aprovat per part de l'ACA o dels plans de xoc per al món agrícola, que entenem que són els principals objectius que ja vàrem marcar amb l'aprovació d'aquest marc legal. I també amb l'acord de pressupostos amb el nostre grup parlamentari, que va incorporar aquells 700 milions d'euros per al cicle de l'aigua a Catalunya.

Just ahir –l'hi deia abans de manera informal, l'hi dic ara de manera formal– tenia ocasió de participar en la sessió inaugural del congrés EcoSTP 2023 a Girona, que justament s'ha centrat en les tecnologies sostenibles per al tractament d'aigües residuals, reutilització i recuperació d'aigües residuals urbanes i industrials, en un marc com el que tenim aquí a Catalunya, de canvi climàtic i de sequera.

Això no només –això segur que ho compartirem– ens situa a comarques gironines i a Girona en particular com un *hub* d'investigació de l'aigua, organitzat per l'ICRA, per Lequia, per la pròpia Universitat de Girona, sinó que s'hi reuneix, doncs, l'àmbit de l'empresa, l'acadèmic i la recerca, a qui convé escoltar i fer cas per tal de desenvolupar també les polítiques públiques els propers anys a Catalunya.

A la segona sessió plenària d'aquestes jornades, la senyora Eva Martínez Díaz, que és responsable de Sostenibilitat i Sistemes Intel·ligents d'Isle Utilities, insistia una i altra vegada sobre la necessitat de posar el recurs aigua a l'agenda política, social i empresarial. I aquest és precisament el segon objectiu d'aquesta interpellació: mantenir la gestió del cicle de l'aigua a Catalunya en l'agenda política i legislativa d'aquest Parlament. I li dic «mantenir» perquè no voldríem que les últimes pluges ens fessin oblidar aquella urgència que ens ha portat a aprovar, doncs, la Llei, com li deia, 9/2023 i d'altres polítiques des d'aquest Parlament.

I li dic també perquè, com bé sap, des de fa més d'un any el nostre grup parlamentari oferia en aquell moment a la consellera Jordà un pacte nacional de l'aigua que va ser la base de les infraestructures que vam incorporar en el pacte de pressupostos. Totes aquestes lleis –la 9/2023, la de pressupostos...– incorporen diferents infraestructures que no totes estan incloses en el pla de gestió del districte de conca fluvial de Catalunya. Entenem que es manté el compromís sobre totes elles, les de l'acord de pressupost, les de la 9/2023.

I l'hi dic perquè aquest pla general del districte de conca fluvial de Catalunya es va aprovar inicialment al consell tècnic de la Generalitat l'octubre del 2022. Han passat molts mesos, la situació ha canviat molt. S'han incorporat aquests marcs legals, aquestes noves polítiques, i no veiem que s'hagin incorporat en el pla de gestió, però entenem que el compromís d'aquest Govern continua sent ferm respecte a aquests acords a què s'ha arribat amb el nostre grup parlamentari o a nivell de Parlament, d'aquest plenari. Ho fèiem conscients també que el problema que tenim no és cíclic, no és conjuntural, és estructural, i que necessitem recursos hídrics de proximitat i desvinculats de la climatologia.

En definitiva, necessitem totes aquestes infraestructures per tenir un cicle d'aigua resilient i desvinculat de la pluviometria. Aquest ruixats de maig, de juny, ens han aconseguit treure Catalunya del precipici. És veritat que aquests dos últims mesos hem tingut superàvit d'aigua, és a dir, ha plogut més del que pertocaria segons les mitjanes de les últimes dècades. Això no obstant –i aquesta per nosaltres és una dada capital per entendre la situació–, des de gener, en el conjunt del país, ha plogut un trenta per cent menys del que sol fer-ho.

La primera conclusió, en conseqüència, és que si contemplem l'escenari cap al passat i ho fem amb una mirada llarga de recorregut, continuem patint sequera. Si l'escenari és dels últims sis mesos, dotze o dos anys vista, continuem patint sequera. Tot el país, i especialment la zona més propera a la costa, ha patit una sequera excepcional aquest últim any. La majoria de mesos han tingut menys aigua del que pertocaria per no tenir sequera, i quan ha plogut ha estat amb ruixats acotats en el temps, més que no pas dies sencers de pluges continuades.

Per tant, com li deia, conscients del problema, hi hem posat tot allò que estava al nostre abast des del nostre grup parlamentari. Com li deia, el pacte nacional de l'aigua, l'acord de pressupostos, la Llei 9/2023 –treballada conjuntament amb Junts i amb el grup parlamentari que dona suport al Govern, amb Esquerra Republicana–, perseguint un únic objectiu: un cicle resilient de l'aigua a Catalunya.

Aquesta llei, la 9/2023, es va aprovar a principis de maig, just abans de les municipals. Alguns editorials de diferents diaris importants de Catalunya van assenyalar, encertadament, que va ser una mostra de responsabilitat política i social, tal com va reconèixer el mateix president de la Generalitat, el senyor Pere Aragonès.

L'acord va exigir intenses negociacions. Suavitza el règim sancionador que havia establert el decret inicial aprovat de manera unilateral, i, en tot cas, va suposar un gest de confiança del nostre grup parlamentari i de Junts per tal que el Govern hagués de prendre mesures necessàries per combatre la sequera. Aquesta confiança va permetre l'acord quan es va poder trobar un punt en comú, sobretot amb referència a la voluntat sancionadora que el Govern d'Esquerra havia mantingut, a criteri nostre, en contra del municipalisme.

El pacte s'articulava a partir que el Govern de la Generalitat havia de prendre mesures urgents i extraordinàries davant d'aquesta situació d'emergència. I la corresponsabilitat dels ajuntaments era un bé importantíssim, també, per mobilitzar-nos junts, totes les institucions, contra la sequera, que és, com deia, un dels reptes més notables que tenim els propers anys.

El pacte, en definitiva, establia que el règim sancionador als municipis que superin el límit de consum entraria en vigor únicament un mes després que la Generalitat aprovés la convocatòria d'ajuts per a les inversions de millora necessàries al món local.

Arribats a aquest punt, la proposta de bases per a l'atorgament d'una línia de subvencions –els 50 milions d'euros, perquè ens entenguem–..., com li deia, en aquestes bases no hi ha ajuts per a la millora de la connectivitat de les xarxes, ni per a obres per ampliar la quantitat de recurs hídric, ni per eliminar nutrients per fer més efectiu el regadiu o augmentar la reutilització, ni per a actuació de gestió de sediments en embassaments per augmentar la capacitat de regulació, ni per a la recuperació de pous en desús, ni per a obres associades a substituir usos o recursos.

Tots aquestes infraestructures que els hi dic, o que li estic comentant, sí que estaven incloses a l'annex I, el que vàrem marcar com a infraestructures prioritàries i urgents, i, per tant, des del nostre punt de vista estaven o havien d'estar incorporades en aquestes bases. I, com li dic, nosaltres no ho hem sabut veure.

A més a més, aquestes bases de subvenció que acaben d'aprovar preveuen una tramitació complexa i un termini de resolució molt llarg, de sis mesos. Els petits municipis, des del nostre punt de vista, a criteri nostre, en resulten especialment per-

judicats, i, en tot cas, el sistema no respon a la voluntat d'urgent i prioritària que tenia la Llei 9/2023.

A més, s'indica que hi pot haver cofinançament per part dels municipis subvencionats i, en canvi, a la llei es recollia que la inversió havia de ser per part del Govern de la Generalitat, de l'ACA o a càrrec de fons europeus.

A més a més, els imports subvencionables i ajuts, des del nostre punt de vista, són insuficients sense cap mena de dubte per tal de que el municipalisme, sobretot aquells municipis més petits, pugui tenir una gestió de l'aigua més eficaç. I això de nou incompleix la voluntat que crec que tots vàrem recollir i expressar en la Llei 9/2023. A banda dels beneficiaris, que havia quedat clar i recollit en la llei que podien ser, a part dels ens locals, els gestors i operadors de servei amb autorització prèvia del propi ajuntament o ens local.

Dit tot això, aquesta interpellació reconeix, eh?, els passos endavant que significa aquesta línia inicial de 50 milions d'euros, però insisteixo que cal guanyar coherència. Cal insistir en el caràcter urgent i prioritari que quedava establert per la pròpia llei, i, per tant, tramitar d'una manera més ràpida i urgent, omplir els buits encara grans de les bases de subvenció que he anomenat, preveure l'ampliació de la dotació inicial, plantejar-se que els operadors o gestors puguin ser també sol·licitants i permetre que el suport econòmic arribi en el moment zero en lloc de fer-ho un cop l'actuació ja està feta, cosa que incrementa la inestabilitat de les finances locals.

En definitiva, la base de subvencions ha d'incloure les reformes urgents que s'incorporaven i que tenia l'esperit de la Llei 9/2023: permetre fer els tràmits amb urgència i aportar facilitats al món municipal per afrontar aquesta crisi, que significa dificultats grans per a tothom.

I, llavors, insistiré o aprofundiré en alguns dels temes o donaré resposta a allò que pugui tenir a bé de respondre a aquesta intervenció.

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, el conseller senyor David Mascort i Subiranas.

El conseller d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural (David Mascort i Subiranas)

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades... Diputada Paneque, el primer dia que hi hagi ple i no tingui interpellació ho trobaré a faltar, eh? *(El consellerriu.)*

A veure, com hem intentat explicar ja diverses vegades, fa dos anys que gestionem la sequera amb aquesta mirada que vostè demana i que compartim, compartim amb vostè i jo crec que amb gairebé la totalitat dels grups. En parlaré al final, eh?, de la Taula Nacional de l'Aigua i del que n'ha de resultar, però no tingui cap dubte que treballem amb la idea de preparar el nostre país per al futur que ens ve. Per tant, intentem no tenir una mirada curta. I, de fet, crec que el que ha passat els darrers mesos així ho demostra.

És a dir, quan el president, avançant-se a les circumstàncies, convoca la cimera, no parla mai de com gestionar la sequera –que també–, sinó que parla de com preparar el país. I, de fet, el pla de gestió de les conques internes al qual vostè feia referència el que intenta, i jo crec que aconseguirem, és preparar el país per al règim pluviomètric que ens ve –tots els estudis ens diuen que plourà un quinze per cent menys, no? I recordo que aquest pla de gestió de sequera es va treballar durant dos anys; per tant, permeti-m'ho dir així, està molt bé, perquè hi va participar molta gent, però es va fer en la legislatura que nosaltres no en teníem les competències. I el donem no per bo, per molt bo, d'acord?, vull dir que ens l'hem fet nostre.

I va anar al tècnic de l'octubre, com molt bé..., al consell tècnic de l'octubre, com vostè molt bé ha dit, però és que ja sap quines són les tramitacions al nostre país d'aquests documents, no? I, per tant, les tramitacions sempre són molt llargues per-

què tothom hi pugui dir la seva, perquè passin tots els tràmits, fins que acaben aprovant-se a govern.

Tres objectius principals: assegurar el proveïment d'aigua per garantir el benestar de la nostra gent i l'activitat econòmica al nostre país; produir més aigua i fer-ho de la forma més eficient, i acompanyar els municipis en la lluita contra les pèrdues i el malbaratament.

Crec que, si intentéssim fer un rànquing del compliment d'una llei en cinc setmanes, segur que som els campions del món mundial. Fa cinc setmanes que vam aprovar aquesta llei. Vostè sap molt bé, segur, com de feixucs són els tràmits per poder aprovar un projecte, per poder licitar una obra, encara que sigui per emergència. Per tant, en cinc setmanes és molt difícil haver començat una obra. Tot i així, algunes coses hem fet ja. Com vostè deia, hem aprovat el pla de gestió, eh?

La línia d'ajuts –no sé si m'hi estendré gaire, eh?, però... La línia d'ajuts..., hem pactat les bases amb l'Associació Catalana de Municipis, amb la Federació de Municipis. O sigui, hem fet les bases que el món local ens ha demanat que féssim.

Té raó quan vostè diu que vàrem explicitar tots plegats que seria bo que l'operador, amb el vistiplau de l'ajuntament, fes l'obra, però és que tant l'associació com la federació ens han demanat que no, que no fos així. Per tant, com vostè molt bé deu comprendre, unes bases d'uns ajuts destinats al món local..., si el mateix món local ens demana que no, és evident que no ho farem.

El que no impedeixen les bases és que el sol·licitant sigui l'ajuntament i li encarregui a l'operador que faci l'obra ràpid. Aquestes obres, que tindran caràcter retroactiu –per tant, poden incloure en la sol·licitud obres que ja estiguin fent que siguin realment d'emergència–, els mateixos ajuntaments ens han demanat allargar-les fins al 25. Que nosaltres hem dit: «Home, de molta urgència i emergència algunes d'elles no ho seran.»

Però és que vostè també deu saber, segur, que encara que siguin per emergència, els ajuntaments, i més els més petits, tenen moltes dificultats per aprovar un projecte, fer la licitació..., encara que sigui per emergència. I ells mateixos ens demanen, si us plau, encara que l'obra sigui molt urgent: «Deixeu-nos-ho allargar fins al 25.» Perquè, si no, sap què passa? Passa que l'ACA té uns romanents de diners destinats a obres del món local que fa dos, tres, quatre, cinc anys que no s'han executat.

Llavors, ens ha semblat que la millor manera era fer les bases d'acord amb el món local. Hem aprovat les bases. Sortirà la convocatòria, com jo dic sempre, si no passa res que nosaltres no controlem, la primera setmana de juliol o la segona com a molt tard. I, per tant, serà efectiu allò que a vostès els va fer caure de l'acord a la cimera, eh? Que sobretot vostès es varen, deixi-m'ho dir així, eh?, obsessionar amb el règim sancionador, cosa que per nosaltres era una qüestió adjacent a tot l'acord de la cimera, però vostès en varen fer qüestió d'estat i ens van petar l'acord de la cimera, i al final vam acabar acordant un sistema en la llei.

Nosaltres hem dit sempre que no tenim cap ganes de sancionar ningú. De fet, esperem no sancionar ningú. De fet, molts ajuntaments que no havien fet els deures ja els han fet, i era l'objectiu. La pràctica totalitat dels ajuntaments tenen el pla de sequera fet, els que estan obligats a fer-lo, els més grans. I, de fet, a la línia que hem tret des de la Direcció General de Qualitat Ambiental i Canvi Climàtic, de mitigació del canvi climàtic, on també es podien demanar per als projectes... Aquesta convocatòria té dos línies, eh?, la dels projectes, que podien demanar el pla especial de sequera els municipis més petits –el vint-i-quatre per cent de les sol·licituds són de municipis petits que ens demanen un ajut per fer el pla municipal de sequera–, però en la convocatòria de projectes que sortirà ara també hi poden portar obres en baixa, d'acord? Per tant, no seran només els 50 milions, sinó que aquests també serviran per ajudar els nostres ajuntaments a fer obres en baixa.

Faré una mica de repàs de coses que ja hem posat en marxa, eh? La línia de 6 milions d'euros també adreçada als ens locals per a la construcció de nous tractaments

de regeneració, canonades de distribució i infraestructures que són necessàries sortirà en el darrer trimestre d'aquest any. El projecte i obra d'ampliació de l'estació de tractament d'aigua potable del Besòs i les noves captacions subterrànies, que són 27 milions d'euros, que ja tenim... Vostè sap que algunes d'aquestes obres no les pot fer l'ACA ni el Govern, sinó que les han de fer els operadors. Per tant, habilitem les fórmules. Llavors, l'operador en qüestió ha de demanar, ha de sol·licitar la subvenció, ens ha de presentar el projecte. Per tant, si van amb tot plegat una mica tard, es tarda una mica més. A nosaltres ja ens han demanat la subvenció, els hem demanat informació complementària sobre el pressupost de l'obra i l'obra, i, per tant, en breu tindrem això fet, també.

Després parlaré de la dessalinitzadora de la Tordera i de la rapidesa en el compliment de les lleis. La dessalinitzadora de Cubelles ja està a informació pública des del 29 de maig. L'ampliació i millora de l'estació de tractament d'aigua potable del Llobregat a Abrera: ja s'està redactant el projecte i el tindrem enllestit aquest quart trimestre. L'ampliació i millora de l'altra estació de tractament, de la del Ter, la de Cardedeu: ja tenim el projecte redactat i estem pendants d'una modificació del pla urbanístic per part de l'Ajuntament de la Roca del Vallès. A punt de licitar-se el desdoblament del tram per reduir les pèrdues de la canonada de Badalona. L'ACA ja ha assumit els 8 milions d'euros dels costos d'explotació de les catorze plantes de regeneració en funcionament –de fet, ja ho estava fent.

Pel que fa a garantir el tractament del cabal d'aigües subterrànies de Sant Joan Despí, l'ACA ja té el projecte bàsic entregat per part de l'operador, que estem revisant, i en breu les obres seran licitades. També tenim marge de millora pel que fa al tractament de captació d'aigua de pous. Estem redactant el projecte de millora dels tractaments i noves captacions en l'estació de tractament de Sant Joan Despí; ho està fent l'operador.

Vaig per feina... (*Pausa.*) Llavors, respecte al paquet d'ajuts del sector agrari, el pla de xoc, eh? Nosaltres hem anunciat el primer paquet, que era el dels farratges (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) –de seguida acabo, presidenta–, on... Bé, ho faré després. Faré una comparació dels ajuts que ha fet l'Estat per a la ramaderia i els que fem nosaltres, perquè ho pugui comparar.

Estem ultimant el segon paquet d'ajuts. Vàrem dir que l'aniríem fent a mesura que veiéssim els efectes de la sequera en els diferents conreus i territoris. I, per tant –deixi-m'ho dir així–, com hem fet sempre amb el sector primari, estarem al seu costat, segur, quan ens necessitin.

Després continuo amb la resta.

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula la diputada, la Silvia Paneque Sureda.

Silvia Paneque Sureda

Bé, començo amb alguns apunts d'algunes de les respostes que m'ha donat.

Sobre les bases i el món local, li haig de dir que la informació que jo tinc és que no va ser tan taxatiu com vostè afirmava, però, en qualsevol cas, per no dubtar de la paraula de ningú..., la sobirania del Parlament també és important i la llei va ser aprovada, a més a més, per una àmplia majoria. I en aquesta llei es recollia que els operadors i els gestors en podien ser beneficiaris, previ permís de l'ajuntament. I no crec que això sigui incompatible amb que diferents ens locals ho vulguin aprovar amb un tràmit més llarg, o no. En qualsevol cas, sobirania també dels ens locals d'escollir quin és el camí que els hi sembla millor per al seu municipi i per a les seves infraestructures del cicle de gestió d'aigua, però a mi no em sembla que sigui incompatible. I, en qualsevol cas, li recordo que hi ha la sobirania del Parlament i de les lleis que aquí s'aproven per donar-hi compliment.

Segon apunt. No és malfiança... Quan li parlava d'aquella aprovació inicial d'octubre del 2022 al consell tècnic del pla de conca... Ja l'hi dic, no és malfiança, però sí que han passat molts mesos, veiem que es van incorporant nous acords i que aquests no s'incorporen en el pla de conca. Hi havia el pla l'octubre del 2022; llavors va venir el decret unilateral per part del Govern de la Generalitat; llavors va venir la cimera; llavors ha vingut la llei que ve a rectificar el decret; llavors, la taula nacional... Jo crec que deu convenir amb mi que potser l'ordre no ha estat el més adequat, a l'hora de gestionar tot aquest període de sequera, i que molt probablement tant la taula nacional com la cimera haguessin hagut de ser prèvies al decret i a la llei, i que, en qualsevol cas, aquest pla de conca hauria d'incorporar totes aquestes modificacions que s'han anat fent.

Per tant, no és malfiança, però no voldríem pensar que des del seu departament s'ha marcat com a guia aquest pla de conca i tot allò que es vagi aprovant posteriorment es va adaptant i es va acomodant a aquest pla sense tenir en compte que pot haver-hi marcs legals posteriors amb infraestructures que, com li deia, de manera sobirana, aquest Parlament decideix que són prioritàries i urgents i que no estan incorporades, com li deia, al pla de conca.

No sé si «petar l'acord» és una expressió adequada al que va fer el grup parlamentari –jo diria que no–, el grup parlamentari socialista a la cimera, però sí que ens semblava important –i ens hi reiterem– que confrontar usos d'aigua no és una bona política ni un bon missatge; ni per als ens locals, ni en termes de lleialtat institucional, ni en termes d'anar publicant dades d'uns ajuntaments i d'uns altres i confrontant-ne, com li dic, els usos. A nosaltres ens sembla que és molt millor la col·laboració, la lleialtat institucional. I, per tant, no vam anar a petar cap acord. Vàrem estar treballant durant tota una setmana –vostè ho sap perfectament– de manera intensa perquè fos el millor acord possible. Però és cert que ens semblava que apuntar només als ajuntaments sense donar les eines que, finalment i feliçment, hem tingut a través de la llei, doncs..., era el camí més adequat.

I en aquest minut i mig que em queda... Vostè m'ha donat detalls d'alguns calendaris, i l'hi agraeixo. Li volia preguntar... En termes de tramitació d'urgència d'obres i actuacions prioritàries, hi ha una llista, des de fa setmanes, d'obres autoritzades pels ajuntaments, precisament, i fent cua esperant l'aprovació de l'ACA. Especialment són obres vinculades a l'Àrea Metropolitana de Barcelona. Són aquells 105 milions d'euros que li preguntava jo fa alguns dies en la pregunta oral en la sessió de control; per tant, saber també si em pot dir com estan més o menys aquestes tramitacions i si aviat tindran el vistiplau de l'ACA.

I, respecte a l'annex II, d'actuacions d'emergència i prioritàries, vostè en des-puntava alguna. Jo n'hi dic alguna més, per si té a bé de dir-me com està. Durant el 2023 havíem de tenir la finalització del projecte i obra d'ampliació de l'estació de tractament d'aigua potable del Besòs. També l'osmosi inversa als pous Estrella. També l'ampliació de l'estació de tractament d'aigua potable del Besòs. També el tractament de cabal d'aigües subterrànies de Sant Joan Despí, l'estació de tractament d'aigua potable de Sant Joan Despí. En fi..., em queden setze segons. N'hi ha alguna més. El parc fotovoltaic de la nova instal·lació dessaladora de l'ampliació de la Tor-dera, també, per si ens pot dir com està.

I, per acabar, el pla de xoc de suport a l'activitat agrària. Vostè ara em farà la comparativa i segur que hi sortirà perdent el Govern espanyol respecte al Govern de la Generalitat, pel que m'apuntava. En qualsevol cas, ja sap que jo sempre penso que un ha d'assumir les responsabilitats pròpies. Però, més enllà d'aquestes ajudes puntuals, el pla de xoc en si de suport a l'activitat agrària, voldríem saber, doncs, com està, quins terminis hi ha, i oferir-nos a treballar-ho conjuntament.

Moltíssimes gràcies.

La vicepresidenta segona

Per a la rèplica, té la paraula el conseller David Mascort i Subiranas.

El conseller d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural

A veure, fem una cosa, si li sembla, perquè no tindrem temps de repassar totes les obres, en quin punt estan, etcètera. Llavors, si li sembla, trobem-nos a tot tardar..., si pot ser la setmana vinent, amb el director de l'ACA i el secretari general del departament, i facin un repàs de totes. Perquè tinc notes de totes, però és que llavors no diré lo que vull dir, que és el tema de la Taula Nacional de l'Aigua, que per mi és segurament el més important d'aquesta segona part.

Però abans..., l'Estat, en teoria, el Govern de l'Estat s'ha fet seva l'ampliació de la dessaladora de la Tordera, d'acord? La va incloure en el reial decret llei de l'11 de maig publicat el 12. Encara no en sabem res, eh?, ben res. Sembla que ha de tornar a anar a Consell de Ministres, perquè no n'hi ha prou amb la declaració del reial decret perquè sigui d'interès general. Això sí que és urgent que es desencalli, perquè, depèn de què passi el 23 de juliol, ningú sap què passarà. I, per tant, com que amb vostès estem d'acord en això, és molt urgent que vostès també ens ajudin a desencallar això molt ràpid.

Els ajuts del pla de xoc que fem nosaltres... A veure, el pla de xoc que nosaltres vàrem acordar a la llei, de fet, és un pla d'ajuts a tots aquells sectors que pateixen els estralls –en algun cas, en el seu territori– de la sequera, d'acord? Gent que no ha pogut sembrar o gent que ha sembrat i no ha collit res, o gent que per la gran gestió de la CHE els hi han tancat el canal i, per tant, no han pogut regar. Llavors, el pla de xoc són ajuts a tots aquests actors.

Quins? Com ja he dit abans, en funció de l'evolució dels danys, sabrem quins ajuts hem de fer. Ara hem fet el primer, el dels farratges. Ara estem acabant de tancar el segon paquet, que si tot va bé el tancarem molt aviat. Això és el pla de xoc. I l'estem treballant amb les organitzacions agràries, la federació de cooperatives, els afectats en cada territori. Tenim una comissió tècnica que cada quinze dies es troben per avaluar els danys a cada territori i a cada cultiu, i en funció d'això, en funció d'aquests danys, ho sabrem.

Escolti'm, el pacte nacional de l'aigua. La idea és que amb la Taula Nacional de l'Aigua que vàrem constituir ahir –sí, ahir, en la qual agraeixo als grups les aportacions pels membres que n'havien de formar part– s'enceti i arribem a bon port en el debat no de confrontació d'usos... Escolti'm, nosaltres quan posem el règim sancionador no és per confrontar cap ús amb ningú, eh?, no és per barallar-nos amb ningú. No hi ha una confrontació d'usos entre el món municipal i el sector agrari. No, no, no, no. El règim sancionador que vàrem proposar i que al final vàrem aprovar i que entrarà en vigor quan vostè molt bé ha dit només és un toc d'alerta perquè compleixi la gent.

És a dir, els pagesos, quan els hi reduïm un quaranta per cent la dotació, no poden triar, eh? Els hi tanquem l'aixeta i només tenen un quaranta per cent. Llavors, si hi ha unes recomanacions en el pla especial de sequera –que, per sort, aquest país ha encarat una sequera amb un pla especial de sequera aprovat– s'han de complir. No pot ser que uns les compleixin per força, perquè els hi tanquen l'aixeta, i els altres no facin res per complir. Per tant, l'esperit... «No facin res», en alguns casos –no faci aquesta cara–, en alguns casos.

Llavors, el que hem d'aconseguir és que aprovin els plans de sequera i prenguin les mesures per estalviar aigua. Però no només els ajuntaments, tots els sectors del país. Tots. I tenim molt bons exemples de gent que ho està fent molt bé, d'acord?

Llavors, quin és l'objectiu? Centrar el debat de la Taula Nacional de l'Aigua en la demanda. L'oferta ja la tenim centrada. És a dir, no es tracta de créixer sense parar i intentar tenir més aigua per poder créixer sense parar. No, aquest país serà resilient si amb les dotacions d'aigua que tenim avui..., que d'aquí quinze anys, deu anys no

plourà com plou avui, per tant, haurem de generar aigua, i per això les dessaladores i per això l'aigua regenerada i per això tancar tot el cicle i aprofitar fins a l'última gota d'aigua per tornar-la a fer servir tantes vegades com puguem. Aquest és l'objectiu. Però el debat de la Taula Nacional de l'Aigua ha de ser què proposen tots els sectors d'aquest país per reduir els seus consums d'aigua, per poder fer el mateix consumint menys aigua, perquè tindrem menys aigua, i d'això ens n'hem de mentalitzar tots. I la solució no és fer-ne sempre més, eternament, perquè això és insostenible. I si estem –i ens ho creiem tots– en emergència climàtica, aquesta no és manera d'encarar el futur.

Llavors, el document que en surti ha de ser la base d'aquest pacte nacional de l'aigua que proposarem al país. Perquè el pacte nacional de l'aigua no sortirà de la taula; de la taula en sortirà el document base amb el qual haurem d'arribar als acords tots plegats.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies.

Doncs s'ajorna la sessió fins demà a les nou del dematí.

La sessió se suspèn a un quart de vuit del vespre i sis minuts.